

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Garren Pier Jean\J_P_GAREN-Mark_Stone_62 - Šarlatové pláště.pdb

PDB Name: Kuglerová_Ivana-Mark_Stone_62-Š
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

IVANA KUGLEROVA
MARK STONE
ŠARLATOVÉ PLÁŠTĚ

Úvod

Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planet, už po pět století pokračuje v mocné expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sblížování s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nich závislími a žebřili o techniku, kterou nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit pouze několik párů, které pak byly umístěny do přírodní rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty. Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla příkaz ji pouze zaregistrovat, ale v žádném případě nenavazovat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň jejich obyvatel.

Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl případ svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami, která měla za úkol vypracovat a dvakrát v průběhu sta let předložit studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že taková pozorování z umělých satelitů jsou nedostačující, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a z androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů byl i Mark Stone.

1

Dveře se rozletěly a do místnosti vtrhla oblaka kouře. Sekretářka sedící za stolem polekaně zvedla hlavu a posunula si na nose brýle s tlustými skly.

"Už se ozval?"

"Je na cestě, generále," odpověděla a v kostnaté tváři s výrazným předkusem se odrazil nekld jejího nadřizeného.

"Tak ať se okamžité hlásí u mě."

Dveře se s prasknutím zavřely. Peggy se unaveně natáhla po knoflíku ventilátoru. Za poslední hodinu k ní generál Khov, dvoumetrový obr, který po svých vzdálených mongolských předcích zdědil nejen černé, mírně zešíklé oči, ale také výbušnou povahu, vtrhl už dvakrát a vždy s sebou vnesl dovnitř pach drahých doutníků, zhuštěný v šedavý, neprůhledný závoj dýmu. Kdyby se v kanceláři Služby pro dohled nad primitivními planetami, umístěné v horním patře impozantní budovy z oceli a plastexu, dala otevřít okna, jistě by už dávno byla dokořán. Takhle vše zůstávalo na ventilátorech a lapačích kouře, momentálně značně přetížených. Protože když byl generál Khov nervózní, kouřil doutníky. A právě teď byl nervózní už několik hodin.

Dveře výtahu se s lehkým zasyčením otevřely, a když Peggy spatřila přichozího, vysokého štíhlého muže kolem třicítky, s úlevou si vydechla.

"Generál vás už očekává, kapitáne."

V energické ošlehané tváři osloveného se objevilo mírné pobavení: "To cítím, Peggy."

"Kapitán Mark Stone je zde," oznámila mezitím sekretářka do interfonu.

"No konečně," ozvalo se. "Ať jde dál."

Mark, aniž by čekal na vyzvání, už otevíral dveře. Na okamžik měl pocit, že vstoupil do podzemní sluje. Světlo pronikající velkými okny s polarizovanými skly se jen stěží prodíralo skrz oblaka kouře a matně osvětlovalo mohutnou generálovu siluetu. Jeho tvář s vysedlými lícními kostmi prozrazovala nejvyšší míru rozčilení.

"Nalijte si, Stone."

Generál ukázal na láhev bourbonu a jeho hlas zněl spíš unaveně.

Mark smetl ze židle vrstvu popela a posadil se. Úsporným pohybem, prozrazujícím trénované tělo a přesné reflexy, se natáhl pro skleničku a nalil si zlatavě hnědou tekutinu.

"Co se stalo?" zeptal se pak. "Jestli se nemýlím, měl bych mít ještě týden dovolené."

"To mě, samozřejmě, mrzí," povzdechl si generál. Věděl, že kapitán právě trávil čas se svou přítelkyní Elzou Swensonovou, nejbohatší, a proto také nejzaměstnanější ženou Galaxie, a chápal jeho rozladěnost. "Ale momentálně vás nutně potřebujeme."

Mark mlčel. Jeho nadřizený byl sice vznětlivý muž, ale nikdy ho z dovolené neodvolal zbytečně.

"Říká vám něco název Akkana?" pokračoval generál.

"Nedávno byla na rozpisu, myslím. Větší teramorfní planeta, teď by tam měli mít civilizaci tak na úrovni raného středověku, ne?"

Generál přikývl. "Přesně tak. Nic moc složitého, práce vhodná tak pro nováčka. Znal jste mladého Brigerse?"

"Vysoký zrsek, věčně rozesmátý?"

"Ano, ten."

Mark se znepokojeně naklonil přes stůl. "Je to šikovný kluk."

"Byl. Před týdnem jsme ho našli mrtvého na palubě jeho astronefu."

"Co se stalo?"

Generál Khov zachmuřeně upil ze skleničky: "To je právě to, co nevíme. Všechno probíhalo normálně, alespoň podle hlášení, které poslal, než se ponořil do subprostoru. Po vynoření se už neozval. Nějakou dobu trvalo, než se podařilo lokalizovat jeho astronef. Když jsme vstoupili na palubu, zjistili jsme, že Brigers je mrtvý."

"Nač zemřel?"

"Doktoři ho měli v práci skoro týden, ale nic nenašli. Nejpravděpodobnější varianta je šok. Ale z čeho a proč - to nikdo nedokázal říct."

"A jeho android?"

"Byl zničen přímo na planetě při nějaké kamenné lavině. Obyčejná nehoda."

"A astronef?"

"Nenašli jsme na něm nejmenší známky poškození. Všechno fungovalo, jak mělo."

Mark pomalu upil zlatavé tekutiny. "Co na to říká Vesmírná policie?" zeptal se pak.

"Admirál Neuman by nám rád pomohl, ale neexistuje jediný důkaz, že se stal nějaký zločin, takže mají svázané ruce."

Navíc ani my vlastně nevíme, o čem by se mohlo jednat. Nebudu vám nic nalhávat, může jít o nějakou neznámou nemoc, o nezjistitelné jedovaté prvky v atmosféře planety, zkrátka o cokoliv... Bude to dost nebezpečné."

Mark přivřel oči: "Takže tam mám letět."

Generál přikývl. "Jste nejlepší agent, kterého mám. Máte zkušenosti z těch nejpodivnějších situací, jaké vůbec mohou nastat. Navíc jsou civilizace středověkého typu vaše specializace. Takže jste zkrátka ten pravý muž na tuhle misi."

Khov se na okamžik odmlčel a přejel si dlaní holou lebku. "Peggy vám už připravila všechny potřebné materiály, i to, co zjistil Brigers," dodal pak.

Kapitán Stone se zvedl.

"Ještě něco," zastavil ho Khovův hlas. "Vzhledem k okolnostem bych byl rád, kdybyste si vzal Merkura."

"Plukovníku Bentonovi se to líbit nebude. Vždycky když vidí mé náklady, padá do mdlob."

"Bude to muset ještě jednou vydržet," ušklíbl se generál. Dobře věděl, že Mark Stone si na většinu svých misí bere Merkur, astronef, který mu z vděčnosti za poskytnutou službu speciálně upravily bytosti pocházející zjedná vzdálené planety a který si průběžně vybavoval těmi nejmodernějšími technologiemi od Cosmos Jetu, jehož byl majoritním akcionářem. Loď byla mnohem dokonalejší, než jakou by mu mohla SDPP nabídnout, a tato okolnost už kapitánovi nejednou zachránila život. Náklady na takový astronef však nebyly zrovna nejnižší, a i když si Stone na nedostatek financí nemohl stěžovat, nechával si své výdaje na misích proplácet. Nebo přesněji řečeno, předkládal plukovníku Bentonovi účty, a pokud měl štěstí, byly mu náklady tak do roka proplaceny.

"Dobře. Ray říká, že můžeme vyrazit už zítra," oznámil Mark po chvilce zdánlivě nečinného postávání.

Generál Khov sebou trhl. "Vždycky zapomenu na ty vaše móresy. Telepatie," odfrkl si. "Dost vám to usnadňuje život."

"Přežítí," opravil ho Mark. Jeho telepatické pouto s androidem, vybaveným psychickým zesilovačem, mu na primitivních planetách, a nejen na nich, už mnohokrát pomohlo z nejtěžších situací.

"Tak se snažte, ať to přežijete i tentokrát," propustil ho generál.

"Máte pro mě mít nějaké materiály," oslovil Mark Peggy, když se zhluboka nadechl mnohem čistšího vzduchu, než byl v generálově kanceláři.

"Jistě," přikývla a usmála se na něj.

Přestože byla typická stará panna a většina agentů s ní jen těžko vycházela, Marka Stonea si oblíbila od dob, kdy na jedné primitivní planetě zachránil generálovi život.

Přisunula ke kapitánovi pouzdro s paměťovými krystaly a složku dokumentů. "To je všechno, co máme."

"Díky." Markovi se v šedavých očích vesele zablesklo. "Škoda, že to tak spěchá, mohli jsme si spolu zajít na oběd."

Peggy překvapivě zčervenala až ke kořínkům vlasů a rychle se skryla za hradbou monitorů.

"Určitě máte důležitější věci na práci," zamumlala.

"Naneštěstí právě ano," přikývl Mark. "Ale jednou to určitě napravím."

2

"Všechno v pořádku, Rayi?" zeptal se Mark.

"V naprostém," odpověděl svalnatý černovlasý android, jehož od člověka odlišovala jen nepatrná strnulost tváře a kovový přízvuk v hlase. Byl schopen se i potit, jíst a rostly mu dokonce vousy. Také rejstřík Rayových pocitů byl velmi široký, což však byla zvláštnost odlišující ho i od jiných androidů. Během mnoha společných akcí si s Markem mezi sebou vytvořili silné pouto, které způsobilo, že ve chvílích, kdy byl jeho přítel ohrožen, přestal se Ray chovat podle programů a klidně porušoval veškeré zákony, jen aby mu pomohl. Snad to souviselo s tím, že byl jako jeden z mála modelů vybaven psychickým zesilovačem. Také Mark nepovažoval androida za pouhý výtvar nejmodernějších technologií a byl ochoten riskovat i život, aby ho zachránil.

"Můžeš si klidně jít lehnout a zapni si psychický induktor," dodal Ray spíš pro záznam, který neustále pořizoval a který

později vyhodnocovala Komise pro nevměšování, než že by jeho přítel nevěděl, co má dělat.

"Fajn," kývl Mark. "Probud' mě ještě před výstupem ze subprostoru. A připrav všechna data. Mohly by nastat potíže." Díky setkání s inteligentním rostlinným společenstvím dokázal Mark mnohem lépe využívat nejen své telepatické schopnosti, ale také snáz než jeho kolegové vstřebával lekce z induktoru, takže mu zůstávalo dost času na relaxaci. Právě teď, po dvou týdnech strávených na příjemném tichomořském ostrůvku s Elzou, odpočinek potřeboval.

"Můžeš si dát skleničku," přivítal android Marka v pilotní kabině a lehkým pozvednutím obočí naznačil, že právě vypnul nahrávání, což bylo sice nedovolené, ale jinak velmi užitečné vylepšení jeho schopností.

"Díky, ale radši si udržím čistou hlavu," odmítl Mark. "Kurz je v pořádku?" navázal otázkou, zcela zbytečnou, pokud řídil Ray, ale vyžadovanou předpisy.

"V pořádku. Za dvacet minut se vynoříme ze subprostoru. Očekáváš nějaké problémy?"

Mark pokrčil rameny: "Problémy očekávám vždycky, proto ještě žiju." Posadil se do křesla druhého pilota a zapnul si magnetické pásy.

Chvilé krátké nevolnosti pominula a Mark se okamžitě soustředil na údaje z přístrojů. Pokud byl u řízení Ray, nehrozilo sice, že by je někdo překvapil při vynořování ze subprostoru, protože android ani na vteřinu neztratí vědomí, ale Mark byl vždy připraven na nejhorší. Už jednou se stalo, že Raye vyřadil z provozu zákeřný virus a on si musel poradit sám. Tentokrát se ale nic neočekávaného nepříhodovalo. Na vnější obrazovce poklidně zářilo zlatavé slunce a kolem kroužily dvě planety.

"Vnější planeta je obyčejný kus zmrzlého šutru a plynů," komentoval Ray údaje z přístrojů. "Ta vnitřní je Akkana. Jde o teramorfní planetu, o něco větší než Země, doba oběhu čtyři sta pět dní. Jeden den tam trvá dvacet šest hodin.

Gravitace je srovnatelná s naší, i atmosféra je podobná, jen s větším obsahem kyslíku a bez následků industrializace."

"Sladký středověk," usklíbl se Mark. "Jak to vypadá dole?"

"Dva kontinenty, jižní je obydlený lidmi na úrovni starší doby kamenné, na severním je v oblasti mírného pásma civilizace raně středověkého typu. Několika státům vládnou dědiční králové, kteří mezi sebou čas od času vedou války. Brigers navštívil Dasturii a Nikavu, momentálně spřátelené, ty leží na západní straně támhle toho pásu hor."

Analýzátory se zaměřily na zmiňované pohoří a odhalily vysoký obsah železné rudy a barevných kovů.

"To by mohlo být dobré místo na přistání," poznamenal Mark. "Tam nás hned tak někdo nenajde."

"Chceš přistát? Je to proti předpisům."

"Kromě nouzových situací. A tohle je nouzová situace. Nikdo neví, nač Brigers zemřel, a já bych ho nerad následoval. Jdeme na přistání, za chvíli se bude stmívat, takže nás nikdo neuvidí."

Ray pokrčil rameny. "Jak chceš. Připoutej se, bude to trochu drncat."

Mark se usklíbl. Ray byl nejlepší pilot, jakého znal, a dokázal přistát i potmě zcela plynule, přesto ho však poslechl.

Když o několik minut později Merkur s tichým zaskřipáním dosedl do hlubokého údolí, přístupného jen ze vzduchu, vstal a slastně se protáhl.

"Už se těším ven. Z toho věčného sezení mi zdřevěnělo celé tělo. Jak daleko je to k nejbližší civilizaci?"

"Pár set kilometrů. Použijeme modul, jinak bychom se odsud nedostali."

"Uf, už jsem se lekl, že mě zas budeš nutit k pochodovým cvičením," oddechl si Mark.

"Neraduj se," varoval ho Ray. "Sice popoletíme blíž, ale i tak nás ještě bude čekat pěkný kousek cesty. A teď se běž převléci, připravil jsem ti všechno potřebné."

V nákladovém prostoru se Mark oblékl do tmavých lněných kalhot a blůzy, poté si navlékl prošíváný kabátec a vestu z pospojovaných kroužků. Obul si vysoké boty po kolena a vše doplnil kónickou helmici, koženými rukavicemi posíťnými kovovými destičkami a těžkým opaskem, na kterém se houpal jednoruční meč a dlouhá dýka.

"Nezapomeň si nastavit ochranný opasek," upozornil ho Ray, který se právě soukal do podobného oděvu. Ochranný opasek byl zázrakem pozemské techniky, který už mnoha agentům zachránil život. Miniaturní generátor, zabudovaný v přezce opasku, vytvářel kolem člověka elektromagnetické pole, jehož intenzita se dala regulovat od skoro absolutní nezranitelnosti až po jakousi pružnou "druhou kůži", která se sice pod úder zbraní prohýbala, ale chránila agenta před vážným zraněním. Tuto nenápadnou metodu obrany používal Mark na primitivních planetách a z úderů, které by ho jinak zabily, mu zůstávaly jen bolestivé pohmožděniny. Paradoxně nejnebezpečnější byly prostě zbraně jako palice a kyje.

Mark zvědavě potěžkal kruhový štít z pevného dřeva, na jehož povrchu, potaženém kůží a pobitým kovovými pásy, byl namalován erb. Černý havran rozpínal křídla na červeném poli. Ray měl podobný znak, ale jeho havran se odrážel od úhlopříčkou rozděleného červenožlutého štítu.

"Má to nějaký konkrétní význam?" zajímal se Mark.

Android pokrčil rameny: "Vybral jsem znaky, které, pokud je známo, nikdo zatím nepoužívá, alespoň v Dasturii a Nikavě. Nevíme samozřejmě, jak na Akkaně pokročil vývoj heraldiky, ale zřejmě se příliš neliší od již prozkoumaných civilizací, takže erby by měly mít význam spíš jako označení vojenských družin než jako znak příslušející jedinému rodu."

"Nu, jestli se naše počítače zmýlily, brzy se to dozvíme," usklíbl se Mark a hodil si štít přes záda. Oba muži si pak k opaskům připjali měšce s místní měnou a přes ramena si přehodili dlouhé pláště.

"Tak, teď ještě drobné kosmetické úpravy..." A Ray postříkal sebe i Marka tekutinou čpící pachem koní a potu.

"Doufám, že mi pro větší věrohodnost nenasadíš vši," zašklebil se Mark.

"O to se postarají v prvním hostinci," odpověděl mu s úsměvem Ray. "A teď už pojď, ať to stihneme před rozedněním."

Dvojice se přesunula do výsadečného modulu a ten, vedený zkušenou rukou androida, lehce vyklouzl z útrob

Merkuru.

"Bude to trochu nebezpečné," oznámil Ray, kličkuje mezi ostrými skalními štíty.

"Ty to zvládneš," opáčil Mark.

"Tady by to šlo," oznámil android po půlhodině značně divokého letu.

"Když myslíš. Já potmě nevidím nic."

Přistáli na předhůří mezi zubatými skalisky a stěnou lesa. Temnotu kolem prozařovalo jen matné světlo hvězd, jediný měsíc Akkany byl právě v novu.

"Můžeme ven, vzduch je čistý," oznámil Ray po vyhodnocení údajů z přístrojů.

Mark nedočkavě otevřel vstupní dveře a vyskočil na měkký, pružný drn. Zhluboka se nadechl vůně lesa a tlejícího listí.

"Tohle mi vždycky schází. Tak už pojď."

Ray dokončil programování modulu a následoval Marka. Stroj se nehlučně vznesl a zamířil zpět k Merkuru.

"Zapnul jsem automatický obranný systém lodi," prohlásil po chvíli Mark.

Ray si uvědomil, že jeho přítel dokáže svou loď, upravenou bytostmi z jedné vzdálené planety, ovládat telepaticky.

"Necháš taky někdy nějakou práci na mně?" zeptal se s úsměvem.

"Vždyť jsi celou cestu pilotoval," namítl Mark. "Tak jak to máme daleko?"

"Zhruba deset kilometrů tímhle směrem by měla být vesnice. Určitě tam budou mít nějakou hospodu."

"Tak jdeme," zavelel Mark, jemuž se při představě teplého jídla bolestivě stáhl žaludek. "Po té syntetické dietě na lodi mi pěkně vyhládlo."

3

Les tvořily mohutné listnaté stromy, podobné pozemským bukům, pod jejichž rozložitou klenbu neproniklo žádné světlo.

Nebýt Rayových schopností, oba muži by se okamžitě ztratili. I tak byla cesta náročnější, než se z počátku zdálo. Často se museli prodírat neprostupnými houštinami jakýchsi trnitých keřů, pod spletítm porostem se skrývaly záluďné strže a divoké potůčky a mokřadla se mužům stavěly do cesty, jako by je nechtely pustit dál. Zvuky se pod přikrovem listí nesly daleko a vzduch byl těžký a nehybný.

"Začínám věřit pohádkám o začarovaných lesích." Mark si setřel z čela pot. Jakmile se zastavil, slétla se kolem něj hejna komárů a se vzteklým bzúčením se snažila proniknout ochranným polem. "Myslím, žeš na mě ani nemusel plýtvat tím oděrem, smrdím jako týden nemytý žoldák a to tam ještě nejsme."

"Ještě tak dva kilometry," uklidňoval svého druha Ray. "Jenom projdeme touhle houštinou, přelezeme támhle tu skalku a jsme ve vesnici."

Mark tiše záupěl.

"Kdybys mě nechal použít dezintegrátor..." Android ukázal na zbraň, kterou měl proti všem předpisům SDPP zabudovanou v levém předloktí.

"V žádném případě," odsekl Mark. "I tak máme s Komisí pro nevměšování věčně problémy. Nevím, jak bych jim vysvětloval tunel ve skále a zničenou půlku lesa."

"Dovedu být i jemnější," ohradil se android.

"Já vím," mávl rukou Mark. "Ale tohle musíme vyřešit klasicky," dodal a potěžkal meč, tupou a nevyváženou zbraň, která se hodila ke všemu možnému, jenom ne k prosekávání cesty. "Kdybychom si tak aspoň mohli vzít nějaké lepší zbraně."

"Je mi líto, ale tyhle přesně odpovídají místním výrobním postupům," připomněl mu Ray pravidla Komise.

"Tak jsme si měli udělat nějaké sekery," zavrčel Mark a pokusil se přeseknout spletenec trnitých větví.

Ray jenom pokrčil rameny a pokračoval v prorážení cesty širokými rozmachy meče.

Les už zešedl svítáním a změnil se v mlžné království stínů a náznaků, když se kmeny konečně roztoupily a před poutníky se rozevřel výhled na nevelké údolíčko. Kolem divoké říčky se kupil shluk domků s doškovými střechami, od nich se táhly ohrady pro dobytek a na půdě, vyrvané lesu, se choulilo několik políček. Narychlo sroubená dřevěná hradba kolem chalup svědčila o neklidných časech, stejně jako dvě primitivní strážní věže. Celá vesnice vypadala v prvních paprscích vycházejícího slunce smutně a omšele. Z komínů však už stoupal dým, okenice se otevíraly a lidé se vydávali za práci. Na venkově se vstává brzo.

"Jdeme?" zeptal se Mark.

"Musíme být opatrní. Vypadá to, že mají špatné zkušenosti s bandity."

"Tak je musíme přesvědčit, že my jsme poctiví poctiví. Už mám hlad," ušklíbl se Mark a vykročil k vesnici.

Dvojici přivítaly nedůvěřivé pohledy, muži se chápali vidlí a seker a ženy rychle zaháněly zvědavé děti. Rozvrzaná brána byla dokořán, když jí však chtěli projít, postavil se jim do cesty mohutný černobradý chlapík, svírající v rukou dlouhé podávky.

"Co chcete?" vyštěkl nepřátelsky.

"Jsme na cestě už dlouhou dobu, v lesích jsme ztratili koně i směr a rádi bychom se najedli a odpočinuli si," odpověděl Mark se smířlivým úsměvem. Následky, které na nich zanechal celonoční pochod lesem, mu dávaly za pravdu.

"Kam jdete?" pokračoval černobradý už mírněji ve výslechu.

"Hlavní město se jmenuje Gibla," připomněl Markovi telepaticky Ray.

"Míříme do Gibly."

"Na slavnost?" podivil se černobradý. "Nečekal bych, že se ta zpráva dostane až za hranice království. Máte čím platit?" zeptal se opět výhružně.

Ray v odpověď zacinkal plným měšcem, který mu visel u pasu.

"Dobře," zatvářil se černobradý už přátelštěji. "Já jsem Jircha, starosta týhle vesnice. Táhle ten barák je krčma. Starej Liš bude ještě asi spát, ale když ztropíte v lokále trochu rámusu, určitě vás přijde obsloužit. Já musím na pole, takže se uvidíme večer." A otočil se na patě a vyrazil za prací.

"Peníze. Ty otevírají snad všechny dveře," poznamenal telepaticky Ray.

"A divíš se? Jsme v chudém kraji," hájil vesničany Mark. "Ale teď už pojďme, nebo umřu hladu," dodal a vyrazil k domku, který Jircha označil jako krčmu.

Stavení se ničím nelišilo od ostatních ve vesnici. Dvoupatrový domek měl stěny z hrubých klád, spáry vymazané blátem a doškovou stěchu. Jen přede dveřmi bylo značně zchátralé úvaziště pro koně a na zdi viselo cosi, co zřejmě kdysi měl být vývěsní štít. Ray opatrně zatlačil na dveře a ty se se skřípáním otevřely. Mužům se naskytl pohled do malé tmavé místnosti, které vévodil kamenný krb a pult, za nímž byl průchod zakrytý závěsem. Vzduch páchl připaleným jidlem a zvětralým pivem. Ray okamžitě zamířil k oknům a otevřel je dokořán, zatímco Mark hledal nějaký relativně čistý stůl, ke kterému by se mohli posadit. Sluneční světlo teprve plně odhalilo celou tu špínu a ubohost.

"Tak nevím, jestli je tohle to, na co ses tak těšil," poznamenal Ray s úšklebkem. On sám sice jedl, aby nebudil mezi lidmi na primitivních planetách podezření, ale rozhodně netrpěl hladem, takže ho představa pokrmů, které tady připravovali, ani příliš neděsila. V zadní části hrdla měl totiž dezintegrátor, který rozkládal potraviny na energii a ta pak přecházela do generátoru.

Závěs za pultem se odhrnul a do místnosti vstoupil rozespálý hostinský. V jeho tlustém obličejí se zračilo rozhořčení a nedbale zavázaná zástěra svědčila o tom, že vstával narychlo.

"Pánové si budou přát?" zahučel.

"Vy jste Liš?" ujistil se Mark. "Jircha nám říkal, že bychom tady mohli dostat něco k jídlu." A svá slova podpořil cinknutím plného měšce.

"Ale samozřejmě, hned to bude," ožil rázem hostinský. "Máme tady výbornou studenou pečení, čerstvý chleba a našel by se i nějaký sýr."

"Přineste nám dvě porce a pro každého korběl piva," požádal Mark a hodil na stůl několik mincí. Hostinský je shrábl rychlostí usvědčující jeho rozespálý výraz ze lži. Chvilí si je zádumčivě prohlížel a do jedné dokonce i kousl.

"Je něco v nepořádku?" chtěl vědět Mark.

"Ne, všechno je v nejlepším pořádku, pánové," ujistil ho hostinský. "Jenom jsem tyhle mince už pěkných pár let neviděl. Je to poctivá stará ražba, takovými se platilo už za mého praděda. Hned vás obsloužím." Uklonil se a zmizel za závěsem.

Mark s Rayem se zatím usadili k relativně nejčistšímu stolu a kapitán si s úlevou natáhl nohy.

"Zůstaneme tady?" zeptal se potichu Ray.

"Nevím. Obávám se, že se radši vyspím na nějaké mýtině v lese. Tady bych si opravdu mohl doplnit šatník o pěknou řádku vší."

"Už se to nese," zahlaholil hostinský a vynořil se se dvěma korbely a tácem, na kterém voněla studená pečené, ležel bochník chleba a bochánek sýra.

"Ještě něco si budou pánové přát?"

"Zatím ne, děkujeme."

"A koně?"

"Přišli jsme o ně v lese," odpověděl Ray, zatímco Mark podezřívavě zkoumal jídlo. Sám se s chutí zakousl do masa a zavadl si z korbely hluboký doušek.

"Je to v pořádku," oznámil po chvíli usilovného žvýkání Markovi výsledek analýzy. "Maso je sice trochu tuhé, ale jinak myslím docela chutné, chleba má k čerstvému daleko, ale jíst se dá, stejně jako sýr. A to pivo je sice slabé, ale vcelku pitné. Dochucuji ho nějakým zvláštním kořením, ale nezdá se, že by ti mohlo uškodit."

Mark se hladově vrhl na předloženou krmí. Jídlo nebylo zdaleka tak strašné, jak se mohlo na první pohled zdát, a pivo bylo sice opravdu slabé, ale jinak docela dobré.

"No, myslím, že tady přece jen zůstaneme do večera," promluvil Mark po dlouhé chvíli, vyplněné žvýkáním a polykáním. "Koneckonců potřebujeme nějaké informace a teď sem sotva někdo přijde."

Ray přikývl. "Taky bych se rád zeptal na pár věcí. Například co je to za slavnost, která se má konat v Gible. Hostinský!" křikl pak. "Chceme pokoj do zítřejšího rána."

"Jistě, pánové," ozval se Liš, který právě smýčel stoly nepříliš čistým hadrem. "Jděte do patra a druhý dveře vlevo. Je to nejlepší pokoj, co mám, snad se pánům bude líbit. Na jednu noc je to za tři stříbrný."

Mark opět hrábl do měšce a vytáhl požadovanou částku. "Dal by se tady někde koupit kůň?" zeptal se pak.

Hostinský se rozpačitě podrbal ve svých už značně prořídých vlasech. "To bude těžký, pánové. Vono tady moc zvířat, co bysme mohli postrádat, nebude. No, můžete to zkusit u kováře. To je ta chalupa úplně až na konci vesnice. Možná že by se tam něco našlo..."

V nejhorším půjdeme dál pěšky, poznamenal Ray telepaticky a při pohledu na Markův zděšený výraz se málem rozesmál.

Když se oba muži do sytosti najedli, vydali se prohlédnout si svůj pokoj. Schody do patra pod jejich kroky varovně vrzaly a mezi trámy podlahy bylo vidět do spodních místností.

Aspoň nás nikdo nepřekvapí, poznamenal Ray.

Do úzké tmavé chodby ústily troje dveře. Mark s úlevou zaregistroval, že druhé vlevo vypadají nejbytnější. Zevnitř se daly zajistit širokou závorou, stejně jako okenice na jediném okně. Sám pokoj už pamatoval i lepší časy. Jedinou výbavu tvořily dva kavalce, stůl a židle na třech nohách.

"Jestli tohle je to nejlepší, co má, jak asi vypadají ty ostatní," zavrčel Mark. Odložil na zem štít, plášť opatrně přehodil přes židli a mečem nedůvěřivě prohrábl pokrývky na lůžku.

"Značné procento hmyzu, podobného pozemským vším," konstatoval Ray. "Být tebou, nespál bych v tom."

Mark znechuceně shrnul zamořené hadry na zem a přidal k nim i ty z druhého lůžka. Android mezitím vylovil ze schránky ve svém levém stehně sprej a kavalce jím postříkal. Pak na ten Markův rozložil oba pláště.

"Odpočíháš si. Já se zatím půjdu porozhlédnout po okolí a natočit nějaké záběry vesnického života. A taky se pokusím koupit toho koně."

"Dobře," souhlasil Mark už značně ospale. "A dávej na sebe pozor," dodal nahlas. Pak už si jenom stáhl boty a svalil se na lůžko. Usnul skoro okamžitě.

4

Ray svého přítele starostlivě přikryl a vydal se na obhlídku. Koneckonců, jednou z jeho hlavních povinností bylo sbírat údaje o životě na planetách, které navštěvovali. Chvilí natácel práci zemědělců, když na něj však vrhali nevraživé pohledy, raději odešel. Klubko hrajících si dětí se při pohledu na ozbrojeného cizince rozprchlo, a tak se poněkud zklamaný Ray nakonec vydal ke kovárně. Přivítalo ho bušení kovu o kov a sálavý žár výhně. "Co čumíš," zavrčel statný muž, aniž by se otočil od práce.

Jeho do půli těla obnažená postava budila respekt. "Přilož a podej mi to velký kladivo."

Ray s pokrčením ramen vhodil do ohně trochu nekvalitního hnědého uhlí a rozhlédl se po požadovaném nástroji. Když objevil něco, co mohlo odpovídat popisu, uchopil předmět a přistoupil s ním ke kováři.

"Ne palici, ty troubo," láteřil muž. Vtom sebou trhl a upřel na androida překvapený pohled. "A ty jsi kdo?"

"Sir Ray," představil se android s úsměvem. "Poslal mě za vámi Liš. Že prý byste mohl mít na prodej nějakého koně."

"Kčertu! Myslel jsem, že jste ten pacholek Nut, ale ten se zřejmě ještě pořád někde toulá. No, když už jste tady, podejte mi to kladivo," ukázal na o něco menší nástroj, než jaký Ray prve přinesl.

Android mu požadovaný předmět podal a se zájmem sledoval, jak pod začerněnými rukama kováře vzniká čepel motyky.

"Řas aby toho mizeru spral," brblal mezitím muž. "Prej pomocník! Pěkej pomocník je to, furt jenom lítá za holkama a já abych se tady dřel sám. Tak koně, říkáte?" přerušil pak práci, otřel si zpocené čelo a přidal k černým šmouhám další.

"No, něco bych tam měl, ale není to žádná sláva. Pojd'te."

Ray kováře následoval za dílnu k hrubě stlučené ohradě, kde se popásala tři zvířata.

"Támhle ten by byl na prodej," ukázal muž na hnědého valacha, jehož propadlé boky pokrývaly chumáče spleené srsti.

"Patřil starému Murovi, co před tejdnem natáh brka. Není to žádná sláva, ale je zdravěj, nekulhá a ještě něco vydrží."

Ray si zvíře pochybovačně prohlížel. Musel však uznat, že kovář má pravdu. Hnědák byl skutečně, až na vysoký věk, v pořádku.

"Támhle toho byste neprodal?" ukázal na mohutného šimla. "Dobře zaplatím," potěžkal plný měsíc.

Kovář jenom zavrčel hlavou: "Já ho potřebuju, pane. Kdo by mi tahal vůz a voral pole? Ne, drahej pane, ani za všechny peníze světa. Prostě ho nemůžu postrádat."

Android si zklamaně povzdechl. Že právě on něco říkal o všemocnosti peněz. "Bylo by k němu sedlo?" zeptal se nakonec rezignovaně. Aspoň že Mark nebude muset jít pěšky.

"Jo, něco by se našlo. Chcete ho hned?"

"Přijdu si pro něj ráno. Kolik to bude?"

"Dva zlatý. Je to slušná cena. Berte, nebo nechte ležet."

"I se sedlem?"

"Jo."

Ray zaplatil požadovanou cenu a vydal se zpět do krčmy předstírat alespoň na chvíli spánek, aby nebudil u vesničanů podezření.

Mark probudil hluk nesoucí se z krčmy. Výkřiky, cinkot pohárů a smích mu vtrhly do snů a přinutily ho otevřít oči. Protáhl se zív.

"No to je dost," přivítala ho Rayova telepatická slova. "Jsem dole a zábava je tady v plném proudu."

"Co se děje? Tohle nevypadalo zrovna na rušné místo."

"Jde o tu slavnost, která má být v Gible. Znáš to, vesničani využijou každou příležitost, jak trochu zpestřit své bezútesné životy. A já jim v tom jenom trochu pomohl a zaplatil pár piv. Ostatně, pojd' se podívat sám."

Mark přerušil spojení, obul se, opásal se mečem a vyrazil dolů do krčmy. Hluk byl ještě silnější, než se mu seshora zdálo. Místnost byla plná veselících se lidí, ve vzduchu voněla čerstvá pečínka a několik děveček s korbely se sotva stačilo otáčet. Středem pozornosti byl černobradý Jircha, který právě vyprávěl jakousi válečnou historku. Ray seděl v koutě, opíral se zády o stěnu a hladil po stehně dívku, která mu seděla na klíně. Bujné poprsí, deroucí se jí z příliš hlubokého výstřihu, zvlněné hnědé vlasy a smyslně našpulené rtíky nepřipouštěly pochybnosti o jejích úmyslech.

"Tomuhle ty říkáš nenapadnout?" zděsil se naoko Mark.

"Cizinci tady moc často nebývají a lidé se chtějí bavit. A Jina za mnou sama přišla. Chce si vydělat trochu peněz a bylo by divný, kdybych ji jako rytíř, který strávil dlouhý čas v lesích jen se svým druhem, odmítl. Navíc takhle nám toho lidí víc řeknou. Mimochodem, ten svátek je oslava narození královského syna a v hlavním městě se při té příležitosti bude konat rytířský turnaj."

"Jak je to daleko?"

"Dva dny cesty."

Mark se protlačil skrumáží venkovanů, posadil se vedle Raye a natáhl se pro pohár, který mu pohotová děvečka

přinesla.

"Co Brigers?" zeptal se, zatímco upíjel pěnivého moku.

"Projížděl tudy. Mířil do hlavního města."

"Takže se tam vydáme taky."

Ray si jemně přitáhl dívku, která se k němu tiskla, a pošeptal jí něco do ucha. Rozesmála se a odběhla.

"Kams ji poslal?"

"Překvapení," usmál se android natolik lidsky, až to Marka vyděsilo. Rayovy experimenty s lidskými emocemi byly někdy dosti překvapivé. Dívka se za chvíli objevila znovu a za ruku vedla štíhlou černovlásku.

"To je Helena," představila ji Markovi a znovu se usadila Rayovi na klín.

"Musíš být nenápadný," komentoval to Ray. "Nechceš přece, aby si o tobě mysleli, že nejsi tak docela v pořádku?"

"Rytíř Mark Stone," představil se kapitán, zatímco telepaticky spílal svému příteli, a uvolnil dívce místo vedle sebe.

Usmála se na něj a dlouhé řasy skryly pohled jejích očí.

"Tohle se Komisi líbit nebude," pokusil se Mark soustředit na něco jiného než na pružné dívčí tělo.

"A od koho by se to dozvěděli?" opáčil Ray. Ve skutečnosti na výpravách na primitivní planety víc věcí nenahrával, než nahrával, a nedostatek materiálu pak doplňoval dlouhými procházkami po městech a vesnicích a zaznamenáváním "prostého" života obyvatel.

Zábava pokračovala, ale kolem půlnoci se lidé začali pomalu vytrácet. Ray někam zmizel s Jinou a Mark s ním raději nenavazoval telepatický kontakt. Navíc mu na podobné věci už jaksi nezbývaly myšlenky.

Už značně přiopilý hostinský Liš přímo překypoval výmluvností a Mark se do rána nejen dozvěděl spoustu informací o místních zvycích a politických poměrech, ale i to, že Helena má na pravém nadru mateřské znamínko a že je strašně lechtivá. A tak nebylo divu, že svítání ho zastihlo vyčerpanějšího a ospalejšího, než byl večer.

Dvěře vrzly a do místnosti vstoupil Ray. Helena si právě dotahovala šněrovačku a pak s rozverným pukrletem vytančila ze dveří.

"Počkej..." pokusil se ji zastavit Mark, ale dívka už zmizela.

"Už jsem jim zaplatil," uklidnil ho android. "Je načase vyrazit," dodal nahlas.

Mark tiše zaúpěl. "Po tom, cos mi provedl?"

"Vadilo ti to snad?" zašklebil se Ray. "Před krčmou na tebe čeká kůň a do Gibly je to ještě dva dny cesty."

Mark se s tichým klením oblékl a následoval přítele ven.

Venku si pochybovačně prohlížel zvíře stojící u úvaziště. "Říkal jsi kůň?" zamumlal.

"Jiného nemohli postrádat," pokrčil rameny Ray. "A to jsem se snažil."

Mark si povzdychl. Zvíře už zjevně pamatovalo lepší časy, ale zdálo se, že ještě leccos vydrží. Také sedlo nevypadalo slavně, ale při troše štěstí se snad hned nerozpadne.

"Tak do sedla," pobídl ho Ray a Mark se vyhoupl kostnatému hnědákovu na hřbet. Valach si ztěžka odfrkl, jako by vyjadřoval svůj názor na takové zacházení, ale když ho Mark pobídl, vydal se pomalým krokem vpřed.

5

Cesta, porostlá zažloutlou travou, byla snad kdysi rušnou dopravní tepnou, ale v poslední době ji příliš poutníků nepoužívalo. Od vesničanů Mark věděl, že provoz tady utichl před dvěma lety, kdy Dasturie vstoupila do války s Nibii a přerušila s tímto severním královstvím veškeré styky. Válka sice už skončila, ale rozbitá partnerství se zatím neobnovila, a tak cesty zůstávaly pusté. Snad příští rok, říkali vesničané.

Kůň se líně vlekl kupředu a unavený Mark na jeho hřbetě podřimoval. Sice už teď tušil, co všechno ho bude z nepohodlného sedla bolet, ale pořád to bylo lepší než cestovat pěšky. Zato na počasí si nemohli stěžovat. Pozdní léto zářilo zelení a chladivý vánek příjemně osvěžoval. Listí na větvích letitých stromů ospale šumělo a čas se chýlil k polednímu. Vtom se Ray zarazil.

"Co se děje?" probral se Mark.

"Před námi se bojuje," hlásil Ray, jehož smysly byly mnohem dokonalejší než lidské.

Pohlédli na sebe. Nevměšovat se, nezasahovat, jen pozorovat, tak zněla pravidla SDPP Pravidla, vytvořená byrokraty, kteří nikdy nenavštívili ani jednu z primitivních planet. Mark seskočil z koně, protože tenhle oř se do bitvy rozhodně nehodil, tasil meč a následoval Raye, který už poklusem mířil k místu srážky. Teď už i Mark zaslechl řinčení oceli a výkřiky bojovníků. Oba muži proběhli zátáčkou a naskytl se jim pohled na divokou bitku.

Přes cestu, v místě, kde se zužovala, ležel mezi skalkou a hustými křovisky strom. Opodál se právě ze země zvedal kůň s vyšívanou čabrakou a koženou zbrojí, pokrytou kovovými cvočky, a nízko natažený provaz prozrazoval příčinu jeho pádu. Opěšalý rytíř už stál, zády přitisknutý ke skalce, a zoufale odrážel útoky pětice mužů. Modrý, stříbrem lemovaný štít s vlčí hlavou byl už zprohýbaný nesčíslnými údery. Soumar se šípem zarytým hluboko v boku se převaloval po těle chlapce v modrostříbrném kabátci, marně se snaže vstát. Dva útočníci nehybně leželi v tratolišti krve a jeden se s bolestným sténáním plazil pryč.

Teď se však dva z lapků - neboť muži v nesourodé směsici výstroje a výzbroje nemohli být nikým jiným - rozhodli potyčku ukončit. Oddělili se od bojujících a založili šípy do dlouhých luků. Zapomněli však na koně. Mohutný válečný hřebec se konečně vyhrabal na nohy a se vzteklým zařičením se vrhl na pomoc svému pánovi. Cestou srazil k zemi jednoho z lučištníků. Praštění kostí svědčilo o jeho neblahém osudu. Druhý muž by však bezpochyby stihl vystřelit, kdyby... Kdyby ho do spánku nezasáhla rukojeť dýky, kterou s neomylnou přesností a velkou razancí vrhl Ray. Mark se mezitím s taseným mečem rozběhl na pomoc rytíři. Jeden z trojice zbylých lapků se mu postavil do cesty a zaútočil s divokým rozmachem na Markův bok. Mark ránu odrazil a odpověděl bodnutím do hrudi. Zdejší meče však nebyly na takové akce stavěné a zcela jim chyběl hrot, a tak svému soupeři pouze vyrazil dech. To však stačilo. Lapka se na okamžik zapotácel a vzápětí padl k zemi, sražen plochou meče. Rytíř mezitím hbitě unikl útoku jednoho z protivníků a

druhému prudkou ranou rozpoltil lebku. Dříve než mohl Mark, který dával přednost tomu soupeře nezabíjet, zasáhnout, skolil i zbývajícího. Nad mýtinou se rozhostilo ticho, rušené jen sténáním zraněného lapky, který se ze všech sil snažil uniknout z místa boje, a chraplavým dechem soumaru.

Ray jedinou přesnou ranou ukončil utrpení zvířete. Rytíř pozvedl meč a vykročil k lapkovi.

"Počkej," zadržel ho Mark. "Ten už nás neohrozí. A je nedůstojné dobíjet zraněné."

Rytíř se prudce obrátil a v jeho mladé tváři se svářily dozvuky bojového zápalu s citem pro čest. "Zemře tak jako tak, pokud se o něj sám nechceš postarat," řekl nakonec tichým, zastřeným hlasem.

"Dva z jeho druhů jsou jen omráčení a brzy se proberou. Oni už se o něj postarají," konstatoval Ray, který právě dokončil prohlídku bojiště. "Ten chlapec je naneštěstí mrtvý. Soumar mu při pádu rozdrtil žebra."

Rytíř po chvíli váhání přikývl a sklonil se k jednomu ze zabitých, aby si o jeho šaty otřel meč.

"Milosrdenství mi není cizí, pánové," řekl, zasouvaje zbraň do pochvy. "Ale tahle chátra si ho mnoho nezaslouží. Jsou to většinou uprchlí trestanci, vrazi a násilníci. Kdyby nebylo vaší pomoci, nevyváží bych živý. Stal bych se, stejně jako můj ubohý Devyk, potravou pro krkavce."

"Asi ano. I když by to možná zvládl, vypadá, že má tuhý kořínek. Ale to o těch uprchlých trestancích a násilnících bych nebral moc vážně," vyslal k Markovi Ray. "Na kolika planetách jsme už mezi lapky našli čestné muže, které jenom okolnosti donutily k loupežnickému řemeslu. Jednou mezi nimi byl i princ..."

"Doufejme, že tady šlo skutečně jenom o zločince," odpověděl mu rovněž telepaticky Mark. "Bylo nám ctí přispěchat vám na pomoc, ale podle toho, jak jste si vedl, byste se ubránil i bez nás," dodal směrem k rytíři.

Muž si mezitím sundal helmici a unaveně si prohrábl světlou kšticí. Byl to mladík, ne víc než šestnáctiletý, i když krev smíšená s potem mu dodávala divokého výrazu.

"Mohu znát vaše jména, stateční pánové?" zeptal se.

"Rytíř Mark Stone a můj přítel, rytíř Ray," představil je kapitán.

"Fairko z Borduru. Jsem vaším dlužníkem," uklonil se lehce mladík a zamířil ke svému koni. Přátelsky zvíře popleskal po šíji a pak ho prohlédl, jestli neutrpělo nějaké zranění. Tiše na něj přitom promlouval.

"Pomůžeme ti ošetřit rány," nabídl se po chvíli Ray při pohledu na krev, prosakující na několika místech mladíkovi skrz šaty. "Taky bychom měli pohřbít toho chlapce."

"Nebyl mým pážetem dlouho," povzdechl si Fairko. "Jeho otce zpráva o jeho skonu jistě zarmoutí. Ale taková je vůle bohů... Nedaleko odtud je potůček," dodal pak. "Tam si můžeme odpočinout a nemusíme číchat smrad z těchto mršin. Bude to i důstojné místo pro hrob. A také bych rád napojil Sirda. I jemu vděčím, už po několikáté, za svůj život."

"Jistě," přikývl Mark. Cítil, že i jemu přijde trocha osvěžení vhod.

"Dojdu pro koně," oznámil Ray a za chvíli už se vracel s jejich vychrtlým hnědákem. Markovi neunikl Fairkův zděšený pohled.

"Přišli jsme o své koně v lesích, stejně jako o zbytek družiny. Tohle bylo jediné zvíře, které mohli postrádat ve vesnici, kterou jsme projížděli," řekl na vysvětlenou.

"Jen co dojedeme do města, budete mít příležitost pořídit si oře hodné rytířů vaší kvality, stejně jako si najmout vhodné sluhy," prohlásil Fairko. "Zatím vám mohu nabídnout jen svého věrného Sirda."

"Jste zraněný, rytíři," odmítl Mark s úsměvem. "A pak, můj přítel je zvyklý na dlouhé pěší pochody."

Mladík jen pokrčil rameny, ale neodporoval. Oba muži mu pomohli přeložit věci z mrtvého soumaru na Sirda a Devykovo tělo upevnili na hřbet hnědáka. Poté se Fairko s menšími obtížemi vyhoupl do sedla a následován Markem a Rayem objel povalený kmen.

"Budou v pořádku?" zeptal se Mark s pohledem na ležící lapky.

"Ti dva se brzo proberou. A dál už to záleží jen na nich," odpověděl Ray.

"Byla to důmyslná past," ušklíbl se Fairko znechuceně, když zachytil pohledy svých nových druhů. "Tušil jsem léčku, a když jsem spatřil ten kmen, pobídl jsem Sirda do cvalu. Pro něj taková kláda nepředstavovala žádnou překážku a Devyk na soumarovi by mě následoval."

"Ale oni před tím kmenem natáhli přes cestu provaz," doplnil Mark svou domněnku.

"Ano. Očekávali, že se pokusím kmen přeskóčit. Zřejmě nechtěli zabít soumaru, ale chlapce. Zvíře by pro ně mělo větší cenu živé. Nu což, jejich chytrost jim příliš nepomohla."

Potůček byl skrytý v chladivém stínu vrb. Jejich dlouhé větve čeřily čistou vodu a vytvářely v horkém odpoledni příjemný stín. Mark a Fairko odešli napojit koně, povolili jim podpěny a nechali je popásat na svěží trávě. Ray zatím vyhloubil s nenápadnou pomocí dezintegrátoru hrob a všichni společně do něj uložili Devykovo tělo.

"Kéž najdeš spochinutí v náručí Milosrdné," rozloučil se s ním Fairko prostě. Pak zahrnuli hrob hlínou a Ray na něj položil několik těžkých balvanů.

"Alespoň ho hned nedostanou mrchožrouti," přikývl mladík vděčně. Pak si s Markovou pomocí svlékl zbroj a šaty.

Žádná z jeho ran nebyla vážná, ale dlouhý šrám na rameni potřeboval zašít. Ray nenápadně vyndal z pouzdra ve stehně lékařské náčiní a pustil se do ošetřování. Fairko přivíral oči bolestí, ale ani jednou nezasténal.

"Mám mu dát nějaká analgetika?" zeptal se Ray přítele.

"Ne, toho by si mohl všimnout. Lidé jako on jsou na bolest zvyklí, zvládne to. Ale pořádně mu to vydezinfikuj."

"Jako bych to dělal poprvé..." Android se znovu sklonil k mladíkovým ránám. Víc úsilí než Fairka ošetřit mu dalo nevzbudit jeho podezření nezvyklými postupy. Mladík však byl vyčerpaný a bolest odvracela jeho pozornost, takže si ničeho nevšiml. Když Ray ošetření dokončil, uvelebili se všichni k zasluženému odpočinku a Fairko se pustil do vyprávění.

Ukázalo se, že je synem jednoho pohraničního šlechtice a cestuje na turnaj, aby si vydobyl slávu. Po cestě ho však

přepadli lapkové, a nebýt rychlého zásahu Marka a Raye, kdoví, jak by všechno dopadlo.

"Zdejší lesy bývaly poklidné," povzdechl si mladík.

"Ale už nejsou," pobídl ho Mark k dalšímu vyprávění.

"To ne. Král shromažďuje všechny muže do války se Severní Umrií, takže na ochranu cest uvnitř království jich mnoho nezbývá."

"O té chystané válce mluvili i lidé včera v hostinci," připomněl Markovi Ray.

Mark jenom přikývl. Takové už primitivní světy bývaly. Plné bojů a násilí.

"A odkud pocházíte vy, rytíři? Putujete také na turnaj? Odpusťte mi mou zvědavost, ale vaše erby jsem ještě nikdy neviděl," zeptal se Fairko.

"Přijeli jsme ze vzdálených krajů poznat zdejší lid a nabídnout své meče do služeb krále," odpověděl za oba Mark.

"Jsme mladšími syny, a tak musíme hledat slávu v cizině," doplnil Ray.

Fairko s pochopením přikývl. I na nevelkých panstvích jeho země nebyvalo většinou místo pro víc než jednoho syna, a tak nejstarší zůstávali, zatímco ti mladší odjížděli hledat slávu a možná nějaké to léno v hojných válkách sousedních království.

"Zdá se tedy, že máme společnou cestu," poznamenal. "Alespoň nám rychleji uběhne."

Zatímco trojice rozmlouvala, sklonilo se slunce pomalu k západu a u potoka se ochladilo.

"Teď bychom se však už měli utábořit. Brzy se setmí. Vaše rány sice nejsou vážné, ale dnes bychom již pokračovat neměli," prohodil Ray. "Dal jsem mu nějaká antibiotika, takže zítra by už měl být schopen cesty," dodal pro Marka.

"Souhlasím," odpověděl Fairko. "Ale měli bychom se přemístit dál od vody. V noci už bývá chladno a navíc je tady spousta různé havěti. A pak, neměli bychom rušit klid mrtvého."

Utáhli tedy znovu koním sedla a vydali se ještě na krátkou cestu k místu, které Fairko označil jako nejvhodnější. Les kolem nich už ožíval zvuky nočních tvorů, než dorazili k mýtině vzdálené hodinu cesty od potůčku. Vodu si vezli v kožených měchách a tady je aspoň neobtěžovali komáři. Ray nasbíral nějaké dřevo, zatímco se Fairko s Markem postarali o koně. Pak rozdělali nevelký ohýnek a společně pojedli trochu ze zásob které koupili ve vesnici. Fairko přispěl měchem dobrého vína, které bylo stejně jako pivo ochucené oním zvláštním, lehce omamným kořením, a spoustou dobrodružných historek. Únava ho však brzy zmohla, a tak se zabalil do pláště a ulehl u ohně.

"Měli bychom zjistit, co to přidávají do toho pití," zívá Mark. "Chutná to dobře. Doufám, že to není návykové."

"Na pořádný rozbor mám zatím té látky málo. Ale není toxická. Spíš naopak, zdá se, že má slabé hojivé účinky. Stejně ale buď opatrný a raději toho moc nepij," doporučil mu Ray.

"A co mám dělat? zamumlal Mark ospale. Vypadá to, že to dávají do každého alkoholu..."

Android chtěl něco odseknout, ale uvědomil si, že jeho druh už spí. Opřel se tedy zády o nedaleký strom, a předstíraje spánek, sčejl své druhy.

6

Ráno vyrazili poutníci brzy, protože se chtěli dostat do Gibly před západem slunce, kdy se zavírají městské brány. Cesta jiní rychle ubíhala a kolem poledního se napojila na prašnou a frekventovanou královskou silnici. Řady povozů, volských potahů, jezdců i pěších směřovaly na slavnost. Slunce na čisté modré obloze pražilo a rozpalovalo vzduch. Spolu s prachem, pronikajícím do každé skulinky, činilo z cesty skoro utrpení. Marii sáhl pro měch s vodou, aby svažil vyprahlé hrdlo, a tiše zaklel.

"Co se děje?" zeptal se starostlivě Ray.

"Došla mi voda."

"Chytej," hodil mu android svoje nedotčené zásoby. "A dej napít i Fairkovi. Myslím, že už taky nemá žádnou vodu, ale čest mu nedovolí o ni požádat."

Čest je občas dost neužitečná věc, pomyslel si Mark a natáhl se k rytíři. "Napiješ se? Můj přítel vezl ještě zásobní měch."

Fairko s povděkem přijal: "Do setmění budeme v Gible. Rád vás pak pozvu na korbel chlazeného piva. Ale teď je i ta trocha vody přímo rajským morkem."

"Chlazené pivo..." zasnul se Mark.

"Podívej," vytrhl ho nešetrným štulcem Ray z přemítání.

Cesta, která předtím stoupala na nevysoký pahorek, klesala do údolí a pak se opět šplhala vzhůru, teď směřovala k osamělé čnicímu kopci, na jehož zelených svazích se rozkládala políčka a pastviny a na vrcholku trůnila jako jakási přestálá želva Gibla.

Zdálky působily hradby monumentálně a shluky chatrčí, přilepené z vnější strany, se ztrácely v oparu. Koně, jako by ucítili nadšení svých pánů, přidali do kroku, ale tlačence na cestě je znovu donutila zpomalit.

"Rychleji tam nebudeme," zavrčel Fairko nevrle. "Ne teď, před slavností."

Gibla, hlavní město Dasturie, byla klasickou ukázkou středověkého královského města. Kolem vysokých hradeb postavených z těžkých kamenných kvádrů se táhly shluky špinavých chatrčí a do dálky se táhla malá políčka a pastviny. Na nejvyšším místě pahorku se nad městem tyčila citadela, oddělená hradbou a příkopem a s vnitřním městem spojená jen padacím mostem. Dvěma branami, Jižní a východní, Žulovou, jak je nazval Fairko, proudily davy obchodníků, žebráků, komediantů i rytířů. Všichni spěchali na slavnost.

"Kousek od Jižní brány je hostinec U useknutého ocasu. Mají tam čisto, dobré jídlo a přiměřené ceny," navrhl Fairko.

"Výborně, už mám docela hlad," souhlasil Mark.

"Můžeme se najíst a pak vás seznámím s mužem, u kterého můžete koupit vhodné koně. Je to sice vydríduch, ale dluží mi službičku. A pokud budete chtít šikovné sluhy, jistě také nějaké najdeme, v Gible je o dobře placenou práci nouze."

"Pořídíme si sluhy?" zajímal se Ray. "Konečně by se o tebe staral někdo jiný než já."

"Asi budeme muset," zatvářil se Mark znechuceně. "Jako od rytířů se to od nás očekává. Měl jsem tě radši prohlásit za sluhu a byl by klid. Ale ty sis musel hrát taky na rytíře."

"Mám tak mnohem větší volnost pohybu, nezapomeň. Víc práv, víc možností, větší šanci tě chránit. Být ve středověku pánem a ne kmánem je obrovský rozdíl."

Za družného hovoru dojela trojice mužů až k bráně. Strážný v omšelé zbroji, opírající se o kopí, je přejel znuděným pohledem.

"Týden před slavností jsou brány otevřené pro každého," vysvětloval Fairko. "Má to jedinou nevýhodu: město je plné zlodějů. Hlídejte si své měšce, pánové, a raději nikomu nevěřte."

Ulice byly plné lidí a odpadků. Vymoženosti kanalizace ještě Gibla nepoznala, a když zrovna nepršelo, nad městem se vznášel těžký oblak nejrůznějších pachů. Kostnatý hnědák nervózně pohazoval hlavou, a tak ho Ray, prodírající se davem hned za Fairkovým koněm, raději vzal za otěže.

Konečně dorazili k hostinci. Místo vývěsního štítu nade dveřmi visela opelichaná psi oháňka, která výstižně znázorňovala jeho jméno. Vjeli doširoka rozevřenou branou na prostorný dvůr. Naproti jim okamžitě přispěchalo mladičké páže.

"Je mi to moc líto, pánové, ale nemáme už ani místěčko," drmolilo.

Fairko popojel vpřed. "Zeptej se svého pána, jestli nemá místo už ani pro Fairka z Borduru a pro jeho druhy, chlapče." Páže přikývlo a rychle zmizelo ve dveřích třípatrového kamenného stavení. Brzy se opět objevilo, následováno drobným mužičkem snědé pleti s nakrátko ostříhanými černými vlasy.

"Vítejte, mladý pane," vrhl se k Fairkovu koni. "Pro vás samozřejmě místo mám, jako vždy, ten velký pokoj s okny do zahrady. Jen nevím, jestli se mi povede ubytovat i vaše druhy," zatvářil se zkormouceně. "A kdepak máte služebnictvo?" zajímal se.

"Ztratili jsme ho na cestách," odsekl rytíř poněkud nedůtklivě. "Jeden pokoj nám bude stačit, pokud ovšem pánové souhlasí," obrátil se k Markovi s Rayem.

"Bude nám ctí," přikývl kapitán.

"Takže nám přichystej dvě další lůžka a kád' s teplou vodou. A ty, chlapče, se postarej o koně. Vyhřebeluj je, nalij jim dostatek vody, přidej oves a řádnou dávku sena. Přijdu si je zkontrolovat." S těmi slovy seskočil ze sedla a hodil pážeti otěže. Mark ho napodobil a pak se všichni tři vydali do hostince.

Dveře vedly do chodby, z níž se dalo vejít do výčepu nebo vystoupit po schodech k pokojům. Fairko se rozhodl pro pokoje a Mark s androidem ho následovali. V kamenných zdech bylo po žáru dne příjemně chladno a pro oči uvyklé slunci i poněkud šero. Místnost, kterou jim hostinský přidělil, však byla světlá, prostorná a vzdušná.

"Tak to je proti té vesnici pěkný rozdíl," konstatoval Ray.

Mark přistoupil k jednomu z oken zajištěných mřížovými okenicemi a vyhlédl na dvůr, který hostinský hrdě nazval zahradou. Několik zaprášených stromů a záhonek povadlých květin sice nebyly zrovna pastvou pro oko, ale pořád to bylo lepší než mít pod okny rušnou a páchnoucí ulici.

Ozvalo se zaklepání a do místnosti vkročili dva pacholci táhnoucí velkou kád'. Další přinesli několik věder vlažné vody. Pak přitáhli dovnitř dva kavalce a usměvavá děvečka na nich upravila příkrývky.

"Tu máte," hodil jim Fairko hrstku mincí a oni je se zručností, svědčící o dlouhém cviku, zachytili ve vzduchu. Zatímco se mladíci s úklonou vytratili, dívka zůstala stát ve dveřích.

"Ještě něco si budou pánové přát?"

"Zatím ne, Lilo," zavrtěl Fairko hlavou.

Děvečka předvedla ukázkové pukrle a také odběhla.

"Tak, pánové, kdo první vyzkouší dobrodiní koupele?" zeptal se rytíř a sám začal odkládat šaty.

"Rádi chvíli posečkáme," pobídl ho Mark, i když se už na vodu těšil.

Nakonec se vykouпали všichni, jako poslední Ray. Jeho podobnost s člověkem byla neuvěřitelná a Fairko poněkud závistivě obdivoval jeho vypracované svaly.

"Nu což, pěnivý mok nás volá," oznámil pak a všichni tři vyrazili do výčepu.

Prostorná místnost, kterou i ve dne osvětlovala řada pochodní v držácích, byla plná lidí. Nad velkým ohništěm se na rožni otáčelo prase a děvečky v odvážně krátkých sukních a s hlubokými výstřihy roznášely pivo. Trojice si vyhlédla relativně prázdný stůl u jednoho z pilířů, podepírajících strop.

"Můžeme si přisednout?" zeptal se Mark pestře oblečeného muže, zřejmě kupce.

"Jo," protáhl muž podnapile. "Klidně se posad'te. Maj tady skvělý pivo s dobrou dávkou guirilu."

To už ke stolu dorazila jedna z dívek a hosté se mohli osobně přesvědčit o pravdivosti kupcova tvrzení.

"V tomhle je to zvláštní koření ještě výraznější," vysílal Ray znepokojeně, když se napil.

To asi bude ten guiril. Myslíš, že by to mohlo nějak souviset s Brigersovou smrtí? zeptal se Mark a stíral si ze rtů pěnu.

"Nevím. Doufám, že ne. Musíme o té látce zjistit co nejvíc."

"Ale vyptávat se by mohlo být nebezpečné. Zdá se, že tady je to pro všechny samozřejmost. Třeba to pivo a víno skladují v sudech z nějakého speciálního dřeva," Mark si vzpomněl na staré pozemské praktiky. "V každém případě je skutečně dobré. Možná bychom měli vyzkoušet, jestli tu látku dávají taky do kořalky."

"To by se ti líbilo! Ale nezapomeň, že tady nejsi jako degustátor."

"Obětoval bych se pro výzkum."

Zatímco si dvojice vyměňovala názory, objednal Fairko pořádný kus pečeně s černým, křupavým chlebem. Jídlo i pití bylo skutečně vynikající, a tak chvíli bylo od stolu slyšet jen přežvykování a pouze kupec si cosi tiše pobrukoval.

"Zúčastníte se turnaje?" přerušil po chvíli svou samomluvu.

"Jistě," zahuhlal Fairko s plnými ústy.

"Zakon se prej taky přihlásil. Takže nikdo nemá šanci, že jo?" pokračoval kupec.

Mladý rytíř se rozkašlal tak, že ho Mark musel bouchnout do zad, aby se pečínkou nezadusil. "Zakon? To je přece nesmysl! Šarlatovi se nikdy neúčastní turnajů."

"Jenže von se přihlásil," namítl kupec. "Viděl jsem na vlastní voči, jak se nechal zapsat."

"Porušuje všechny tradice..." zamumlal Fairko znechuceně. "Nic mu není svaté. Kéž ho bozi ztrestají."

"O co tady jde?" obrátil se Mark na Raye.

"Nejsem si jist, ale pokud jsem správně pochopil zdejší legendy, jsou Šarlatovi rytíři jakýmsi strážci cti a božského pořádku. Je to v podstatě řád bojových mnichů. Světských slavností a turnajů se zásadně neúčastní."

"No, zdá se, že tenhle Zakon na to má jiný názor."

"Tradice se občas mění."

"Stejně bych ho rád viděl."

"Na turnaji budeš mít určité příležitost," ukončil telepatickou výměnu názorů Ray.

Fairko zatím zapíjel své rozladění dalšími mohutnými doušky piva a začínal mít poněkud nejisté pohyby. Také Mark cítil, jak mu alkohol stoupá do hlavy.

Vtom celá místnost utichla jako mávnutím kouzelného proutku. Oči všech se upřely do středu, kde na stoličku usedl stařec, doprovázený malým klučinou.

"Zapni si nahrávání, tohle se bude Komisi líbit," upozornil Mark svého přítele v předtuše věcí budoucích.

"To vím taky," odsekl Ray, ale stále při tom upřeně pozoroval dění ve středu místnosti. Stařec mezitím vybalil z ušpiněného plátna jakýsi nástroj připomínající loutnu. Lehkým pohybem se dotkl strun a teskný akord rozechvěl srdce posluchačů. Pak začal zpívat tichým, podmanivým hlasem. Námět nebyl nijak originální, píseň vyprávěla o lásce a válce, o hrdinských činech a podlých zradách, ale přednes byl uchvacující, a tak po celou dobu obecenstvo zasněně mlčelo. Když stařec dozpíval, rozlehl se místností bouřlivý potlesk a lidé zasypali chlapce, který vybíral do dřevěné misky, hojnými dary. Také oba pozemšťané i Fairko produkci bohatě odměnili. Stařec mezitím ladil nástroj. Když se znovu dotkl strun, bylo zřejmé, že se tentokrát rozhodl pro veselejší notu. Trochu lechtivá píseň o jedné vdově a pacholkovi rozbouřila celý hostinec.

"Ten muž je slepý," podotkl Ray po chvíli.

"Tak proto ten chlapec," pochopil Mark. "Dělá mu průvodce."

"A možná i učedníka, kdoví. Obvykle to tak bývá."

Píseň střídala píseň, smutek se mísil s radostí a pivo teklo proudem. Když už pozornost posluchačů značně poklesla, zabalil stařec svůj nástroj a nechal se chlapcem dovést k jednomu z už opuštěných stolů. Děvečka mu přinesla pohár vody a tác, bohatě obložený masem, sýrem, ovocem a zeleninou. Bard se s chutí pustil do jídla.

"Rád bych si s ním promluvil," nadhodil Ray.

Mark se ohlédl po Fairkovi, který se právě věnoval Lile, děvečce, která jim přinesla do pokoje pokrývky, a přikývl na souhlas. Oba se zvedli, chopili se svých korbelů, a vyrazili ke starcovu stolu. Museli se přitom proplétat mezi už značně opilými hosty, a dokonce se vyhnout jedné bouřlivější hádce, která hrozila přerůst ve rvačku.

"Můžeme si k vám přisednout?" zeptal se Mark starce.

"Ale jistě, ctihodní cizinci."

"Jak jsi poznal, že jsme cizinci?" zajímal se Ray, zatímco se uveleboval na lavici.

Muž si s úsměvem poklepal na ucho: "To je jediné, co mi ještě slouží. Máte zvláštní přízvuk, pánové. Nikdy jsem takový neslyšel."

"Pocházíme z velmi vzdálené země," řekl na vysvětlenou Mark.

"Ach, to byste mi jistě mohli vyprávět nějaké zajímavé příběhy."

"Vlastně jsme si spíš chtěli vyslechnout vaše vyprávění," nadhodil Ray. "Rádi bychom se dozvěděli víc o legendách tohoto království."

"Zdá se, že naše zvědavost je vzájemná. Jste snad také bardové či kronikáři?"

"Vládeme spíš mečem než perem a hudbou," přiznal Mark. "Ale snad někdy, až nás omrzí cesty, sepíšeme příběhy, které jsme na nich zaslechli."

"Podělíme se tedy vzájemně o svá vyprávění," pokývl stařec.

"Co mu, prosím tě, chceš vyprávět?" zděsil se Ray.

"Když vhodně upravím nějaké zážitky z jiných primitivních planet, mohlo by to vypadat věrohodně," uklidnil ho Mark.

"Začnu tedy," dodal pak nahlas.

Mark vyprávěl o zážitcích ze Sylwy, Nirvy a jiných primitivních planet. Některé skutečnosti zamlčel, jiné pozměnil a vcelku tak vznikly poutavé legendy. Na oplátku si vyslechl příběhy plné draků, Šarlatových rytířů, krásných panen a zlých čarodějů.

"A teď poslyšte legendu o marnivém guirilu a o Dětech pouště," zahájil bard další vyprávění.

"Konečně!" zaradoval se Ray. "Už jsem se bál, že o tom koření žádné legendy nejsou."

"Bud zticha a nahrávej," okřikl ho Mark.

"Bylo to v čase našich prapradědů, kdy svět byl ještě mlád, na paloucích se popásali jednorožci a po obloze se proháněli draci," vyprávěl stařec zpěvavým tónem. "Tehdy v podhůří Dračích hor zbloudil mladý kupec se svou karavanou..."

Jak příběh pokračoval, dozvěděli se pozemšťané o záhadném kmeni Děti pouště, které používaly guiril, aby uchovaly svěžest a čistotu vzácné vody, shromažďované v období dešťů a skladované v podzemních cisternách ve skalách.

Vyslechli si vyprávění o ziskuchtivém kupci, který zradil důvěru svých zachránců, ukradl zásoby guirilu a použil je na okořenění nekvalitního vína, které prodával. Získal tak nesmírné bohatství, když mu však guiril došel a on se znovu vypravil k Dražím horám, zmizel stejně jako Děti pouště, o kterých od té doby nikdo neslyšel.

"A tak byl guiril ztracen na dlouhá, předlouhá léta a až ve dnech našich otců objevili Šarlatoví rytíři znovu jeho tajemství a střeží je ve vysokých věžích svých klášterů," dokončil bard vyprávění.

"Takže se zase nedozvíme, co to ten guiril vlastně je," posteskl si Ray.

"Obávám se, že na to bychom se museli zeptat přímo Šarlatových rytířů," poznamenal Mark. "A ti by nám stejně neodpověděli."

"Musím někde získat té látky větší množství!"

"Uvidíme. Třeba se nějaké řešení objeví."

7

Ráno přinesla Lila chutnou snídani, studenou pečinku, ovoce, chleba a sýr a na zapítí lehké víno. Po jídle se trojice mužů vydala ke koňskému handlíři. Šli pěšky, protože ve městě to bylo mnohem snazší než se mezi lidmi prodírat v sedle. Starého hnědáka nakonec taky nechali v hostinci. Původně ho chtěli vzít s sebou a prodat, ale když jim Fairko řekl, že v Gible ho koupí tak leda na jatkách, rozhodli se zatím si ho ponechat a prodat ho v nějaké vesnici, až opustí město. Ray sice namítal, že je to nerozumné, ale Markovi bylo koně přece jen trochu líto. Výběr služebnictva se rozhodli ponechat na později, protože v hostinci o ně zatím bylo dobře postaráno.

"Proč platit někomu za to, že se bude válet na seně a jíst," konstatoval Fairko a pozemšťané s ním ochotně souhlasili. Handlíř měl ohrady za městskou hradbou, na zelených pastvinách na svazích pahorku. Pohled na ušlechtilá, hrdá zvířata Marka uchvátil. Proháněli se tu lehčí jezdeckí koně, mohutní tahouni, elegantní kočárová zvířata i těžcí váleční oři.

"Co si pánové budou přát?" zahlaholil statný chlápek s mozolnatými dlaněmi a otevřenou, širokou tváří. Při pohledu na Fairka se mu úsměv ještě rozšířil. "Rád vás vidím, mladý pane. Snad se nestalo něco tomu vašemu báječnému hřebci?" dodal znepokojeně.

"Sird je v pořádku," položil mladík handlíři ruku na rameno. "Ale tady mí přátelé potřebují zvířata hodná rytířů. Za rozumnou cenu, samozřejmě."

"Ale jistě, pro vás vždycky. Pojdte, ukážu vám, co tady zrovna mám," vedl je muž k ohradám. "Támhle ten vraník a ten mohutný ryzák, to by pro vás mohlo být to pravé," obrátil se k pozemšťanům.

"Co jim říkáš?" otázal se Mark Raye.

"Jsou nádherní, ale trochu těžcí. Takové zvíře je sice skvělé na turnaje, ale na cesty se moc nehodí. Víc se mi zamlouvají tamti dva, v té druhé ohradě."

"Mohli bychom se podívat tam na ty?" ukázal Mark na zmíněné koně.

Handlíř uznale pokývl hlavou: "Je vidět, že pánové vědí, co chtějí. Měl byste se od nich přiučit, sire Fairko. Ano, to jsou vynikající koně. Oba valaši, statní, v boji udatní, ale také vytrvalí a nepříliš nároční na krmení. Jenže jsou také dost drazí."

Fairko na handlíře varovně pohlédl.

"Opravdu pane!" hájil se ten. "Koupil jsem je každého po padesáti zlatých, takže když započítám i nějaké náklady, míň než za šedesát je prodat nemůžu."

"I s postroji," nadhodil Mark.

Handlíř chvíli váhal, ale pak neochotně přikývl: "Ale jen že jste přáteli mladého pána. A nesmíte to nikde prozradit, s takovou bych brzy přišel na mizinu."

"Máme na to vůbec?" zjišťoval Mark trochu opožděně.

"Buď bez obav, mám ještě nějaké zásoby, takže bez vindry v kapse nebudeme, ale víc takových nákupů bychom podnikat neměli, odpověděl Ray."

"Přijímáme," řekl Mark nahlas.

"Odvedete si je hned?"

Ray, který už odpočítával peníze z měšce, přikývl. "Dej mi i to, co máš ty," obrátil se v duchu ke svému příteli. "V hostinci ti pak dám další peníze."

Mark odpočítal ze svého měšce šedesát zlatých a spolu s Rayovými penězi předal handlíři rovných sto dvacet.

"Vy nosíte s sebou tolik peněz?" zděsil se Fairko. "Říkal jsem vám přece, že je tady spousta zlodějů."

"Myslím, že si dokážeme své měšce ohlídat. A pak, právě jsme jim dost odlehčili," usmál se Mark.

Handlíř mezitím přivolal jakéhosi pacholka a poručil mu, aby koně připravil. Když obě zvířata, tmavého hnědáka a šimla, přivedli, musel Mark znovu ocenit androidův výběr. Koně sice nepůsobili tak okázale a hřmotně jako Fairkův Sird, zato svaly jim pod lesklou srstí jen hrály a oči jim zářily touhou běžet. Také postroje byly neokázalé, ale pohodlné, z dobře zpracované kůže.

"Přejí si pánové projíždku?" navrhl handlíř.

Mark s pohledem upřeným na šimla radostně přikývl. Na Zemi se už jízda na koni nepěstovala, a i když měl na primitivních planetách někdy tohoto cestování plné zuby, teď se do sedla těšil.

"Sejdeme se tedy v hostinci," rozloučil se s nimi Fairko.

Mark a Ray se vyhoupli na své nové koně a vyrazili.

Do hostince se vrátili, až když se den klonil k večeru, příjemně unavení a spokojení s koupí. Na lůžko se tentokrát odebrali brzy, ale příliš spánku jim nebylo dopřáno. Lila s sebou přivedla dvě rozverně kamarádky a Mark s Rayem neměli to srdce dívky odmítnout, už proto, že je obě přesvědčovaly, že jim nejde o peníze, ale že se jim pozemšťané líbí.

Druhého dne ráno se oba i s Fairkem vydali zapsat na turnaj, který se měl konat za dva dny.

Proplétali se městem a pozorně sledovali pestrý život kolem. Tržiště se hemžilo nakupujícími i prodávajícími a kolem velkého náměstí, na kterém bylo ohrazeno pískem vysypané kolbiště, vztyčovali řemeslníci vysoké tribuny. Před barevným stanem s třepetajícím se praporcem Dasturie, zlatou dvouhlavou orlicí na rudém poli, se tísnil dav bojektivých rytířů. Mark s Rayem se postavili do fronty a se zájmem si prohlíželi své budoucí soupeře. Když na ně došla řada, promluvil nejdříve Fairko.

"Rytíř Fairko z Borduru. Přihlašuji se na jízdní klání."

"Na co všechno se dá přihlásit?" zajímalo Marka.

"Jsou tady pěší souboje pro chudší rytíře, kteří si nemohou dovolit koně, pěštní zápasy pro nižší stavy, lučištnický turnaj, vrh dýkou a sekerou a samozřejmě jezdecký turnaj pro rytíře."

"Od nás se nejspíš očekává to poslední."

"Jistě. Ale měl bych tě upozornit, že vítěz vždy získává zbroj, zbraň a koně poraženého, i když na turnajích tohoto typu od toho čestní muži většinou ustupují a ponechávají poraženým jejich majetek."

"Nemáme možnost nějak se tomu turnaji vyhnout?"

"Jestli si chceme zachovat naši rytířskou čest, tak ne," ubezpečil ho Ray.

"Tak to budeme muset vyhrát," pomyslel si Mark a obrátil se k už poněkud netrpělivému písaři. "Sir Mark Stone a sir Ray, oba na jezdecký turnaj."

Muž si zapsal uvedená jména, vybral poplatek dva zlaté a obrátil se k dalším uchazečům.

"Co teď?" zajímal se Ray.

"Já půjdu navštívit pár svých přátel, takže jestli mne chcete doprovodit..." navrhl Fairko.

"Děkujeme, ale raději si prohlédneme město," odmítl Mark, který si uvědomoval, že android potřebuje dělat nahrávky a obrazy z další pitky by nebyly zrovna to pravé.

"Dobrá. Večer mne neočekávejte, asi se zdržím," rozloučil se Fairko a zmizel v davu.

"Kam se vrhnem nejdřív?" chtěl vědět Ray.

"Na trh."

A Mark zamířil směrem, kde tušil jedno z větších náměstí, přeplněných stánky trhovců.

"Nezapomeň, že si na turnaj budeme muset pořídit nějakou příhodnou zbroj," připomněl mu android.

"Ta hromada plechů, co tady při turnajích nosí, stejně není k ničemu."

"Jenže v zájmu nenápadnosti..."

"Si ji musíme navléci."

V tlačenicích lidí měli oba muži co dělat, aby skutečně nepřišli o své váčky s penězi. Sešli se tu obyvatelé z celého království a přibyli i kupci ze vzdálených zemí. Pestré barvy poněkud tlumil prach a směsice vůní nejrůznějších jídel a koření se mísila s pachem potu, zvířat a odpadků. Smečky toulavých psů se proplétaly lidem pod nohama a čas od času za zoufalého jekotu postižených ukořistily nějaké to sousto. Znudění biřici ve stejnokrojích se opírali v chladných koutech a zcela nepokryté popíjeli z korbělů. Nebýt Rayových dokonalých smyslů, byli by pozemšťané několikrát jistě okradeni. Takhle vždy android zasáhl a ruce nenechávých zlodějů zůstaly prázdné.

"Jedeš!" zachytil Ray čísi drobnou ručku, která se sunula k jeho měšci. "Nejsi na tohle trochu mladý?"

Kořist, sotva dvanáctiletý klouč, se divoce zmítala.

"Neměli bychom ho předat spravedlnosti?" zeptal se Ray a výhružně se na chlapce podíval.

"A oni mu useknou ruku, zbičují ho nebo něco ještě horšího. Víš, jaká je středověká spravedlnost."

"Co teda s ním?"

"Co takhle mě pustit?" navrhl zlodějíček a android sebou trhl.

"Ona je to holka!" vydechl překvapeně.

"Já nejsem žádná holka!"

"Jo, a taky nekradeš a živiš se poctivou prací," opáčil Mark. "Slib mi, že když tě můj přítel pustí, nepokusiš se utéct, a já mu řeknu, ať tě nechá být. Co ty na to?"

Děvče chvíli rozpačitě mlčelo, ale už se nepokoušelo uniknout z androidova pevného sevření. To, že cizinci okamžitě nezavolali městskou stráž, mu dodávalo naději, ale zároveň je to trochu děsilo. Mezi jejími druhy se často po večerech šířily zkazky o nekalých praktikách cizinců. A mnohé z nich se týkaly mladých dívek.

"A co se mnou uděláte, když nepláchnu?" zeptala se pak, spíš ze zvědavosti, než že by hodlala dodržovat nějaký slib.

"No, nejdřív bychom ti mohli koupit něco k jídlu," navrhl Mark.

"Hele, já nejsem žádná děvka," ohradila se zlodějka.

"A kdo říká, že od tebe budeme něco chtít? Od takového ošklivého káčátka?" uchechtl se Ray.

"A nejsem ošklivá! A vůbec, pusťte mě, nebo ne?"

"No, myslím, že tentokrát má i pravdu. Ošklivá není," konstatoval Mark při pohledu na dívčinu pravidelnou tvář a pihovatý nosík. "Ale potřebovala by vykoupat a na můj vkus taky trochu povyrůst. Pusť ji," dodal smířlivě.

"Jen tak?" podivil se Ray.

"Takových ještě bude..."

Ray tedy povolil stisk. Dívka si nedůvěřivě promnula zápěstí. Chvíli očividně bojovala s touhou okamžitě zmizet, ale pak zvítězil hlad.

"Co bude s tím jídlem?" zeptala se.

"Tak pojď," pobídl ji Mark a vykročil k nedalekému stánku s pečivem. "Co to bude?" otočil se k ní.

"To si jako můžu vybrat?" vytřeštila na něj oči. "Tak tenhle masovej koláč," ukázala rozpačitě.

Prodavač pohlédl na Marka, a když ten přikývl a rozevřel váček, podal požadovaný kousek dívce. Ta se do něj hladově zakousla, jako by jí ho ještě někdo mohl vzít.

"A ještě tenhle povídlovej a ten s tvarohem," huhlala s plnými ústy, rozhodnuta maximálně využít štědrosti cizinců. Mark s pobaveným úsměvem pečivo zaplatil a podal je dívce. "A teď se běž někde v klidu najíst," pokynul jí. "A nehltej, ať ti není špatně."

Zlodějka se otočila na patě a během okamžiku zmizela v davu.

"Neřekla ani děkuju," zabručel Ray.

"A co bys chtěl? Ovace a kytku?"

"Stačilo by prostý slovní vyjádření díky, běžný v civilizovaných končinách."

"A nezapomněls náhodou, kde jsme?"

"Jestli budeš takhle krmit všechny zloděje, přijdem brzo na mizinu," povzdechl si Ray, který už musel odstrkovat další nenechavé ruce.

"Podívej, támhle bychom měli zajít," ukázal asi po hodině proplétání mezi stánky Ray na jakýsi krámk, nad nímž visel malovaný štít. V poli se vlevo na červeném podkladě skvělo kladivo s kovadlinou a vpravo na bílém meč, svíraný kovanou rukavicí.

"Kovář a zbrojír," přečetl Mark kudrlinkami zdobený nápis. "To by mohlo být to pravé."

Dveře s mosaznou klikou se nehlučně otevřely a oba muži vstoupili do přítmi prosyceného pachem olejů. Všude po stěnách visely nejrůznější části brnění a zbraně.

"Budete si přát?" otázal se ani ne patnáctiletý chlapec, který se lehce opíral o pult.

"Potřebujeme nějakou vhodnou zbroj pro zítřejší turnaj," odpověděl Mark.

"V tom případě pojdte za mnou," pokynul jim prodavač a vedl je do vedlejší místnosti, oddělené závěsem. Podél zdi stála řada stojanů, na nichž visely rytířské zbroje, skládající se z kroužkových košil, nohavic, tepaných náholenic i nátepníků a hranatých helmic s různě tvarovaným hledím.

"Můžete si vybrat. Máme zde prostou výstroj za několik zlatých," ukazoval mladík, "i velmi kvalitní výrobky z Umrie a Nikavy."

Mark s Rayem si se zájmem prohlíželi nabízené zboží. Skutečně se zde dala nalézt hrubě spravovaná, evidentně letitá zbroj, prosté, ale celkem kvalitní kusy i okázalé, umně tepané výrobky zdobené zlatem a drahokamy.

"Tohle vypadá slušně," zastavil se Ray před jedním stojanem. Starší, ale očividně kvalitní zbroj z černěné oceli visela mezi levnějšími kusy.

"Je v pořádku?" zeptal se Mark, který věděl, že android se svými schopnostmi dokáže odhalit i skryté vady materiálu.

"Zdá se, že ano. A měla by ti i padnout. Já si vezmu támhle tu." Ray kývl hlavou k ještě poněkud omšelejší zbroji.

Mark ukázal na oba kousky. "Vyzkoušeli bychom si tyhle dvě."

Mladík poněkud zklamaně přikývl. Zřejmě očekával, že si rytíři koupí nějaké okázalejší a především dražší zboží. "Jistě, pánové. Vyzkoušejte si je. Jsou to sice starší výrobky, ale pochází z kovárny mého otce a mohu vám tedy ručit za jejich kvalitu."

"Kolik stojí?" zeptal se Mark, když zjistil, že zbroj jemu i Rayovi padne.

"Dohromady dvacet zlatých."

"Donesete nám je do hostince U useknutého ocasu, ano?"

"Někoho pošlu," přikývl prodavač.

"Dobrá tedy. Zaplatíme vám půlku teď a zbytek po dodání," navrhl Mark. Prodavač souhlasil, a tak mu Ray vyplatil polovinu požadované částky. Cena byla přiměřená a jim se nechtělo smlouvat. Oba muži pak opět vyrazili do sluneční výhně, plné hluku, pachů a lidí.

Po dalších dvou hodinách, kdy se zbavili pěti zlodějíčků, ochutnali několik místních lahůdek a zhlédli divadelní vystoupení, se oba přátelé rozhodli vrátit do hostince. Vyčerpaně tentokrát vypadal spíš Ray, který musel být neustále ve střehu a navíc nahrávat záznam pro Komisi. Brzy dorazil posel se zbrojí, mohutný, ramenatý pacholek, jemuž těžký náklad nečinil žádné potíže. Když mu Mark ke slíbeným deseti zlatým přidal další dva, jeho širokou tvář prozářil vděčný úsměv a s díky se odporoučel. Po poněkud střídmější večeři, kterou si nechali donést na pokoj, se Mark s Rayem uložili k zaslouženému odpočinku.

8

Ani druhý den se Fairko neukázal, a tak ho pozemšťané strávili prohlídkou města. Zašli se podívat k citadele, chvíli obdivovali její mohutné hradby, prošli se dobytčím trhem před městem i táborem jakýchsi kočovníků, kteří prodávali hrnce, pletené košíky, kožené biče a spoustu rádob magických cetek.

Večer se konečně objevil Fairko a pozval je na slavnostní večeři, kterou pořádal jeden z místních významných baronů. Tentokrát přijali. Fairko jim u jakéhosi kupce pořídil poněkud honosnější ošacení, alespoň v základě odpovídající barvám jejich erbů, a poté už se všichni tři, tentokrát v sedlech, aby dlouhé zdobné pláště neutrpěly špínou městských ulic, vydali do baronova domu.

Velká dvoupatrová a nesmírně rozlehlá budova byla od ulice oddělena vysokou zdí. Když byla trojice vpuštěna dovnitř okovanou branou, poznala, že za zdí se skrývají udržované zahrady, plné svěží zeleně a vůně květů. Několik pážat v modrozlutých varkočích se postaralo o koně a další je doprovodilo po několikastupňovém schodišti k bytným dveřím do domu. Ve vstupní hale se jich ujali další sloužící, odebrali jim pláště a odvedli je do hodovní síně. Ve světle stovek svíc se zde skvěla bohatě prostřená tabule a kolem již postávalo a popíjelo několik hostů.

Růžolíci muž boдрého vzhledu vyrazil ke trojici příchozích, jakmile je spatřil: "Vítejte, vítejte u nás, vzácní hosté! Můj

drahý přítel Fairko mi již vyprávěl, jak mnoho jste pro něj udělali! Je mi ctí přivítat vás v mém skrovném příbytku!" "Baron Livan z Angonu," představil Fairko hostitele. "A jeho žena, baronesa Horrie," dodal při pohledu na korpušnatou dámu v bohatě zdobených růžových šatech, která se valila baronovi v patách.

"A vy budete jistě sir Mark Stone a sir Ray," hlaholil dál hostitel.

Vtom se ozval zvuk kovu narážejícího na kámen. Jakási dáma vykřikla a statný muž v prostém černém šatu se omluvně usmál: "Je mi to líto, má paní, prostě mi vyklouzl z ruky."

Několik sloužících se okamžitě jalo vytírat kaluži rozlitého vína a další přispěchal s naplněným pohárem. Muž si ladným gestem odhrnul z čela několik neposlušných pramenů světlých vlasů, rozpačitě přijal další číši a hned z ní upil.

"To je Zakon, jeden z mistrů Šarlatových rytířů," představil muže Fairko. "Nevěděl jsem, že byl také pozván," obrátil se poněkud rozladěně k baronovi.

"Ale drahý příteli, sezval jsem všechny, kteří by mohli v zítřejším klání něco znamenat!" bránil se ten. "A Zakon je, jak jistě sám uznáš, tím nejzaváhavějším kandidátem, čímž nechci nijak urazit ani tebe, ani tvé statečné přátele," usmál se šibalsky. "A nyní již usedněme ke stolu!" zahlaholil přes celou místnost.

Hosté, již notně vyhládlí, barona ochotně uposlechli. Pán z Angonu si po pravici usadil svou manželku a po levici Zakona. Jaká místa si vyberou ostatní, ponechal jejich libovůli. Pak již přispěchali sluhové s poháry karminového vína.

"Na zítřejší klání!" pozvedl svou číši baron.

"Ať zvítězí ten nejlepší!" přidala se k němu baronka křehkým sopránem, zcela odporujícím její figuře.

Všichni radostně následovali příkladu hostitelského páru a zhluboka si zavdali ze svých pohárů. Mark chvíli převaloval víno po jazyku a pak labužnický mlaskl. Bylo těžké a nasládlé, se zvláštní kořeněnou příchutí.

"Znova je v tom vysoká dávka toho guirilu," vysílal Ray znepokojeně. "Možná se jedná o nějakou složku obsaženou ve vodě, ze které ten alkohol vyrábí. Ten bard se přece zmiňoval o jakési souvislosti s uchováním kvality vody."

"Jenže říkal, že to do vody přidávali."

"Trápí mě, že nevím, co vlastně piješ."

"Špatně mi po tom není, ne?" uchechtl se Mark. "Tedy ne víc než po normálním alkoholu. Spíš bych řekl, že míň. Ale víš co je podivné?"

Android na něj zkoumavě pohlédl.

"Že se o něčem podobném nezmiňuje žádná z předchozích zpráv o této planetě. A to tady už před padesáti lety jeden agent byl."

"Jenže jen jeden, předtím nebyla Akkana ještě objevena. A třeba byl abstinent."

"Agent SDPP a abstinent?" podivil se Mark.

"Spíš se trefil do období předtím, než Šarlatovi rytíři znovuobjevili tajemství guirilu. Takže ho nepoužívají víc než padesát let."

"Ale ani o moc míň, soudě dle toho, co nám řekl ten bard."

"A vidíš snad na nich nějaké následky? Zřejmě opravdu nejde o nic škodlivého..."

Ray jeho poznámku tentokrát nekomentoval a raději se věnoval půvabné blondýnce, která seděla po jeho pravici a právě se velmi zajímala o událost s bandity a především o Rayovu roli v ní.

Mark jen pokrčil rameny. Právě v tu chvíli vešli do místnosti sloužící s plnými podnosy krutích paštik, pečených krocánů, nakládaného ovoce a čerstvé zeleniny. Hosté se hltavě pustili do jídla.

Chod následoval chod, po paštikách přišla pečená ryba, pak zvěřina, nakonec křehké koroptvičky a pak ještě nepřeberné množství sladkostí, to vše doplněno víny odpovídající chuti. Mark zoufale sledoval tu přehlídku kulinářského umění. Jednou z věcí, které na primitivních planetách miloval nejvíc, byla právě kuchyně. Rád ochutnával nová jídla. Teď však byly jeho chuťové buňky zcela zahlceny a žaludek se zdráhal přijmout další, byť sebemenší, sousto. Nakonec se pohodlně opřel zády o opěradlo židle, uchopil svůj pohár s vínem, pomalu z něho upíjel a sledoval konverzaci u stolu.

Většina hostů se bavila o zítřejším turnaji. Lučistnická a vrhačská soutěž měla začít již zrána, pak bude následovat zápas, souboje pěších a nakonec, v odpoledních hodinách, to nejočekávanější a nejsledovanější - jezdecký turnaj. Názory na to, kdo bude vítězem, se velice různily, ale nejčastěji ze všech zaznívalo Zakonovo jméno. Ten se však tvářil, jako by nic neslyšel, a dělil svou pozornost mezi barona a sličnou černovlásku, která seděla po jeho druhém boku. Mark si muže chvíli nenápadně prohlížel. Měl trochu hranatou bradu a výrazné lícní kosti, ale jinak by ho jistě většina humanoidů označila za krasavce, a tmavě hnědé oči dodávaly jeho tváři sympatický výraz. Dlouhé vlnité vlasy, ve světle svící zlatavě pableskující, měl na šíji svázané koženým řemínkem. V neokázalém černém šatu působil sebejistě a elegantně. Ale přesto se na něm Markovi něco nezdálo. Cosi v jeho chování bylo jaksi nepatřičné. Kapitán však při nejlepší vůli nedokázal přijít na to, co to je.

Vtom si Zakon všiml jeho pohledu, vesele mu zamával a křikl: "Musíme si na sebe najít trochu času. Rád bych si poslechl tu historku o lapcích z těch nejpovolavějších úst!"

"Jistě, bude mi ctí," odpověděl Mark.

Zakon se na něj rošťácky zašklebil a pak se znovu obrátil ke kráse po svém boku.

Hosté se začali mísit, přesedali si, uždibovali ze stále ještě plných mis a čím dál opilejší vyprávěli si ty nejneuvěřitelnější příběhy a klepy. Ray, obklopen skupinkou zvědavých posluchačů, snad už postě líčil událost s bandity, když Markovi kdosi poklepal na rameno. Kapitán se otočil a Zakon, napůl podpíraný černovláskou, se mu lehce uklonil.

"Můžu si přisednout?" zeptal se, a aniž by počkal na odpověď, přitáhl si židli a další dvorně přisunul dámě, která ho doprovázela.

"Jistě," souhlasil trochu opožděně Mark. Jeho bystré smysly ho upozornily na to, že Zakon je mnohem střízlivější, než vypadá. Budu si na něj muset dávat pozor, pomyslel si a znovu si, tentokrát zblízka, mladého rytíře prohlédl. Ať se

snažil sebeví, nenacházel na něm nic nápadného. A přesto mu připadal podezřelý.

"Ale teď už nám vyprávějte vy." Zakon právě dokončil jakousi banální a poněkud lechtivou historku o lapcích, kteří přepadli jistou mladou dámu, natáhl se pro džbán s vínem a poněkud nejistou rukou si nalil.

Mark nenuceně vylíčil, jak se seznámili s Fairkem, aniž by cokoliv přikrašloval.

"A odkudpak že jste to cestovali?" zajímal se Zakon.

"Z jednoho vzdáleného království na východě," odpověděl Mark vyhýbavě.

"Cizí země mě vždy zajímaly," pousmál se Šarlatový rytíř nevinně. "Povězte mi něco o vašem království."

Kapitán zpozorněl. Na svých cestách musel samozřejmě počítat s tím, že se někdo bude víc zajímat o jeho původ a údajný domov, ale většinou stačilo být patřičně neurčitý a lidé došli k závěru, že o své minulosti prostě nechce mluvit, což nebylo nic zas tak zvláštního. Zakon však nevypadal, že se nechá jen tak odbýt. "Rayi," obrátil se Mark telepaticky na svého přítele, "Zakon se nějak moc vptává, potřeboval bych pomoc."

"Už běžím," odpověděl android a ležérním krokem se vydal k Markovi.

"Vlastně nevím, co bych vám měl vyprávět," pokrčil zatím kapitán rameny. "Naše země se příliš neliší. Snad jen, že je u nás poněkud chladněji, alespoň se mi to zatím zdá, a naše pivo má jinou chuť."

"Ach ano, zdejší pivo a víno..." poznamenal Zakon zasněně. "A jak se jmenuje to vaše království?" dodal pak.

"Baviš se dobře, příteli?" došel k nim mezitím Ray.

"Ale ano, právě tady mistrovi vyprávím o naší zemi."

"O Gyswě? Co je na ní tak zvláštního?" podivil se android.

"Gyswa?" opáčil Mark telepaticky.

"Je to jedno malé královstvíčko na východě. Má hlavní město stejného jména a silně pochybuju o tom, že by tady někdo věděl, kdo tam zrovna vládne."

"Jsem prostě jen zvědavý. Shromažďovat vědění je koneckonců jedním z úkolů našeho řádu," pokrčil Zakon rameny.

"Vlastně jsem již docela unavený a zítra nás přece čeká turnaj," řekl Mark omluvně. "Co kdybychom si pohovořili někdy jindy?"

Zakon s pochopením přikývl: "Ale jistě, také si potřebuji odpočinout. Doufám však, že budeme ještě mít příležitost se blíž seznámit."

"Uvidíme se tedy na turnaji," rozloučil se s ním Mark a za doprovodu Raye se začal proplétat ke dveřím. Cestou narazili na Fairka.

"Už mříte na lože?" zeptal se mladík překvapivě střízlivě.

Oba muži souhlasně přikýkli.

"Rád se k vám připojím, na zítřek budeme všichni potřebovat dostatek sil," poznamenal rytíř a všichni tři se vydali ke schodišti. Sluhové jim spěšně přinesli pláště a přivedli vyhřebelcované a osedlané koně. Za pár minut dorazili do hostince a s úlevou se oddali zaslouženému odpočinku.

"Ten Zakon je stejně divný," vyslal Mark už v polosnánku.

"Dám na něj pozor," zachytil ještě Rayovu odpověď a poté se propadl do snů.

9

V den turnaje vstávali Mark s Rayem brzy, stejně jako Fairko. Lehce posnídali a pečlivě si zkontrolovali veškerou výstroj a výbroj, kromě kopí, která měli dostat všichni zúčastnění až před kláním. Pak si trojice, tentokrát bez pomoci pážat, vyhřebelcovala a osedlala koně.

Když se vyhoupli do sedel, vydali se k náměstí. Ulice byly přes časnou hodinu plné lidí spěchajících stejným směrem. V chladném vzduchu ještě nebylo tak cítit zápach odpadků a ranní obloha zářila modří.

Na náměstí již stála připravena pískem vysypaná aréna, obehnaná dřevěným plotem. Na severní straně nad ní čněla zdobená tribuna s místy pro významné šlechtice a královskou rodinu. Vlál nad ní praporec Dasturie a zástavy mocných rodů. Také šarlatová korouhev bez znaku, znamení Šarlatových rytířů, se divoce třepetala ve větru. Ostatní, nižší tribuny poskytovaly dostatek míst bohatším měšťanům, zatímco chudina se tísnila v úzkém prostoru mezi tribunami a kolbištěm. Na vedlejším náměstí byly připraveny řady barevných stanů, kde mohli rytíři i jejich koně nalézt před kláním odpočinek. Fairko, Ray a Mark si jako jedni z prvních urozených příchozích vybrali stan umístěný poblíž napajedla pro koně. Odstrojili prozatím zvířata a dali jim po mírce ovsu a náruč sena. Rytířské turnaje se konaly až jako poslední, takže měli dostatek času. Poté se pohodlně uvelebili ve vybraném stanu a mladé páže jim ihned doneslo občerstvení a uvázalo na vztyčené kopí Fairkovu modrostříbrnou zástavu s vlčí hlavou.

"Mám pro vás malý dar, pánové," poznamenal rytíř a pokynem zadržel páže, které už se chystalo k odchodu. "Snad se neurazíte nedokonalostí provedení, ale jistě pochopíte, že v tak krátkém čase nedokázal ani ten nejlepší krejčí vytvořit nic lepšího." S těmi slovy rozbalil nenápadný smotek plátna a podal pážeti další dvě zástavy - rudou a rudožlutou s černými havrany. "Pověs je vedle té mé," dodal.

"Nevím, jak ti máme poděkovat," ozval se Mark poněkud rozpačitě. "Takový dar si snad ani nezasloužíme."

"Zachránili jste mi přece život," připomněl jim Fairko. "Doufám, že se vám líbí?" zeptal se pak s obavami v hlase.

"Ale jistě!" ubezpečil ho honem Mark a Ray horlivě přikyvoval. "Jsou nádherné."

Fairko se spokojeně usmál. "Začínat se bude souboji lukostřelců," informoval pak své přátele. "Jestli chcete, můžeme se jít dívat. Jižní tribuna je vyhrazena soutěžícím."

Oba muži ochotně souhlasili a společně se odebrali na tribunu. Zazněly fanfáry a na kolbiště vjel král na ztepilém oři. Doprovázela ho skupinka šlechticů a několik gardistů.

"Zdá se, že královna se synkem ještě zůstala doma," zašeptal Fairko. "Snad se ukážou na závěr klání."

Mezitím pronesl král svou zahajovací řeč, popřál hodně úspěchů zúčastněným, a zatímco sloužící odváděli jeho oře a koně družiny, odebral se na tribunu. Tam usedl pod baldachýnem v barvách Dasturie.

"Ten muž po králově pravici je vyslanec Nikavy," upozorňoval Fairko své přátele na významné šlechtice. "Vlevo sedí současný velmistr Šarlatových rytířů, Ilfor, a za ním jeden z mistrů, jmenuje se Ervon. Tamhle ten tlouštík je královský pokladník a ten hranatý chlápek s vousy je velitel armády."

Mark s Rayem mladého rytíře pozorně sledovali a ukládali si do paměti řadu tváří a jmen. Věděli, že veškeré znalosti o poměrech ve zdejším království se jim jednou můžou hodit.

Na plochu kolbiště byly už vyneseny terče a dostavili se první lučištníci. Jejich výkony byly spíš průměrné, a tak oba muži víc sledovali dění mezi diváky. Někteří fandili, jiní uzavírali sázky a většina vděčně využívala služeb podnikavých obchodníků, kteří se proplétali mezi lidmi a prodávali nejrůznější lahůdky a pití. Jak čas ubíhal a slunce stoupalo po obloze, zůstávali na kolbišti už jen ti nejlepší a klání nabíralo na zajímavosti. Mark se do sledování soutěže zcela pohroužil. Spolu s ostatními diváky zatajoval dech, když lučištníci mířili, pochvalně vykřikoval, když zasáhli, a zklamaně vydechoval, když minuli. Vítězem se nakonec stal postarší kostnatý muž v odrbané kožené vestě.

"To je králův vrchní lovec," oznámil Fairko, zatímco panovník předával výherci naditý váček s penězi.

"Co kdybychom se šli najíst a trochu si odpočinout," navrhl Ray, který stále po očku starostlivě sledoval Marka. "Teď začne soutěž ve vrhu dýkou a sekerou, a než vypadnou nejhorší a bude se na co dívat, máme dost času."

Mark s Fairkem souhlasili, a tak se všichni tři odebrali do stanu, kam jim ochotné páže přineslo občerstvení a džbán lehkého vína. Společně pak zhlédli finále vrhačských soutěží i pěstní zápasy, a zatímco kolbiště patřilo opěšalým bojovníkům, sami se začali připravovat na rytířské klání.

Výheň poledne rozehnal chladný vánek, ve kterém se zatřepotaly barevné korouhve. Stanový tábor naplnilo cinkání zbroje a frkání neklidných koní. Rytíři si rozlosovali své soupeře a pak už, s osedlanými koňmi, čekali na začátek utkání. Nervozita stoupala, a když král povstal, aby zahájil klání, rozhostilo se nad arénou hrobové ticho. S projevem však musel ještě chvíli počkat, protože zazněly radostné trubky a na tribunu vystoupila štíhlá žena, jejíž černé vlnité vlasy ostře kontrastovaly s bledou pletí.

"Přivítejte paní Livilu, baronku ze Stinných slatí, ženu našeho nejmilovanějšího panovníka a královnu celé Dasturie!" vykřikl herold a lidé s jásotem vstávali, aby alespoň koutkem oka zahlédli zasněnou krásu této spíše ještě dívky než ženy. Ladným gestem jim všem pokynula a postavila se po boku manžela. Ten jí majetnický položil ruku kolem ramen a pak se otočil k publiku:

"Zahajuji tento turnaj pro slávu bohů a na počest mé krásné paní a našeho syna!" vykřikl chraplavým basem. "Jděte a bojujte čestně! Ať bohové shlédnou milostivě na vaše klání a dají zvítězit tomu nejlepšímu!"

Král domluvil a spolu s Livilou usedl. Nad arénou se rozlehl radostný pokřik stovek hrdel. Zazněly fanfáry a první dvojice vyjela na písek kolbiště. Barevně prostříhané příkrývky a čabraky i hřívý koní vlály ve větru. Slunce stálo vysoko a zbroj jezdců se v jeho paprscích marnivě leskla. Herold zadul na roh a soupeři sklopili kopí, ozdobená stužkami v barvách dam jejich srdce. Dusot kopyt splynul s výkřiky diváků, až vše přehlušil třesk první srážky. Jeden z jezdců se v sedle zapotácel, jeho kůň ztratil rovnováhu a oba se svalili do písku. Zvíře se okamžitě znovu postavilo, ale rytíř zůstal ležet. Přiběhla pážata s nosítky a bezvládného muže odnesla do lékařského stanu. Vítěz se uklonil králi a opustil arénu.

"Pěkně drsná zábava," poznamenal Ray. "Nasadil si těžkou turnajovou helmici a sklopil hledí. Los mu určil za soupeře jakéhosi šlechtice z pohraničních panství. Měli se utkat jako třetí v pořadí."

"Dej si na něj pozor," radil Fairko androidovi. "Není už nejmladší, ale o to víc zákeřných triků ovládá."

Markovým soupeřem měl být jakýsi mladíček ode dvora, a když se na něj kapitán Fairka vyptával, ten jen pokrčil rameny.

"Vlastně ho ani neznám. Hlavně se mu snaž neublížit. Nezapomeň, je to jen turnaj."

Mark přikývl a v duchu ocenil, jak uvážlivě mladý rytíř z Borduru k celé věci přistupuje. Potom se však soustředil na dění na kolbišti, protože Ray vyjel ke svému prvnímu klání. Z držáků na kraji hrazení si vytáhl těžké kopí, úklonou pozdravil krále a ostatní významné šlechtice a poté sklonil svou zbraň k půvabné blondýnce, s níž se setkal na hostině u barona z Angonu. Dívka se temně zapýřila a s potěšeným výrazem připevnila androidovi na kopí stužku modré barvy. Rayův soupeř také pozdravil královskou tribunu a nechal si ozdobit zbraň, pro změnu od kypré hnědovlásky. Jeho prostá, mnoha boji poznamenaná zbroj svědčila o značných zkušenostech a sporý chundelatý koník vypadal spíš jako zvíře do pole než na turnaj. Zazněl roh a Ray pobídl svého valacha do cvalu. Jeho soupeř s černým medvědem na zeleném štítě mu vyjel vstříc. Android se rozhodl nedat protivníkovi příležitost k trikům a fintám. Přinutil koně ještě zrychlit a pevně se zapřel v sedle. Ladným pohybem sklonil kopí a namířil ho na soupeřův štít. Srážka byla drtivou ukázkou síly. Rayova zbraň se se zapraščením rozlétla na několik kusů a strašlivý náraz doslova vyhodil jeho protivníka ze sedla. Android přitom po ráně, která mu sklouzla po helmici a slabšího muže by omráčila, ani nezavrával. Zatímco se poražený rytíř s pomocí pážat pracně zvedal, Ray se znovu uklonil a za bouřlivého aplausu přihlížejících odjel ke svým druhům.

"Dobrá práce," blahopřál mu Fairko rozjařeně. "Tak čistý zásah jsem snad ještě neviděl."

"Nechtěl jsem zbytečně riskovat něčí zranění," vyslal android k Markovi.

"Necháš se porazit?"

"Jen co narazím na trochu důstojného soupeře."

I Mark s Fairkem se v prvním kole snadno vypořádali se svými soky, ostatně stejně jako Zakon, kterého všichni tři napjatě pozorovali. Mladý rytíř z Borduru si na své kopí nechal připevnit stužku od samotné královny, zatímco mistr Šarlatových rytířů si nevolil žádnou dámu svého srdce. Nikdo z rytířů také zatím nevyužil možnosti vyžadovat koně a zbroj poraženého, všichni ctili zvyk bojovat spíš o čest a o závěrečnou odměnu, slíbenou pořadatelem. Další kolo proběhlo stejně hladce jako první, ale ve třetím měl Ray stanout proti Zakonovi.

"Teď?" zeptal se ho Mark.

Android přikývl. "Myslím, že nebude hanba s ním prohrát."

Při první srážce sice oba soupeři zlomili kopí, ale zůstali v sedlech. Když na sebe znovu najížděli, zdálo se, že Ray na okamžik zaváhal. Jeho štít se odklonil a soupeř ho zasáhl přímo do hrudníku. Android se zapotácel, ještě chvilku bojoval o udržení rovnováhy a potom těžce sklouzl ze hřbetu koně.

"A máme to," vyslal Mark svému druhovi.

"Všiml jsem si něčeho zvláštního," odpověděl mu Ray, zatímco se zvedal ze země, a vrhl na Zakona, mávajícího rozjásanému davu, podezřívavý pohled.

"Čeho? Já nemám tvoje dokonalé smysly, tak mě nenapínej."

"Myslím, že má ochranný opasek."

Mark ztuhl. "Ale Brigers se přece se svým opaskem vrátil. Jsi si jist, že se nepleteš?"

"To nejsem. Potřeboval bych ještě pár testů."

"Tak na něj dávej pozor."

"Škoda," poznamenal zklamaně Fairko. "Doufal jsem, že mu tvůj přítel srazí hřebínek."

Mark jenom pokrčil rameny: "Ta čest zřejmě připadne někomu jinému."

Rytíři už zbývali jen čtyři a do dalšího kola si Mark jako soupeře vylosoval Fairka.

"Už se těším," poznamenal mladík vesele. "Rád bojuji proti těm nejlepším."

"Necháš ho vyhrát?" zajímal se Ray.

"Rád bych. Ale nesmí si toho všimnout. Jenže se Zakonem bych se nerad srazil. Je příliš brzo na odhalování karet, ať už je ten mistr zapletený v čemkoliv."

"Tak nevím, mám ti držet palce, abys prohrál? Není to protimluv?"

"Radši drž palce Fairkovi," odsekl mu Mark, který už vjížděl na kolbiště. Teď neměl čas na žerty. Pokud se má nechat porazit tak, aby mladý Fairko nepojal podezření, musí být hodně opatrný.

Potěžkal kopí, ozdobené stužkou jakési roztomilé brunetky, a pobídl koně do cvalu. Pozorně sledoval blížícího se soupeře a svou první ránu vedl na štít. Mladý rytíř však pružně uhnul, jeho zbraň se na poslední chvíli lehce vychýlila a zasáhla Marka vši silou do ramene. Kapitán se zapotácel v sedle a ruka ho i přes ochranné pole celá brněla. V duchu si spílal za nepozornost a teprve teď si uvědomil, že prohrát s Fairkem nebude tak těžké.

I po druhé srážce zůstali oba jezdci v sedlech, zatímco třísky z jejich zbraní se rozlétly po okolí. Diváci bouřili nadšením a pochvalné výkřiky se ozývaly i od ostatních rytířů. Fairko otočil divoce odfrkujícího Sirda a znovu vyrazil do útoku. Markův mnohem lehčí kůň se také vrhl kupředu a pozemšťan, který nestačil na prudký skok svého zvířete zareagovat, se v sedle lehce zaklonil. Brzy opět získal rovnováhu, ale to už ho strašlivá rána Fairkova kopí, podporovaná vahou rytíře i jeho válečného oře, nadzvedla do vzduchu a odhodila na udusaný písek arény.

"Jsi v pořádku?" zastihla ho okamžitě Rayova poplašená myšlenka.

"Jo. Jenom si připadám, jako by mě protáhli drtičem odpadků," odpověděl, zatímco se s pomocí pázat drápal na nohy.

Fairko se zvednutým hledím k němu dovedl jeho koně. "Vracím ti tvého skvělého oře, rytíři," poznamenal pobaveně.

"Asi bych mu měl být vděčný za jeho nedočkavost, jinak kdoví, zda bych tě dokázal porazit."

"Měl bys poděkovat spíš svému umění než mému koni," odpověděl mu Mark. "Zdá se, že budeš mít tu čest utkat se se Zakonem," poznamenal pak.

"Ještě neporazil svého dalšího soupeře," zachmuřil se Fairko.

"Myslíš, že ho neporazí?"

Mladý rytíř jen pokrčil rameny.

10

Zakon svého soka porazil. A provedl to s rychlostí a elegancí, která vyvolala pochvalný křik diváků. Poté otočil svého nádherného černého hřebce a docválal k Fairkovi, který si upravoval zbroj.

"Zdá se, že bohové při nás zatím stojí," řekl s veselým, trochu klukovským úsměvem. Turnaj ho očividně bavil.

"Možná že změnili názor na poslání Šarlatových rytířů," odsekl mladík. "Třeba se domnívají, že právo a spravedlnost budou nejlépe hájit v turnajích."

Zakon zvažněl a ve tváři se mu mihl záblesk jakési naléhavosti. "Proč si vy smrtelníci stále myslíte, že rozumíte rozhodnutím bohů?" procedil skrz zuby. "Třeba si bozi přejí, abych tenhle turnaj vyhrál. Třeba si přejí, abych vedl výpravu do Dračích hor!"

"Jakou výpravu?" zeptal se Fairko nechápavě.

Zakon ztuhl, jako by si uvědomil, že řekl příliš. "Jdeme," vyzval svého soka. "Diváci na nás už čekají."

"Dračí hory?" pohlédl Mark tázavě na androida.

"To je to pohoří, ve kterém jsme přistáli. Podle místních legend tam žijí draci a Šarlatové rytíři s nimi čas od času komunikují."

"A máme o těch dracích nějaké podrobnější informace?"

"Ne. Zdá se, že do života lidí příliš nezasahují, pokud samozřejmě vůbec existují. I jisté procento zdejších obyvatel se domnívá, že jsou to jen báje, jimiž se straší malé děti. Ale v legendách a rituálech Šarlatových rytířů hrají významnou roli."

"Zvláštní. Jak by mohla nějaká výprava do Dračích hor souviset s turnajem vyhlášeným králem?"

Ray jen pokrčil rameny. "Třeba se to dozvíme. A teď už se dívej, souboj právě začíná."

Zakon, v černé zbroji a s vlajícím šarlatovým pláštěm, vypadal na svém oři jako posel podsvětí. Štít v barvě šarlátu, neozdobený znakem, nesl lehce a na kopí se mu netřepetala žádná stužka. Fairko proti němu stál jako zosobnění života a barev, v modré a stříbrné, se zářivě zlatou pentlí na zbrani, znakem bledé královny. Diváci tajili dech a hřebci soupeřících rytířů se vzpínali v touze vyrazit. Zazněl roh a okamžik se zdálo, že se čas zastavil. Pak koně vyrazili. Zakon

byl o něco pomalejší, ale i on stihl nabrat dostatečnou rychlost. První srážka obou soků byla strašlivá. Kopí se v divokém třesku rozlétla na třísky, mohutný Sird dosedl na zadní a statný Zakonův vraník se zapotácel. Jezdci však zůstali v sedlech.

"Tak co, má ochranný opasek?" zeptal se Mark zneklidněně.

"Nevím, jestli má ochranný opasek, ale rozhodně používá nějaké silové pole, kterého chrání."

"A nemohli bychom nějak Fairkovi pomoci?"

"Ne tak, aby si toho Zakon nevšiml. A pak, nevypadá to, že by chtěl našemu mladému příteli nějak vážně ublížit. Zatím se řídí pravidly a zvyklostmi turnaje."

"Kde mohl k takové věci přijít? Myslíš, že na Akkaně zůstaly pozůstatky nějaké vyspělejší civilizace?" uvažoval Mark, který si vzpomněl, že s Rayem najedná misi už podobnou situaci zažili.

"To je možné. Ale obávám se, že spíš máme co do činění s pozemskou technologií," poznamenal android zachmuřeně.

"Ale co by pozemšťané hledali na Akkaně? Pokud vím, nejsou tady žádná naleziště drahých kovů ani nic jiného, co by stálo za porušování Zakona o nevměšování."

Zatímco Mark s Rayem diskutovali, vzali si soupeři nové zbraně a po zatroubení rohu proti sobě znovu vyrazili.

Tentokrát byl o něco pomalejší Fairko. Při srážce mu zbraň sklouzla po soupeřově silovém poli a mladý rytíř ztratil rovnováhu. Nebezpečně se vyklonil ze sedla, Sird však prudkou změnu těžiště vyrovnal a Fairko se na jeho hřbetě udržel. Když proti sobě vyrazili potřetí, pokusil se mladý rytíř o stejný trik, který použil na Marka. Když však lehce vychýlil kopí, aby zasáhl soupeřovo rameno, vyklonil se Zakon za sedla, unikl tak ráně a sám naplno zasáhl mladíkovu helmici. Zbraň se roztrhla a několik třísek proniklo hledím dovnitř. Diváci polekaně vykřikl a královna vyskočila ze svého místa. Fairkovi vypadly štít i kopí z rukou. Zapotácel se, marně se pokoušeje zachytit hrušky sedla, a s těžkým zaduněním padl na zem a zůstal ležet. Ray s Markem odstrčili několik diváků, přeskočili dřevěné oplocení kolbiště a vrhli se k nehybnému příteli. Android stáhl mladíkovi zdeformovanou helmici, přičemž si nenápadně vypomohl laserem. Fairko měl tvář zalitou krví.

"Uf, kosti má celé a oči jsou taky v pořádku," vydechl Ray po chvíli. "Rentgen neukazuje žádné vážnější poškození. Je jen v bezvědomí, ale brzy by se měl probudit," pokračoval telepaticky.

"Jak mu je?" zeptal se Zakon, který ignoroval bouřlivý jásot davů, a jen co obřadně pozdravil krále, otočil svého oře ke zraněnému rytíři.

"Probere se, ale ne tvoji zásluhou," odsekl Mark.

"No tak, vždyť to byl jen souboj," ohradil se Šarlatový rytíř. "Takové věci se stávají."

Ray položil příteli chlácholivě ruku na rameno. "Pokouší se tě vyprovokovat, copak to nevidíš," dodal.

"Vidím. A milerád bych mu posloužil."

"Obávám se, že ještě budeš mít dost příležitostí. Předpokládám, že ho nenecháme jen tak odejít."

"To ani náhodou! Chci vědět, co tady dělá a kde vzal ten opasek, nebo co to používá. Ale teď se musíme postarat o Fairka."

Pážata zatím dorazila s nosítky, a tak naložili nehybného rytíře a vydali se s ním ke stanům. Cestu jim zastoupil jakýsi obtloustlý mužík v dlouhém hábitu.

"Jsem lékař a učenec, pánové, a král mě najal, abych se na tomto turnaji ujal ošetřování zraněných," brebentil.

Mark ho poněkud nešetřně odstrčil stranou: "Můj přítel je shodou okolností taky lékař, takže tvoji pomoc nepotřebujeme."

Mužík se užuž nadechoval k protestu, když však spatřil Markův výhrůžný výraz, raději zmlkl. Zřejmě dospěl k názoru, že zas tak dobře mu král neplatí. Pozemšťané zatím odnesli Fairka do stanu a nekompromisně odtud vyhodili všechny ostatní snaživce.

"Můžete se zatím postarat o koně," doporučil Mark dvojici pážat, která jim pomáhala nést nosítka.

Ray už se plně věnoval zraněnému rytíři. Stáhl mu zbroj a znovu pečlivě zrentgenoval celé tělo.

"Vypadá to, že měl štěstí. Skutečně nemá nic zlomeného," konstatoval. "Dám mu něco na snížení otoku mozku, vydezinfikuju mu ty šrámy a radši ho budu ještě nějakou dobu sledovat. Trochu si pospí a měl by být v pořádku."

Do stanu pronikla radostná fanfára trubek a bouřlivý křik davu.

"Vyhlášují vítěze," ušklíbl se Mark. "Zajímalo by mě, jak je to s tou výpravou do Dračích hor."

"Snad se to dozvíš. Předpokládám, že král uspořádá hostinu," ozval se Ray.

Jakoby na potvrzení jeho slov nakouklo do stanu páže. "Pánové?" nadhodilo nesměle.

"Pojď dál," slitoval se nad chlapcem Mark.

Páže vešlo dovnitř, předpisově se uklonilo a zadeklamovalo:

"Jeho veličenstvo Marquart Udatný, panovník vši Dasturie, zve všechny statečné rytíře, kteří se zúčastnili klání, na slavnou hostinu, uspořádanou na počest narození jeho syna, jakož i na oslavu vítězství mistra Zakona v turnaji. Král se též ptává po zdraví ctěného Fairka z Borduru a zajímá se, zda bude tento udatný rytíř moci přijít na hostinu."

"Vyříd' svému šlechtnému králi," odpověděl Mark s těžko potlačovanou ironií, "že Fairko z Borduru byl raněn pouze lehce a večer se rád zúčastní hostiny, bude-li to v jeho silách. Pro nás samozřejmě bude ctí přijmout pozvání panovníka tak krásné země, jako je Dasturie."

"Pak se tedy po setmění dostavte do královského paláce. Budete očekáváni," uklonilo se znovu páže a vycouvalo ze stanu.

"Co teď?" zeptal se Ray.

"Počkáme tady, než se Fairko probere, a pak vyrazíme do hostince," navrhl Mark.

"Nemusíte čekat," ozvalo se od vchodu do stanu.

Oba muži se rázem otočili a krása ženy, která vstoupila dovnitř, jim vyrazila dech. Zblízka působila Livila ještě křehčeji

než na tribuně a obrovské temné oči jí v bledé tváři divoce hořely.

"Ráda vám poskytnu svůj kočár," řekla a hlas měla tichý a zastřený. "Ostatně Fairko bojoval za mé barvy, takže bych se o něj měla postarat. Vyrozuměla jsem doufám správně, že bude v pořádku?"

"Jistě, má paní," odpověděl Mark okouzleně. "Jeho zranění nejsou vážná."

"Nezírej na ni tak," upozornil Ray svého přítele. "Nepůsobí to dobře."

Mark sebou trhl a královna se pousmála. Záblesk veselí jí na okamžik prozářil tvář, než ji znovu zastřel závoj tichého smutku a jakési bolestné naléhavosti. Zvenčí k nim dolehl rachot kol a dusot koní.

"Kočár už je tady," řekla Livila. "Zavolám pážata, ať se ujmou nosítek."

"A jak se vrátíte vy, má paní?" zeptal se Mark.

"Doprovodím vás a teprve pak se vrátím do citadely."

"To nebude nutné, má paní," ozval se poněkud nejistý hlas; Fairko seděl na nosítkách a mnul si zátylek.

"Jak se cítíš?" sklonil se k němu okamžitě Ray.

"Hlava mi třeští, jako by mě do ní kopl kůň, ale jinak dobře," odpověděl mladík. "Uf, že to ale byla rána. Zakon má zatraceně dobrou mušku. Trefit se do hlavy je jeden z nejtěžších kousků. Zdá se, že vítězství si plně zasloužil, mistr nemistr."

Královna se zachvěla.

"Odpusťte, má paní," vyděsil se mladík. "Snad jsem se vyjádřil příliš hrubě."

Zavrtěla hlavou a konejšivě ho pohladila po tváři. Dlaň měla horkou. "Ne, drahý chlapče. Jen mi tahle zábava připadá příliš krutá. Ale jsem jen žena, jak bych tomu mohla rozumět?"

"Nu, Zakon bojoval rozhodně udatně, ale ani ty ses nenechal zahanbit," přerušil Mark poněkud nedůtklivě skoro intimní chvíli.

"Dojedu do hostince v sedle," pokračoval Fairko. "Nemusíte si se mnou dělat starosti."

"Ráda tě doprovodím," prohlásila královna. "Kde jste vlastně ubytováni?"

"V hostinci U useknutého ocasu," odpověděl Mark. "Myslíš, že můžeš vstát?" obrátil se k Fairkovi a natáhl k němu ruku.

Mladík se jí s povděkem chopil a pokusil se napřímít. Zapotácel se a ztěžka se opřel Markovi o rameno.

"Mohli bychom ho donést na nosítkách až ke kočáru," navrhla královna polekaně.

"Děkuji, ale myslím, že když mi Mark pomůže, zvládnou to," procedil Fairko skrz bolesti sevřené zuby.

S kapitánovou podporou se skutečně nakonec vybelhal ven ze stanu a vydrápal se do zdobeného kočáru, taženého čtyřspřežím běloušů.

"Přivedete mi Sirda?" zeptal se.

"Samozřejmě," přikývl Mark. "Pojedeme za vámi v sedlech," obrátil se pak k Livile, které zatím Ray dvorně pomohl nastoupit.

"Ale nejradši bys byl s ní v tom kočáře, nebo ne?" ušklíbl se pobaveně android.

"Víš, že občas dovedeš být protivnější než leckterý člověk?" odsekl Mark.

"Kampak tak nahonem?" ozval se lehce ironický hlas. Zakon, stále ještě v plné zbroji a na svém válečném hřebci, přijel až ke kočáru. "Snad nedáváte přednost tomu mladíčkovi před svým udatným manželem?" otázal se královny posměšně.

"Aby nedopadl jako Marquartův drahý bratříček."

Livila zbledla, ale ve tváři si zachovala nezúčastněný výraz.

"Sir Fairko byl raněn, pokud jste si toho nepovšiml, a královna nám nabídla svůj kočár, abychom ho mohli dopravit do hostince," odpověděl Mark místo ní.

"Ach, jak laskavé gesto, má paní," sklonil Zakon hlavu v předstírané úctě. "Krutost turnaje vás jistě rozrušila.

Kdybyste snad potřebovala útěchu... Duchovní, samozřejmě," dodal s posměšným pohledem, upřeným na Marka.

"Děkuji ti, mistře Zakone," pronesla Livila skoro šeptem a její nádherné oči ztemněly zlobou.

Šarlatový rytíř se znovu uklonil a obrátil svého hřebce k napajedlu. "Uvidíme se na hostině, doufám," rozloučil se s Markem a Rayem a spiklenecky na ně mrkl.

"Oč mu jde?" zlobil se kapitán.

"To se brzy dozvíme," odpověděl android spíše znepokojeně. "Neprůhlednost celé situace ho mátl a obavy o Marka ho nenechávaly v klidu."

"Nevíš, co se stalo Marquartovu bratrovi?" zajímal se Mark.

"Obávám se, že ne. Zřejmě se o tom příliš nemluví. Ale pokusím se to zjistit."

Královna zatím zavřela dvířka, zdobená rozděleným erbem se znakem Dasturie a bílou labutí v modrém poli, symbolem Stinných slatí. Kočí pobídl koně a spřežení vyrazilo. Mark s Rayem se vyhoupli do sedel, android uchopil otěže Fairkova hřebce a následovali kočár.

Ulice města byly přeplněné davy lidí vracejících se z klání, a přestože se všichni snažili královninu kočár a rytířům uhnout z cesty, postupovali jen pomalu. Cesta do hostince jim zabrala skoro hodinu. Fairko se mezitím úplně probral a dokázal vystoupit už bez pomoci.

"Uvidíme se v citadele," pokynula jim královna na rozloučenou a spřežení znovu vyrazilo.

"Není krásná?" povzdechl si Fairko zasněně.

Mark nemohl než přikývnout.

"Škoda, že je to vlastně má sestra."

"Cože?" otázal se Mark překvapeně.

Mladý rytíř se pobaveně rozesmál: "Je to tak. Když zemřela Livilina matka, její otec se znovu oženil - s mojí matkou.

Královnu ale vychovávala její babička, takže jsme se příliš nevidali."

"Tak proto se o tebe tak starala."

11

Ke královskému paláci v citadele se dostali bez problémů. Lidé už oslavovali v hostincích a putykách, takže ulice byly relativně prázdné. Přejeli dřevěný padací most a stráž je, když se představili, pustila dál masivní kovanou branou. Na nádvoří je uvítala úslušná pážata, postarala se o jejich koně a uvedla je do paláce, rozsáhlé, očividně staré budovy, postavené z mohutných kvádrů, s později přidanými zdobnými prvky, zastírajícími strohou účelnost. Chodby, vyzdobené kožšinami, nádherně tkanými gobelíny a loveckými trofejemi, mihotavě osvětlovaly louče, zastrčené v držácích na zdech. Vzduch byl chladný a prosycený pachem kouře.

Potrpí si na okázalost, ale ne na pohodlí, poznamenal Ray na adresu krále a vzpomněl si na luxusní, ale pohodlné vybavení paláce Livana z Angonu, kterého navštívili večer před turnajem. Obrovská síň, do které je uvedli, jen potvrdila jeho myšlenku. Nesmírnou prostoru jen nedokonale vyhřívaly dva krby a pod vysokou klenbou se převalovala oblaka dýmu. Bohatě prostřená tabule však zvala k hostině a na dlouhých, nepohodlných lavicích se již tísnila řada šlechticů. Všichni tři byli usazeni poblíž honosného, zatím neobsazeného křesla, připomínajícího spíš trůn. Naproti nim se už Zakon věnoval poháru a ženskými vnady bohaté obdařené hnědovlásce. Příchodu pozemšťanů si však všiml a vesele jim pokynul.

"Připravte se na dlouhý a poněkud nudný večer," šeptl Fairko. "Jeho Veličenstvo Marquart je silný především slovem a rád to všem dokazuje. O to víc pak posluchačům z dalekých zemí, kteří jeho historky ještě neslyšeli."

Troubení fanfár přerušilo zábavu v sále a oči všech se obrátily ke dvoukřídlovým dveřím, jejichž veřeje se právě rozlétly do stran. Vstoupil král. Bohatě vyšíváné rudé roucho zdobily řady drahokamů a tíhu zlaté koruny by slabší muž neunesl. Po pravici krále kráčela štíhlá, půvabná žena, jejíž havraní vlasy ostře kontrastovaly s bledou pleť, a k hrudi tiskla dítě zabalené do zdobného povijanu. Tady, v honosné nádhře, působila Livila chladně a odtažitě. Po Marquartově levici šel v černí a šarlatu oděný velmistr Ilfor, bílé vlasy mu splývaly kolem ostře řezané tváře.

"Uvítejte Jeho Veličenstvo Marquarta Udatného, pána a vládce Dasturie, a jeho dědice, statečného Nifhalla," vykřikoval herold a po každém slově udeřil do země zlacenou berlou.

Všichni přítomní povstali a hluboce se uklonili. Král jim blahosklonně pokynul a usadil se na svůj honosný trůn. Jako na povel usedli i ostatní, jen Livila s chlapcem v náručí zůstala stát.

Král na ni rozzlobeně pohlédl a ukázal na lavici. Zavrtěla hlavou a řekla cosi, co zaniklo ve vřavě blahopřejných a pochvalných výkřiků určených chlapci, který se zvědavě rozhlížel po sále. Na okamžik se zdálo, že králův hněv užuž propukne naplno, když se k němu naklonil Zakon a něco mu zašeptal. Marquart zachmuřeně přikývl a pozvedl ruku. Vše rázem utichlo.

"Poslyšte," zaburácel hlasem, uvyklým válečné vřavě. "Můj syn a jeho matka nás poctili svou přítomností, jsou však již vyčerpáni, a tak nás opět opustí. Pozdravte je tedy!"

Sálem zahřměly stovky výkřiků blahopřání a pozdravů. Královna odpověděla lehkou úklonou a vděčným úsměvem, který jí prozářil bledou tvář. Pak se otočila a v doprovodu jednoho sluhy opustila sál.

"Zdá se, že královské manželství není bez problémů," komentoval to Mark v duchu.

"A které je?" namítl Ray pobaveně.

To však již král zahájil svůj projev. Mluvil o odvaze rytířů a o jejich udatnosti, zmínil úspěšné bitvy, vyzdvihl slávu padlých a neopomněl uvést důkazy své vlastní statečnosti. "Pánové," ztišil pak spiklenecky hlas. "A teď to nejdůležitější, kvůli čemu jsme se zde všichni sešli. Jak jistě víte, jedno z největších bohatství naší země, báječný guiril, který činí tak chutným naše pivo a víno, je již po léta dodáván Šarlatovými rytíři."

Sál, předtím možná nepozorný, zachvátilo hrobové ticho.

"Nyní jsem se přičiněním mužů věrných království dozvěděl, z čeho se vyrábí. Jedná se o výměšky dračích žláz!"

Ozvaly se překvapené výkřiky i smích.

"Ticho!" utál král veškeré veselí. "Není to mýtus, jak se mnozí z nás domnívali. Draci skutečně existují! A právě oni jsou zdrojem guirilu, díky kterému prodáme tolik piva a vína do cizích zemí, díky kterému se nekazí voda, který vrací nemocným zdraví a přináší nešťastným sladké sny!" Při posledních slovech tvář krále horečnatě zrudla a oči se mu rozzářily.

"Tak tady máme to tajemství," poznamenal Mark.

"A zdá se, že ten guiril je návykový," dodal Ray znepokojeně.

"Zřejmě to záleží na množství. Lidi to tady pijou už dost dlouho a nezdá se, že by byli na alkoholu závislejší než jinde."

"Stejně by ses tomu měl raději vyhnout, než udělám podrobnější analýzu. Brigers přece na něco zemřel."

"O trochu víc nebo míň, stejně už jsem to pil. Ale tu analýzu udělej."

"Potřeboval bych k tomu větší množství vzorků. To, co je v alkoholu, nestačí, i kdybych jim tady vypil celé sklepy," postěžoval si android.

"Uvidíme, jak se situace vyvine," uzavřel telepatickou debatu Mark a věnoval se opět královu projevu.

"Šlechtní Šarlatoví rytíři pro nás zatím onu vzácnost získávali. Zdá se mi však, že jsme až příliš zneužívali dobroty těchto tak zaměstnaných mužů. Rozhodl jsem se tedy, že budeme guiril získávat sami."

"Ale to je nemožné!" vykřikl pobouřeně velmistr, sedící po králově pravici. "Nikdy draky v horách nenajdete! Je to nebezpečné a cesty jsou plné úskalí! A oni vám guiril nedají, jen my s nimi dokážeme komunikovat!"

"A právě proto, drahý velmistře, vypravíme jen jednu jedinou výpravu, vedenou tvým drahým řádovým bratrem a mým věrným poddaným Zakonem."

"Zrádče!" zasyčel velmistr vztekle. "Od počátku jsem věděl, že jsi zákeřná zmije, ale ostatní nedbali na mé varování!"

"Nač ta silná slova, bratře? Vždyť bozi mne již jednou podpořili," pousmál se Zakon. "Ale nejprve si vyslechni, co vše nám náš moudrý král hodlá říct."

Marquart, který nelibě nesl přerušení, se usmál: "Jak jistě všichni chápete, během jediné výpravy bychom nesebrali dostatek guirilu ani na rok, takže by náš čin postrádal smysl. Proto učiníme cosi mnohem moudřejšího - přivezeme s sebou draka, nebo přesněji řečeno, dračí vejce."

Do hrobového ticha, které nastalo, zazněl zoufalý sten. Mark s Rayem sebou trhli, jak jim do neuronů narazila vlna zděšení a bolesti. Pohlédli na sebe a rázem přiskočili k velmistrovi, který se zhroutil androidovi do náruče. Víno z poháru, který svíral, se rozlilo po podlaze.

"Cítils to, co já?" zeptal se Mark překvapeně a zároveň se snažil vysílat uklidňující impulzy, zatímco Ray skenoval Ilforovy životní funkce.

"Silná mentální vlna, v podstatě jakýsi emoční výkřik," konstatoval android. "Jinak to vypadá na mrtvici."

"Zdá se, že se velmistrovi udělalo poněkud nevolno," otočil se k nim král s jistým rozladěním v hlase. "Služebnictvo ho doprovodí do jeho komnat a vy se, pánové, můžete věnovat hostině."

"Můj přítel, sir Ray, je vynikající lékař, takže pokud by Vaše Veličenstvo dovolilo, rádi bychom poskytli velmistrovi veškerou možnou péči," navrhl Mark.

"Dobrá," souhlasil král po chvíli váhání. "Ale příliš se nezdržujte, jinak přijdete o to nejlepší," dodal se skřípavým smíchem.

Ray uchopil velmistra do náruče. Stařec byl překvapivě lehký. Jeden ze sluhů jim pokynul a oni ho následovali ven ze sálu a po točitém schodišti do jedné z věží, až k dřevěným dveřím s těžkou závorou.

"Zde je velmistrova komnata," řekl sluha s lehkou úklonou.

Mark otevřel a nechal androida projít. "Zůstaň zde, prosím, s námi," poprosil sluhu. Bude lepší, když s ním nezůstaneme beze svědků, dodal směrem k Rayovi.

"Svědectví sluhy nám stejně moc nepomůže, pokud se nás rozhodnou z něčeho obvinít," namítl android, zatímco opatrně pokládal Ilfora na široké lůžko, postavené u zdi prostě, ale pohodlně vybavené komnaty. "Můžeš zatopit," obrátil se na Marka.

Kapitán naskládal dřevo do velkého krbu a s ohledem na sluhu ho zapálil křesadlem. Když se sálavé teplo začalo šířit místností, vrátil se k Ilforovi. "Jak je mu?" zeptal se.

"Je to mozková mrtvice. Dám mu nějaké léky na rozpuštění krevních sraženin, ale víc udělat nemůžu. Nejenže by to bylo proti Zákonu o nevměšování, ale navíc by to vyžadovalo mnohem pokročilejší technologii. Kromě toho mám silné podezření, že v tom víně, které pil, byl nějaký jed. Jenže abych dokázal vyrobit protijed, musel bych se dostat na Merkur a to nestihnu. Takže jestli je mu souzeno zemřít, zemře."

"Myslíš, že je telepat?" zajímal se Mark po chvíli ticha.

Android zavrtěl hlavou. "Pokud ano, tak slabý a velmi úzce zaměřený. Byl to jen neartikulovaný výkřik, nic víc. Mohlo to souviset s tou mrtvicí."

"Kdo ho mohl chtít otrávit?"

Ray se ušklíbl: "Nechci nikoho předčasně obviňovat, ale obávám se, že v tom má prsty náš tajemný Zakon. I když král taky nevypadal překvapeně."

"Takže my o svém podezření pomlčíme."

"Myslím, že to je prozatím to nejrozmumnější, co můžeme udělat," souhlasil android.

"Budeme mít příležitost si s velmistrem ještě promluvit?"

"Pochybuju. Už se asi neprobere."

"Pokusím se ho tedy kontaktovat," navrhl Mark. Jeho schopnosti, posílené jedním zvláštním rostlinným společenstvím, z něj učinily velmi silného telepata.

"Zkus to," souhlasil Ray. "Ale buď opatrný. Je blízko smrti a nevím, co by se mohlo stát."

Mark se pohodlně usadil na pelest postele a plně se soustředil. Zpočátku se nedělo nic. Už se chtěl vzdát, když přece jen zachytil slabou myšlenku.

"Můj pane! Chtěl jsem vám ublížit! Musíte se skrýt! Nevěřte..."

"Kdo jsi?" pokusil se navázat kontakt Mark, ale nedostal žádnou odpověď. Pak náhle zahlédl jasný záblesk světla a ostrá bolest mu zaplavila neurony. Zapotácel se a přerušil spojení. Ray ho podepřel a do úst mu vsunul výživnou tabletku.

"Co se stalo?" otřel si Mark zpocené čelo.

"Je mrtvý," odpověděl android.

Když dvojice, doprovázená sluhou, vešla do sálu, všiml si jich jen Fairko. Mladý rytíř vstal od hodovní tabule a okamžitě k nim přispěchal. Mark ho pozdravil kývnutím hlavy a zamířil přímo ke králi.

"Vaše Veličenstvo?" využil okamžiku, kdy si Marquart přihnul z poháru a přerušil tak vyprávění o jakémsi svém statečném činu.

"Ano?" zamumlal král a ukousl si z pečené.

"Velmistr je mrtev."

"Nu což, stejně byl už starý," pokrčil Marquart rameny. "Zakone?" obrátil se k pozorně naslouchajícímu rytíři.

"Ano, pane?"

"Myslíš, že tě zvolí do čela řádu?"

"Nemohu ovlivňovat vůli rady, můj pane," usmál se Zakon. "Snad by vám dokázal odpovědět Ervon. Škoda, že musel tak náhle odjet. Já jen vím, že mnozí z mistrů mi dají svůj hlas."

Král se rozesmál. "Krásně řečeno, budoucí velmistře! Ale teď mi hlavně sežeň toho draka. A co vy, pánové?" obrátil se k pozenšťanům. "Přidáte se k této výpravě, o které budou zpívat bardy všech dob? Přizval jsem všechny rytíře, kteří se

vyznamenali v turnaji. I váš přítel Fairko pojede."

"Pojedeme?" vyslal rychle Ray.

"Aspoň budeme mít Zakona na očích," odpověděl Mark a nahlas dodal: "Bude nám ctít, Vaše Veličenstvo."

"To víno někdo pečlivě vytřel," poznamenal Ray.

"A král nevypadá vůbec překvapeně," dodal Mark.

12

Hostina se protáhla dlouho do noci a většina rozhovorů se točila kolem chystané výpravy a draků. Nikdo z přítomných, snad kromě Zakona, zmiňované tvory neviděl a Šarlatový rytíř mlčel a vychutnával si své tajemství. Ke slovu tak přišly legendy, jako obvykle plné krásných panen a statečných rytířů, ale skoupé na konkrétní informace. A mluvilo se také o guirilu. Znovu a znovu byla opakována legenda o Dětech pouště a o proradném obchodníkovi, který guiril přihodil do nepříliš kvalitního vína a získal tak nápoj, který svou chutí uchvátil i ty nejbohatší. Pouštní kmen i kupec se však ztratili kdesi v horách, nebo snad podlehl v jedné z nesčetných válek a s nimi zmizelo i tajemství guirilu. Až před čtyřiceti lety vrhli náhle Šarlatovi rytíři na trh víno, jež kvalitou předčilo všechna ostatní, a poté začali prodávat i samotné koření. Byli to prý také oni, kdo objevil, že ve větším množství je guiril drogou vzbuzující nádherné sny, a to prakticky bez nežádoucích účinků. Takovýto přepych si však mohli dovolit jen ti nejbohatší. Chudým zůstával vylepšený alkohol, který z trhu brzy vytlačil veškeré ostatní nápoje, protože koření do něj stačilo přidat opravdu jen nepatrné množství. A řád Šarlatových rytířů bohatl a uchovával tajemství guirilu nedotčeno. Až dosud.

"Myslím, že máme motiv," vyslal Mark.

"Motiv?"

"Ano. To, co tady Zákon nebo ten, kdo stojí za ním, hledá. Pokud je guiril skutečně bez vedlejších účinků, je to přesně ten druh zboží, za který jsou boháči v celém vesmíru ochotni zaplatit nehorázné sumy."

"Takže Zákon, ať už je to kdokoliv, tady chce získat guiril."

"Ale proč ta výprava? K čemu mu bude, když dá tu drogu do rukou krále? Dokud obchod ovládal řád, musel mít přece mnohem lepší možnosti? Hlavně teď, jestli se stane velmistrem."

"Kdoví," pokrčil rameny android. "Třeba to byla cena za to, že král nad Ilforovou smrtí přimhouřil oči. To ostatně brzy zjistíme."

Mark zrovna popíjel další sklenici vína a po očku pozoroval Zakona, marně se pokoušejícího vymanit se z objetí již značně podnapilého krále, když mu kdosi jemně poklepal na rameno.

"Má paní by si s vámi velmi ráda promluvila, rytíři," zašeptala mladinká služka skoro neslyšně.

"Tvá paní?"

Dívka se poplašeně rozhlédla kolem sebe, jako by je v hluku hostiny někdo mohl slyšet, a pak šepem dodala:

"Královna."

"Veď mě," požádal ji Mark a spojil se v myšlenkách s Rayem. "Chce se mnou mluvit královna."

"Jenom mluvit?"

"Nevím. Vlastně je to dost zvláštní," neurazil se Mark. "Jsem zvědavý, co ode mě může chtít."

"Bud opatrný."

"A ty zatím dej pozor na Zakona."

Mark následoval dívku klikatou chodbou. Vedla ho průchody, kterých zjevně užívalo jen služebnictvo, až k malým, nenápadným dvířkům, na které zaklepal. Dvířka se otevřela a Li-vila, pořád ještě ve slavnostních šatech, mlčky pokynula Markovi, aby vstoupil. Na bledé tváři měla stopy slz.

"Děkuji ti, můžeš jít," šeptla směrem ke služce.

Ta jen přikývla a zavřela za sebou dveře.

Mark se zvědavě rozhlédl po nevelké místnosti, plné nejrůznějšího harampádí. V koutě stála nízká postel a svíce postavená na převráceném vědru vydávala mdlé světlo. Zjevně to bylo místo tajných dostaveníček.

"Přála sis mě vidět, má paní," začal opatrně.

Livila vzlykla a vykročila k němu. Opatrně ji vzal za ruce. Třásla se a dlaně měla chladné.

"Ilfor..." vyrazila ze sebe tiše.

Mark zaznamenal mentální impuls, plný bolesti a zoufalství. Něžně k sobě královnu přitiskl. "Rozumíš mi?" zeptal se.

Pohlédla na něj a v temných zorníčkách se jí odrazil plamen svíce. "Ano," šeptla.

"A dokážeš mi odpovědět?"

Zachytil zmatek a nejistotu. "Já... Ne. Nevím..."

"Nikdy jsi to nezkoušela?"

Zavrtěla hlavou. "To guiril..."

"Guiril?"

"Ty to nevíš?" zeptala se překvapeně. Když neodpověděl, pokračovala: "To guiril, když ho bereš hodně, probouzí v některých lidech tyhle schopnosti. Ale jen v některých. Ilfor mi to řekl. Proto prý je pro Šarlatové rytíře tak důležitý. Rozumějí pak drakům."

"A král?" zeptal se tentokrát nahlas.

"Pro toho guiril znamená jen barevné sny. Nemůže bez něj být." Zachvěla se a Mark ji ochranitelsky objal. "Já taky ne," vzlykla. "A Zákon..."

"To on ti dodává guiril?"

Přikývla. "Když s ním... Nechtěla jsem. Ale bez guirilu už nemůžu být," vyrazila ze sebe přerývaně.

"A on toho zneužívá," pochopil Mark a jemně pohlídl královnu po vlasech.

Schoulila se mu v náruči.

"Ilfor také dokázal takhle... mluvit?" zeptal se po chvíli.

Zavrtěla hlavou: "Myslím, že jenom trochu rozuměl. On nepatřil k vyvoleným."

"A když jsem mluvil se svým přítelem, rozumělas nám?" zeptal se Mark s obavami a marně se pokoušel vzpomenout si, co všechno si v královnině přítomnosti s Rayem sdělovali. Při pomýšlení na některé androidovy komentáře se začal červenat.

Přikývla a trochu rozpačitě se usmála: "Něčemu jsem rozuměla. Ale jen věcem, které se týkaly mě. Jinak jen vnímám, že spolu mluvíte, nic víc."

"Rayi?" vyslal Mark.

"Ano?"

"Zdá se, že guiril mimo jiné podporuje u některých jedinců schopnosti telepatie, takže si dávej pozor."

Livila na Marka tázavě pohlédla.

"Jen jsem říkal svému příteli, jak guiril působí."

"Cítila jsem, když Ilfor zemřel," řekla náhle a celá se roztrásla.

Mark ji znovu něžně pohladil po vlasech. Zvedla k němu uslzenou tvář. Cítil její dech na rtech. Opatrně se k ní sklonil.

"Jestli nechceš..." zašeptal.

Místo odpovědi se k němu přitiskla.

Svíral ji v náruči a hladil po bílé kůži. Vzdychla. Neměla s muži nejlepší zkušenosti. Marquart si ji bral se setrvačností starého býka a často hned vyčerpaně usnul. Zakon byl sice vynalézavý, ale také krutý a myslel jen na sebe. Tenhle tajemný cizinec v ní však rozmýšlel dosud nepoznané pocity.

"Už musím jít," zašeptala, ale místo aby se od něj odtáhla, přitiskla se ještě víc.

Odhrnul jí zpoceně vlasy z čela a sklonil se k jejím roztouženým ústům. Strhla ho k sobě.

Když se konečně vrátil do sálu, blížilo se už ráno. Někteří hosté pospávali na lavicích, další mechanicky přežvykovali zbytky jídla a někteří se bezostyšně milovali se služkami v tmavých koutech místnosti.

"Nechceš mi vyprávět, co se dělo?" zajímal se Ray.

"Raději až v hostinci," odmítl Mark a pohledem střelil po Zakonovi. Šarlatový rytíř lině upíjel z poháru a zdálo se, že sleduje milostnou scénu odehrávající se na stole přímo před ním. Ve tváři měl zasněný úsměv.

"Půjdem?" vynořil se odněkud pobledlý Fairko. Zranění se na něm přece jen podepsalo a vyčerpání i přemíra alkoholu se mu odrazilo ve tváři.

I Mark už toužil po spánku a Ray zase nerad viděl svého přítele příliš unaveného.

13

Volný čas trávili pozemšťané procházkami po Gible a okolí. Začátek výpravy do Dračích hor byl naplánován až za sedm dní, takže měli dost času. Mark informoval Raye o všem, co zjistil od Livily, větší vzorek guirilu se jim však nepodařilo získat.

Fairko se s nimi na čas rozloučil a odjel na návštěvu k příbuzným své matky na nepříliš vzdálené panství. Mark s Rayem ho kus cesty doprovodili, a když se vraceli, zanechali v jedné vesnici hnědáka, který je provázel na počátku cesty. Proдали také turnajovou zbroj, kterou nemělo smysl brát s sebou na výpravu. Naopak se zásobili různými drobnostmi, které jim mohly být v horách užitečné.

Když se třetího dne večer vrátili do hostince, čekal na ně posel. Předal jim pergamen, stočený do ruličky, a s úklonou odběhl. Sotva vešli do pokoje, Mark netrpělivě zprávu rozbalil.

"Je-li vám pravda a spravedlnost drahá, přijďte dnes po setmění do krčmy U zapomenuté zlatky," stálo na pergamenu tmavým inkoustem. Ruka, která pero vedla, svědčila o zběhlosti autora ve věcech psaní. Podpis chyběl.

"Co si o tom myslíš?" Mark podal pergamen Rayovi.

"Psal to vzdělaný člověk. Ten pergamen je starý a složení inkoustu odpovídá místním postupům. Víc ti o tom neřeknu."

"Nevíš, kde je ta Zapomenutá zlatka?"

Ray na chvíli přivřel oči, zdálo se, že se zamyslel. Ve skutečnosti však prohledával pořízené záznamy. "V chudinské čtvrti, kousek za Žulovou bránou," odpověděl pak.

"Takže venku z města." Mark se natáhl pro plášť, který předtím odhodil na židli. "To abychom už vyrazili."

"Tak si aspoň zesil ochranné pole."

"Provedu," zsalutoval Mark předpisově, ale androidovy rady uposlechl. Noční výlety do chudinských čtvrtí byly nebezpečné ve všech městech Galaxie.

Gibla se probouzela k nočnímu životu. Většina lidí na ulicích si stahovala kápě hluboko do tváře, jako by jim ani tma nebyla dostatečným úkrytem, a ve zpocených dlaních svírala jílce zbraní. Lehké děvy naopak odhalovaly pestrou škálu svých půvabů.

"Dneska už bránu zavíráme a do východu slunce vás nikdo dovnitř nepustí," upozornil je strážný.

"Pak budeme muset strávit noc venku," pokrčil rameny Mark. "Ale děkujeme ti za tvou péči," dodal a hodil muži zlatku.

"Kdybyste měli problémy, rytíři, stavte se tady," šeptl strážný s úklonou. "Nějaká ta cesta se vždycky najde."

"Zajímalo by mě, kolik 'počestných občanů' tuhle cestu využívá," konstatoval Ray znechuceně.

"Nestěžuj si," napomenul ho Mark. "Nám přece takovéhle cestičky už taky nejednou pomohly."

Za městskou hradbou byly uličky užší a temnější a osamělí chodci se opatrně kradli podél zdi. Na dvojici ozbrojených mužů si však nikdo netroufl, a tak bez problémů dorazili až k Zapomenuté zlatce. Výraz krčma byl pro místnost, do které sestoupili po rozvrzaných schodech, až příliš honosný. V potměšile prostore bez oken čadilo několik pochodní, za

výčepem, provizorně stlučeným z prken, podřimoval uválený stařec a u jednoho rozvrzaného stolu se tiše bavila společnost mužů v tmavých pláštích. Mark s Rayem se opatrně usadili ke druhému, neobsazenému stolu. Lavice pod jejich vahou nebezpečně zaskřípala a stařec za pultem se probral.

"Tady ne, tady ne, pánové," vrhl se k nim s drmoláním, jako by se obával, že je staříčkový nábytek neudrží a rozpadne se. "Pojďte za mnou, pánové, jste očekáváni."

Ray na Marka tázvavě pohlédl a ten s pokrčením ramen vstal a následoval stařika. Dlaň však položil na rukojeť meče.

"Nemusíte se ničeho obávat, na mou čest, pánové," zbledl hostinský, který si jeho pohybu všiml.

"Pak se nemusíš obávat ani ty," procedil Ray tiše.

Rozechvělý stařík je vedl k malým dvířkům za výčepním pultem. Vstoupili do krivolaké, svažující se chodby, která končila dveřmi, jejichž zchátralý vzhled dovedně maskoval bytelnou konstrukci.

"Pod tím zpráchnivělým dřevem je poctivá ocel," vyslal Ray.

Stařík vyťukal jakýsi složitý kód a dveře se nehlučně otevřely. Místnost za nimi byla v příkrém rozporu s bídou krčmy. Stěny zdobily vyšívané gobelíny, kroky tlumil vysoký koberec a oheň v krbu sálal příjemným teplem. Až na několik křesel a stolek, na kterém stála karafa s vínem, byla místnost prázdná.

"Jsem rád, že jste přijali mé pozvání," ozval se melodický hlas a z křesla, otočeného ke krbu, vstala štíhlá postava.

Úzkou tvář neznámého hyzdila jizva, táhnoucí se od spánku přes nos až ke koutku úst.

"Nemohli jsme odolat," konstatoval Mark suše.

Neznámý se lehce pousmál, ale šedé oči zůstaly vážné. "Nalijte si," ukázal na karafu a sám šel příkladem.

Mark s Rayem uposlechli a android se napil jako první.

"Není v tom to koření," vyslal překvapeně. "Je v naprostém pořádku."

Mark se také napil a víno mu přišlo trpké a nepříliš chutné.

"Schází vám?" zeptal se neznámý. "A to v naší zemi nejste dlouho. Nebo snad guiril pronikl i do vašich krajů?" dodal s nádechem znepokojení v hlase.

"Ne, nepronikl," zavrtěl hlavou Mark. "Myslel jsem ale, že není návykový."

Neznámý se pobaveně uchechl. "Fyzicky ne. Alespoň pokud vím. Ale když ho pijete, jiné pití vám už tak nechutná.

Něco vám v něm schází. A když zažijete guirilové sny, nechcete už snít jinak. A vaše mysl se otevírá temnotě."

"Temnotě?"

"Ano. Stáváte se tak citlivějšími k jazyku draků. Proto začali Šarlatové guiril původně užívat."

"Tady máme další potvrzení, že ta látka způsobuje zvýšenou vnímavost k telepatii," vyslal Ray.

"Pokud váš lid takto nazývá řeč mysli," pronikla k nim cizí myšlenka.

Oba překvapeně pohlédli na neznámého. "Ano, nazýváme tak řeč mysli," odpověděl opatrně Mark. "Vy jí tedy říkáte jazyk draků?"

Neznámý přikývl: "Většina lidí mu však, i když užívá guiril, zůstane navždy uzavřena. Někteří mu dokážou pouze naslouchat. Jen nemnozí jím i vládnou."

"Takže ta droga podporuje přirozenou schopnost telepatie. Pokud ji někdo nemá, nic se neděje, ale pokud má někdo nadání, posílí ho," poznamenal Ray. "Proto jsi nezpозoroval nic podezřelého. Ty už totiž telepat jsi, a to hodně silný, takže se vlastně nic nezměnilo."

"I mnoho vyvolených si zpočátku ničeho nevšimne," vstoupil opět do rozhovoru neznámý. "Když začnou odhalovat své schopnosti, jsou zmatení a vyděšení. Tak jako Livila." "I proto je guiril tak nebezpečný," dodal nahlas. "Pokud vám to nevádí, dal bych přednost tomuto způsobu mluvy. Používat řeč draků je pro mne značně vyčerpávající."

"I pro nás to není bez námahy," souhlasil Mark. "Takže pokud to správně chápu, vy nám dokážete rozumět, když spolu komunikujeme?"

Neznámý přikývl: "Ano, mám to nadání. Nedokážu však čist skryté myšlenky, jestli se ptáte na to. Pokud vím, tu schopnost mají jen draci."

"To oni tedy rozšiřují guiril mezi lidi?" zajímal se Ray.

"V žádném případě! Dali Šarlatovým guiril proto, aby jim usnadnili komunikaci. Ale někteří z rytířů toho zneužili a rozhodli se využít guiril pro zlepšení vína a piva a vydělat tak na tom. Teprve až Zakon přišel s myšlenkou prodávat guiril mocným, učinit je na něm závislými a ovládnout je tak. Začal s Marquartem a povedlo se mu to."

"Odkud vlastně přišel?" zeptal se Mark a s napětím očekával odpověď.

Neznámý pokrčil rameny: "To nikdo neví. Jednoho dne se objevil hladový a vyčerpaný u bran kláštera, a když se zotavil, požádal o přijetí do řádu. Zkoušku složil a pak už rychle postupoval."

"A teď se zřejmě stane velmistrem," poznamenal Ray.

Mark, který jen stěží ovládal touhu podělit se s androidem o své myšlenky, tiše zaklel. Nebyl zvyklý, že by někdo dokázal sledovat tuhle sféru jejich vzájemné komunikace. "Ještě stále nevíme, s kým máme tu čest a proč jste nás požádal o schůzku," promluvil nakonec nahlas.

Neznámý se pobaveně usklíbil: "Říkejte mi Kairo. A pozval jsem vás proto, že se domnívám, že byste mi mohli pomoci."

"Proč my? Jsme přece cizinci v této zemi."

"Právě proto. A také proto, že vaše jednání bylo zatím vždy upřímné. A také proto, že ovládáte řeč draků."

"Smíme se dozvědět, jak se k vám tato informace dostala?" chtěl vědět Ray.

"Byl jsem mezi diváky na turnaji. Nerozuměl jsem sice všemu, o čem jste rozprávěli, ani nevím, proč jste zvolili dobrovolnou porážku, ale tolik jsem vyrozuměl, že jste čestní muži a k Zakonovi nechováte přátelské vztahy. Navíc mi vás doporučila Livila. I když okolnosti vašeho setkání zřejmě rozumnému uvažování příliš nesvědčily, v jejím případě stejně důvěřuji spíš jejímu instinktu."

"Vy se znáte s královnou?" zeptal se Mark a v duchu přemítal, co vše mnil Kairo slovy "okolnosti vašeho setkání".

"Dalo by se říct, že máme společné cíle. A společné nepřátele."

"A Zakon ovládá řeč draků?" zděsil se náhle Mark.

"On sám nikoliv, i když se to snažil Šarlatovým namluvit a mnoho z nich mu uvěřilo. Jednou ze součástí vstupní zkoušky je totiž odejít do hor, promluvit s draky a přinést guiril. Obávám se však, že Zakon použil pro získání guirilu jiných prostředků. Nějak se mu ho podařilo ukrást, aniž by si ho draci všimli."

"Zdá se, že toho o Šarlatových rytířích víte hodně," poznamenal Ray.

"Byl jsem jedním z mistrů. A ještě než přišel Zakon, varoval jsem před nebezpečím, které v sobě guiril skrývá. Nevěřili mi. Ziskuchtivost jim zaslepila oči. A když jim Zakon ukázal, jak pomocí guirilu získat ještě větší moc, přestali mne poslouchat. Navíc brzy po něm vstoupili do řádu další muži, zřejmě známí z jeho temné minulosti, a přesvědčili nerozhodné. Vyzval jsem Zakona na soud bohů. A on mne porazil." Kairo se lehce dotkl jizvy, která mu hyzdila tvář.

"Mysleli si, že jsem mrtvý, a nechali mne ležet na kolbišti, mrchožroutům napospas. A mrchožrouti mne vzali mezi sebe. Přežil jsem."

"Mrchožrouti?" nepochopil Ray.

"Zloději, žebráci a psanci. Děti noci," vysvětlil Kairo s křivým úsměvem.

"Co pro tebe můžeme udělat my?" vrátil se Mark ke své původní otázce.

"Musíte varovat draky a zabránit tomu, aby Zakon unesl dračí vejce."

"A proč to neuděláš sám?"

"Nemohu se přidat k výpravě, Zakon by mne poznal. Ale i já samozřejmě půjdu do Dračích hor a pokusím se draky varovat. Je ovšem možné, že je potkáte první, a je také možné, že mého varování neuposlechnou."

"Proč by tě neměli poslechnout?" podivil se Ray.

Kairo si povzdechl. "Teď vám povím něco, co je velkým tajemstvím mistrů a co vysloveno nahlas je tím největším rouháním: draci nejsou moudří. Ovládají tajemství řeči myslí a dokážou číst v hlavách lidí, jsou však prostí jako malé děti. Nechápu zlo, ziskuchtivost, zášť a jiné lidské neřesti. Jsou neuvěřitelně zvědaví a hraví, lehkomyšní a neopatrní. Žijí dlouho a nemají přirozené nepřátele. Proto kdysi vznikl řád Šarlatových rytířů. Ne aby se drakům klaněl, ale aby tyto krásné, mocné a přitom tak zranitelné bytosti chránil. Měli jsme být strážci," dodal zasmušile. "A teď se stáváme zrádci."

"Kdo vlastně jsi?" podivil se Mark.

Kairo zavrtěl hlavou: "To už je zapomenuto. Teď jsem psanec a pán psanců."

"Myslím, že vím, kdo je," zapojil se do rozhovoru Ray. "Je jen jeden mistr, který bojoval se Zakonem a který je považován za mrtvého."

Kairo mlčel.

"Víš tvůj bratr, že žiješ?" zeptal se android.

"Ne. A kdyby to věděl, postaral by se o nápravu Zakonova opomenutí."

"Jeho bratr?" podivil se Mark.

"Ano. Ptal ses mě tenkrát po turnaji, co se stalo Marquartovu bratru. Pokusil jsem se získat nějaké informace a dozvěděl jsem se, že byl zabit Zakonem v souboji."

"On je králův bratr?" neovládl se Mark.

"Byl jsem," odpověděl Kairo. "Pomůžete mi?" zeptal se pak.

"Uděláme vše, co bude v našich silách," slíbil Mark. "Už proto, že se obáváme, že Zakon přišel z naší země, a že tudíž neseme odpovědnost za vše špatné, co zde napáchá."

Kairo se usmál: "Zdá se, že jsem se ve vás nezmýlil. Musím přiznat, že když jsem se o vás dozvěděl, zpočátku jsem se obával, abyste nebyli stejní jako Zakon. Domníval jsem se, že byste mohli být dalšími z jeho přísluhovačů nebo snad jeho soky, stejně chtivými moci, jako je on. Ti, co se s vámi setkali, však hovořili o opaku a já se rozhodl vám věřit."

"Postaráme se, abyste toho nemusel litovat," slíbil mu Mark.

"Pokud to bude třeba, spojím se s vámi. A teď, znáte cestu, jak se dostat zpět do Gibly?" vrátil se Kairo k praktičtějším otázkám.

Mark přikývl. "Ano, jistý strážce nám nabídl svou nezištnou pomoc."

Kairo se zasmál. "Doufám, že ho za to patřičně odměníte. Takovou dobrotu srdce nelze nechat bez povšimnutí. A nyní už; běžte. Bohové necht' bdí nad vaší cestou."

14

Když se Mark s Rayem vrátili do krčmy, byla už prázdná a jen stařec je vyprovodil znuděným pohledem. Cesta k městské bráně proběhla bez problémů a strážný je ochotně vpustil postranní brankou. Odměnili ho za to dalším zlatákem a vydali se k hostinci. Opatrně se proplétali ztemnělými uličkami, když vtom z jednoho průchodu zaslechl zdušený vzlyk. Mark zastavil.

"Do toho, co se tam děje, nám nic není," upozornil ho Ray.

"Já vím, Zakon o nevměšování... Vypni si nahrávání," odsekl Mark, tasil meč a opatrně vešel do průchodu. Na hromadě odpadků se nad útlou bílou postavou v příznačném rytmu vzpínalo mužské tělo. Neznámý blaženě zachrochtal a dívka tiše, plačtivě vykřikla. Mark čepelí meče poklepal muži na rameno.

"Myslím, že ta dáma s vaším počínáním nesouhlasí."

Muž sebou trhl a otočil se. "Co je ti do toho," zavrčel.

"Vstaň!" procedil kapitán skrz zuby a hlas mu nebezpečně zdrsnel.

"Nebo co?" posmíval se muž, ale přece jen vstal a začal si natahovat kalhoty. Dívka se marně pokoušela zahalit do zbytků roztrhaných šatů.

"Tohle," řekl Mark a jeho pěst přistála na mužově čelisti. Násilník se zapotácel, oči se mu obrátily v sloup a pak se

pomalu svezl k zemi.

Ray se mezitím opatrně sklonil k dívce a pokusil se ji zabalit do pláště.

"Dík, vstanu sama," odtáhla se od něj, ale navzdory svým slovům se nedokázala postavit. Vzlykla a vztekle udeřila drobnou pěstičkou androida do ruky. "Nechci pomocť," protestovala, když ji jemně zvedl do náruče.

"Víš, kdo to je?" vyslal telepaticky k Markovi.

Mark zavrtěl hlavou.

"Naše malá zlodějka. A právě omdlela," dodal po chvíli.

"Tak rychle do hostince!"

Vyrazili lehkým poklusem a během několika minut doběhli k hostinci. Mark trochu neurvale vzbudil jednu děvečku a vysvětlil jí, co se stalo. Když se vzpamatovala, ochotně souhlasila, že se o malou zlodějku postará. Zatímco Ray stále bezvládnou dívku ošetřil a píchl jí posilující injekci, ohřála vodu. S androidovou pomocí pak děvče umyli, oblékli do poněkud volnější košile a uložili na postel.

Když se ráno Mark probudil, vcházel právě Ray do dveří. "Už se probírá a spořádala snídani za tři," řekl s úsměvem.

"Až se najím, zajdu ji navštívit," přikývl Mark.

"Buď opatrný. Nepříznala by to, ale hodně ji to vzalo."

"A ty se divíš?"

Android pokrčil rameny. "Nebylo to poprvé."

"Cože? Vždyť je jí sotva dvanáct!"

"Tohle je drsný svět. A ona žije na ulici."

Mark zaklepal a pak tiše otevřel dveře. "Ahoj," pozdravil.

Dívka seděla se zkříženýma nohama na posteli a se znechuceným výrazem si prohlížela hřeben. "Nazdar," řekla.

"Vlastně ani nevím, jak se jmenuješ," pokusil se Mark o navázání rozhovoru.

"Zila," odpověděla stručně.

"Podívej, jestli chceš, abych odešel..."

Pohlédla na něj skoro vyděšeně: "Ne, to ne..."

Přitáhl si jedinou židli v místnosti a posadil se. "Jak ti je?"

Pokrčila útlými rameny a popotáhla si košili, když příliš široký výstřih odhalil pihovatou pleť. "Vlastně docela dobře," řekla nakonec. "Jsem najedená, umytá, sama v posteli... To štěstí většinou nemám."

"Žiješ od narození v Gible?"

"Co si pamatuju. Máma prej přišla z nějaký vesnice, když mi byly tři. Táta umřel a ona se pak živila jako děvka. To já ale dělat nebudu."

Povídali si ještě skoro hodinu, o Zilině dětství, o Gible a o rytířských turnajích, o snech a o realitě. Mark se pokusil nenápadně vyptat na Kaira, ale buď o něm malá zlodějka nic nevěděla, nebo přece jen svým zachráncům nedůvěřovala natolik, aby prozradila tajemství Děti noci. Kapitán ji něchtel zbytečně zneklidňovat, a tak raději změnil téma a projevil zájem o místní pamětihodnosti. Nakonec se dohodli, že Mark Zile sežene nějaké šaty a ona že mu pak ukáže místa "na který by počestnej člověk v životě nenarazil". Pak se Mark s Rayem vydali na nákupy. Oba dali Zile za pravdu, když je poprosila, aby jí sehnali raději chlapecké oblečení. Koupili jí tedy plátěné kalhoty, košili, koženou vestu a pár bot. Když se vrátili do hostince, dívka na sebe oblečení co nejrychleji natáhla.

"Jo, tohle by šlo," okomentovala jejich výběr. V prostém oblečení vypadala znovu jako chlapec, stejně jako když ji potkali poprvé. Děvečka, která jí poskytla svůj pokoj, nad tou proměnou jen spráskla rukama.

"Vypadáš úplně jako kluk," lamentovala. "Vždyť je to u tak hezounký dívky škoda."

"Škoda je strávit život jako laciný zboží pro nadrženy chlapy," odsekla Zila. "Takhle budu mít aspoň pokoj."

Čas rychle plynul a termín chystané výpravy se blížil. Když se jednoho večera usadili ve výčepu k bohaté večeři, načas Ray nepříjemné téma.

"Víš, Zilo, pozitivně odjíždíme." "

"Jo?" Zjevně se rozhodla mužům situaci neulehčit.

"A ty s námi jet nemůžeš," podpořil androida Mark.

"Proč ne?"

Překvapeně na sebe pohlédli. Pak si Mark povzdech: "Víš, vydáváme se na rytířskou výpravu, plnou nepohodlí a nebezpečí. Dívky na takové výpravy nejezdí."

"Hele, vypadám jako kluk, chovat se jako kluk taky svedu, ostatně když jste mě poprvý potkali, taky jste mi to na chvíli zblajzli, takže nevidím důvod, proč bych s váma nemohla jet."

"Bude to nebezpečné," zopakoval Ray trpělivě.

"Zatímco já tady žiju v naprostém bezpečí. S váma mě možná sežerou draci, ale aspoň mě nikdo neznásilní."

"Není tam žádné pohodlí. V horách bude zima, spát budeme na tvrdé zemi a polní kuchyně taky není žádný med," zkusil to ještě Mark, i když už tušil, že Zila se dávno rozhodla a jeho argumenty ji rozhodně nepřesvědčí.

"Hele, já jsem na nepohodlí zvyklá. Žiju na ulici, zapomněls? A než jste mi tenkrát koupili ty koláče, žila jsem tejden z vody a odpadků, protože se kšefty zrovna nehejbaly."

"Asi ji budeme muset vzít s sebou," poznamenal Ray pobaveně.

"Víš, mě ani tak netrápí, že ji vezmeme na tuhle výpravu, ale co s ní uděláme pak. Bojím se, aby se nerozhodla spojit svůj život s námi."

"Najdeme jí nějakou milou rodinu na venkově."

Mark se ušklíbl: "A ona u ní ochotně zůstane. Tomu tak uvěřím."

"Takže ji s sebou nevezmem?"

"A ona se nám povleče v patách. Díky, ale radši ji budu mít na očích."

"A jak to vysvětlíme ostatním?" zeptal se Ray.

"Sháníme přece sluhu, ne?" ušklíbl se Mark. "Dobře," řekl pak nahlas. "Budeš tedy mým sluhou. Ale odted' jsi chlapec a jmenuješ se Zil."

"Ano, pane," usmála se. "Můžete se spolehnout."

15

Vycházející slunce pozlatilo pyšné praporce a zářivou zbroj rytířů. Fairko přitáhl Sirdovi otěže a vesele Marka s Rayem pozdravil.

"Vidím, že jste si konečně našli sluhu," poznamenal s pohledem upřeným na Zilu. "Doufám, že je šikovný. Ten můj nešika vyniká snad jen v kuchařském řemesle, takže pokud bych vás mohl někdy pozvat ke svému stolu..."

"Rádi přijímáme," odpověděl Mark. "Zil se sice dovede postarat o koně a poradí si i v mnoha jiných věcech, ale vaření mu zrovna nejde."

Mladá zlodějka probodla kapitána vzteklym pohledem, ale mlčela.

"Podívejme se, naši stateční rytíři," ozval se lehce posměšný hlas. Zakon jednou rukou držel otěže svého koně, štíhlé černé klisny, které dal přednost před těžším hřebcem, a druhou ledabyle položil na jílec meče. "Zdá se, že jste se přece jen rozhodli přidat se k naší malé výpravě."

"Vyjádřili jsme snad někdy něco jiného než touhu zúčastnit se tohoto skvělého dobrodružství?" podivil se Mark na oko.

"Velmistře!" ozval se radostný výkřik.

Zakon se obrátil a Mark poznal mladíčka, kterého porazil v turnaji.

"Jaká čest pro mne, že mohu vyjet pod vaší korouhvi," rozplýval se rytíř, jehož vyleštěná zbroj mohla sloužit jako zrcadlo.

"Vidíte to nadšení?" ušklíbl se Zakon koutkem úst. "Z toho si vezměte příklad. Teď musím přivítat další hrdinné rytíře," dodal pak a pobídl koně k právě příjíždějící skupince.

"Takže dosáhl svého," zamumlal Ray. "Jmenovali ho velmistrem."

"A tys o tom snad pochyboval?"

Celá výprava se toho rána sešla pod vlajícími praporci a korouhvemi na pláni před hradbami města. Rytířů bylo i s Markem a Rayem devatenáct, z toho pět patřilo k Zakonovým Šarlatovým rytířům, a se vším služebnictvem a doprovodem čítala celá skupina šedesát dva mužů a padesát čtyři koní. Kolem se shromáždil dav zvědavých diváků, bardi skládali první oslavné písně a někteří podnikavci prodávali občerstvení.

"Co může mít v těch bednách?" zajímal se Mark při pohledu na Zakonovy sluhy, kteří vedli dva plně naložené soumary.

"Nevím," zavrčel Ray popuzeně. "Jsou zevnitř pobitý nějakým kovem, takže vidím jen tolik co ty."

"Že by věděl, kdo jsi?"

Android pokrčil rameny. "Může to být náhoda."

"Na náhody nevěřím. Musíme být opatrní."

"Že to říkáš zrovna ty."

"A co těch jeho pět poskoků?" kývl Mark hlavou směrem ke zbývajícím Šarlatovým rytířům.

"Co je s nimi?"

"Pokud Kairo mluvil pravdu, vstoupilo po Zakonově přijetí do řádu několik jeho přátel. A jestli velmistr není z Akkany..." nechal kapitán myšlenku nedokončenou.

"Tak kdoví, odkud pocházejí jeho lidé," doplnil ho Ray. "Budu je sledovat. A ty si dávej pozor, pořád je tady riziko, že tě poznal a pokusí se tě zabít."

"Budu se opatrovat jako oko v hlavě."

Zakon se zatím odpoutal od hloučku rytířů, a vědom si svého impozantního zjevu, projel s vlajícím šarlatovým pláštěm mezi diváky až k městské bráně vstříc králi, který se dostavil, aby výpravě požehnal.

"Moji stateční rytíři!" burácel Marquart. "Vydáváte se na nelehkou cestu. Projdete místy, kam noha člověka ještě nevročila. Stanete tváří v tvář nesčetným nebezpečím. Mnozí z vás zemřou a již nikdy se nevrátí do rodné Dasturie. Já však doufám, že ozdobíte svá jména ctí a slávou, že ať žíví či mrtví budete věrni ideálům rytířstva a splníte svůj veliký úkol."

"Proč všichni politici vždycky tak blábolí," postěžoval si Ray.

"Dávej pozor," okřikl ho Mark. "Nemůžeš vědět, kdo nám rozumí."

Ray se odmlčel, a tak si kapitán mohl v klidu vyslechnout další mnohoslovný projev, tentokrát z úst Zakonových. Nedožvěděl se nic nového, což ostatně ani neočekával. Diplomatically se pak připojil k davu, provolávajícímu slávu králi i velmistrovi, a s úlevou přivítal zvuk rohu, který oznamoval odjezd. Zila, oblečená v mužských šatech, doplněných teplým pláštěm, a vyzbrojená těžkou dýkou, se vyhoupla do sedla soumara, kterého si pořídili spíš proto, aby nemusela jít pěšky, než že by měli tolik zavazadel.

Cesta po prašné, ale široké královské silnici ubíhala rychle a vzhledem k nevelkému počtu rytířů se zásobování ve vesnicích nezměnilo v bezohledné drancování, ačkoliv občas k němu nemělo daleko. Zakon se překvapivě držel zpátky a choval se jako pravý Šarlatový rytíř, o ženy se nezajímal a za jídlo, které si bral, platil poctivou cenu. Jeho příkladem se řídili i ostatní. Mark, který už pohled na matky, ukrývající své dcery, a na zasmušilé tváře mužů znal z jiných planet,

se také snažil vesničanům ulehčit jejich úděl.

"Náš nový velmistr je najednou vzor vši ctnosti a spravedlnosti," zamumlal Ray znechuceně, když sledoval, jak Zakon s blahosklonným výrazem podává starostovi vesnice, v níž přenocovali, váček s penězi.

"Jenom za dne," šeptl Fairko a obezřetně se rozhlédl kolem. Když se ujistil, že ho nikdo nepovolaný neslyší, pokračoval: "To neplatí za jídlo, ale za mlčení. Včera večer jsem ho zahlédl, jak se krade ven z hostince."

"Třeba se šel jenom projít," namítl Mark.

"To ano. A společnost mu dělala ta černovlasá cuchta, co roznášela pivo," přisadila si Zila. "Určitě si vyprávěli o hvězdičkách a z toho má ta holka obličej samou modřinu. Tyhle typy já znám..."

"Zile!" umlčel dívku Ray. "Dávej si pozor na pus!"

"Sem toho tolik neřek..." zamumlala provinile, protože si uvědomila, jak blízko byla prozrazení. I když byl Fairko Markův a Rayův přítel, všechno vědět nemusel.

"Víc než Zakonovy sexuální praktiky mě znepokojují ty bedny," zavrčel Ray. "Od té doby, co jsme vyjeli, je ještě ani jednu neotevřel."

"Třeba v nich má něco na chytání draků," pokrčil Fairko rameny.

Jejich rozhovor přerušil příchod dalších rytířů, kteří vesměs Zakona obdivovali. Brzy se vyhoupli do sedel a znovu vyrazili na cestu.

Toho večera se utábořili na louce nad nevelkou vesnicí. Místní obyvatelé jim sice nabídli k přenocování jedno omšelé stavení, Zakon ale návrh, vyslovený spíš ze strachu než z pohostinnosti, k velké úlevě vesničanů odmítl.

"Počasí nám přeje, a tak nevidím důvod, proč se mačkat v tom chlívku, kterému tady říkají dům," poznamenal.

"Připravte oheň a porazte to tele, co jsme koupili cestou. Snad bude místní pivo lepší než architektura, takže vy dva skočte dolů a přivalte sem pár soudků."

Muži přivítali velmistra slova s jásotem a oba vybraní rytíři ochotně vyrazili sehnat pěnivý mok. Brzy už hořela velká hranice a zmiňované dobytče se otáčelo na rožni. Pivo sice nepatřilo mezi nejkvalitnější, ale guiril udělal svoje, a tak netrvalo dlouho a většina rytířů i jejich služebnictva podnapile vyřvávala lechtivé písně. Hlídky zatím nikdo nedržel, nacházeli se v civilizované oblasti, lupičské bandy si na tak početnou skupinu ozbrojenců netroufly, velké šelmy se tady ještě nevyskytovaly, a tak si muži připadali v bezpečí.

Byla skoro půlnoc a většina rytířů se už dávno uložila ke spánku, když se z pokrývek zvedla štíhlá silueta a tiše se začala proplétat tábořem. Zila opatrně proklouzla kolem pochrupujících Šarlatových, minula skupinku poklidně přežvykujících koní a zamířila k místu, kam Zakonovi sluhové složili bedny. Už ji nebavilo, jak ji Mark s Rayem stále podceňují, a tak se rozhodla dokázat jim, že se vyzná alespoň ve zlodějském řemesle a že dovede být užitečná. Konečně se dostala na dosah beden. Obezřetně se rozhlédla kolem sebe a pak natáhla ruku k víku. V tu chvíli jí čísi prsty obemkly zápěstí a pevná dlaň se jí přitiskla na ústa. Zazmýkala se v zoufalé snaze vymanit se z ocelového sevření.

"To nebyl dobrý nápad," zazněl jí u ucha Rayův hlas a android ji pomalu pustil a otočil ji tváří k sobě.

"A proč ne?" prskla vztekle, rozzlobená, že se nechala chytit.

"Myslíš, že něco tak cenného si Zakon nehlídá?"

"Jak vidíš, tak ne," odsekla. "Nebo tady snad stojí nějaké strážce?" zeptala se posměšně, ale v jejím hlase byla nejistota.

"Nač strážce?" usmál se Ray naivitě dítěte netechnického světa. "Pokud by ses pokusila jednu z těch beden otevřít, pravděpodobně bys způsobila takový poplach, že by to vzbudilo celé tábořiště." Nedodal už, že jeho dokonalé smysly identifikovaly bezpečnostní systém, který by nejen spustil poplach, ale zároveň malou zlodějku zabil. Zakon si své tajemství pojistil opravdu dobře.

"Myslíš jako, že je tam nějaká past?" pobledla.

Android přikývl. "A teď už pojď spát. Ještě se někdo probudí a uvidí nás tady."

Zila jen přikývla a pokorně Raye následovala k místu, kde zanechala své pokrývky.

Cesta dál pokračovala bez problémů a android se o nočním incidentu nezmínil ani slovem. I on se snažil přijít na způsob, jak prozkoumat obsah beden, nenašel ale řešení. Ne že by nedokázal obejít bezpečnostní zařízení, ale obával se, že by se mu pak nemuselo podařit uvést zámky do původního stavu, a tak se zatím musel spokojit jen s dohady.

Čtvrtého dne se výprava dostala do prakticky neobývané krajiny, a aby si muži zajistili obživu, museli lovit, čímž se jejich postup značně zpomalil. Za noci se také vždy po dvojicích střídali na hlídce.

16

Šestého dne ráno les poněkud prořídil a oni poprvé spatřili hory. Vysoké narudlé štíty se zvedaly až k oblakům a mezi nimi jako věční strážci kroužili ve stoupavých proudech draví ptáci. Mark se pokusil zachytit stopu draků, ale narazil jen na mlčení. Do té doby rozesmátí a sebevědomí rytíři ztichli a v jejich tvářích se poprvé od počátku výpravy objevily pochybnosti. Většina z nich nikdy v životě do hor nevkročila a zkazky o tajemných a děsivých tvorech, žijících ve stínu skalních velikánů, znalo každé dítě. Jen pětice Šarlatových, kteří se po celou cestu drželi od ostatních poněkud stranou, nevypadala zneklidněně.

"Tudy," zavelel Zakon a ukázal na klikatou soutěsku, vinoucí se mezi zubatými hřbety hor.

"Někde v těchto horách přišel Brigers o svého androida, tak si dávej pozor," varoval Mark Raye. Pád kamenné laviny skutečně nebyl v tomto terénu nepravděpodobný. Aby snížili šanci případných útočníků, drželi se oba uprostřed postupující skupiny. Až do večera se nic podezřelého neudálo, ale když se utábořili v jednom z nevelkých údolíček, nechal Zakon složit bedny za velký balvan, který se zřejmě kdysi zřítíl z prudkého srázu.

"Proč se s tím tahá až tam," sledoval ho Mark s podezřením.

"Řekl bych, že chce něco vyndat tak, abychom si toho nevšimli," napadlo Raye.

"Začínám tušit, co v těch bednách má."

"Tak to víš víc než já," zamračil se android.

"Opravdu? Že by můj nedokonalý lidský mozek jednou překonal ten tvůj zázrak techniky?" ušklíbl se Mark. "Kdybys chtěl v horách vyvolat malou lavinu, co potřebuješ?" dodal.

Ray přikývl. "Jenže jestli jsou tam výbušniny, což mě samozřejmě taky napadlo, tak jich tam při váze těch beden má dost na to, aby srovnal se zemí celé město."

Mark zklamaně zavrtěl hlavou: "A já už doufal, že jsem na to přišel. No, v každém případě ho dnes v noci musíme dobře hlídat. Zřejmě se o něco pokusí."

"A Zilu taky," ušklíbl se android. "Aby se nás náhodou nesnažila zachránit."

Kapitán tázvě pozvedl obočí: "Je tady snad něco, co nevím?"

"Naše malá zlodějka se už jednou pokusila dostat k těm bednám. Naštěstí jsem ji včas zastavil."

Mark zaklel. "Proč jsi mi o tom neřekl dřív?"

"Včas jsem zakročil," pokrčil rameny Ray. "Takže nebyl důvod tě tím zatěžovat."

"Začínáš být nějak samostatný. Asi bych ti měl po návratu nechat zkontrolovat programy," rýpl si Mark.

"Snad se zase nehádáte?" vyrušil je Zilin hlas.

"Zase?" obrátili se k ní oba překvapeně.

"My diskutujeme," dodal Ray poněkud dotčeně.

"Jo, a já si cizí věci jenom vypůjčuju," ušklíbla se dívka pobaveně.

"Co kdybys radši připravila jídlo?" navrhl Mark zlomyslně. "Nemůžeme přece pořád zneužívat Fairkova kuchaře."

Zila se nejdřív zaškaredila, pak se jí ale na tváři objevil pobavený úsměv. "Ale jistě, samozřejmě," odpověděla s hranou pokorou. "Rád vám něco připravím, pane. Co takhle připečené hovězí? Nebo radši zpopelněné vepřové?"

Mark obrátil oči v sloup a Ray se rozesmál. "Myslím, že přece jen ještě zneužijeme dobrodiní našeho přítele, co říkáš, Marku?"

Kapitán ho probodl pohoršeným pohledem. "Tobě se to směje, ty to doopravdy nejíš," opáčil.

Nakonec tedy povečeřeli spolu s Fairkem, a když byly rozděleny hlídky a muži se uložili ke spánku, našel si Ray místo, odkud měl dobrý výhled na většinu tábora. Co se děje u Zakonových beden, sice vidět nemohl, aniž by při tom byl nápadný, a toho večera na ně s Markem jako naschvál nevyšla hlídka, zato měl na očích samotného velmistra a jeho věrné, takže nemohl přehlédnout, kdyby snad něco prováděli. Zároveň také po očku sledoval Zilu, která se zahrabala do pokrývek nedaleko ohniště.

Když se druhého dne Mark probudil, přivítal ho Rayův zneklidněný výraz.

"Co se děje?" zajímal se.

"Zakon v noci něco vytáhl z beden a pak se se dvěma z těch svých poskoků vytratil skoro na tři hodiny," referoval android.

"Takže nás čeká nějaká pěkná lavina."

"Nevím," povzdychl si Ray. "Pokud se nás chce opravdu zbavit, zajímalo by mě, jak zařídí, aby se nic nestalo ostatním."

Na jeho otázku vzápětí odpověděl sám velmistr. Svolal si všechny rytíře a oznámil jim: "Cesty v horách jsou zrádné. Proto vždy vyšleme dvojici rytířů jako předvoj, aby prozkoumali terén, a ostatní budou postupovat zhruba hodinu za nimi. V poledne se vybraná hlídka vrátí, zatímco budeme odpočívat, a vpřed se vydá další dvojice. Jako první se na průzkum vydají sir Mark a sir Ray."

"A je to tady," vyslal android.

"Přistoupíme na to?"

"A co myslíš ty?"

"Vymlouvat se by asi vypadalo podezřele," povzdychl si Mark.

"Můžu jet s váma?" zajímala se Zila.

"Ne," odsekl Mark nekompromisně. "To by nám tak scházelo."

"Hele, já vím, že Zakon na vás něco chystá," nenechala se odbýt dívka. "Večer dělal něco s těma bednama a pak se nejmíň na tři hodiny někam ztratil, zatímco ti jeho nohsledi čmouchali kolem a hlídali, aby za ním náhodou někdo nevyrazil."

"Zdá se, že naše malá zlodějka v noci taky hlídkovala," konstatoval Mark.

"Vidíš, a já měl pocit, že celou dobu spí. No, řekl bych, že nás vpředu čeká nějaká pěkná lavina."

"Tím spíš tam nemůžeme poslat nikoho jiného. Natož vzít s sebou Zilu."

"Tak co, můžu jet?" zajímala se dívka.

"Někdo musí dávat pozor na Zakona," pokusil se Ray o diplomacii.

"Na tohle ti neskočím!" vyprskla Zila.

Mark ji vzal za ramena a obrátil ji k sobě: "Podívej, Ray to myslí vážně. Samozřejmě nechceme, aby ses s námi dostala do nějakého nebezpečí, to ale neznamená, že spolu s ostatními ti nic nehrozí. My Zakonovi nevěříme a je docela možné, že se o něco pokusí, když tady nebudeme. Proto potřebujeme, abys tady zůstala a dávala pozor. Rozumíš?"

"No tak jo," povzdechla si.

"Pánové, je načase vyrazit!" ozval se Zakonův posměšný hlas.

"Chtěl jsem si ještě promluvit s Fairkem," zaklel Mark v duchu.

"Nezbývá než doufat, že si poradí sám," odpověděl android, který se už vyšvihl do sedla. Pohledem se rozloučil se Zilou a pak se oba muži vydali kupředu.

Stežka se klikatila mezi narudlými hřbety skal, chvílemi se skoro ztrácela, jindy se táhla vpřed, rovná a pohodlná jako

královská silnice, a pak se zas proplétala suťovými poli, kde museli sesednout a vést koně za uzdu. Postupovali pomalu a bedlivě zkoumali každý svah a skalní převis, připraveni na nejhorší. Útok však přišel z jiné strany. Ray si zrovna prohlížel zvláštní skalní útvar, který připomínal hlavu obřího ještěra, když se půda pod nohama jeho koně s děsivým zahřměním rozevřela. Zvíře poplašeně zaržalo a marně se snažilo uniknout z rozšiřujícího se chřtánu kráteru. Balvany, vymrštěné výbuchem do vzduchu, zabubnovaly o Markovo silové pole a málem ho srazily ze sedla. Valach se vydešeně vzepjal a Mark se ho pokusil uklidnit.

Ray zapnul antigrav, ale přístroj, koncipovaný na hmotnost androida a agenta, už nedokázal unést váhu koně. Hnědák marně bojoval, propadal se stále hlouběji. Pokud Ray nechtěl, aby ho stihl stejný osud, musel zvíře obětovat. Odpoutal se od koňského hřbetu a přistál na okraji kráteru. "To nebylo samo od sebe," ozval se po chvíli.

"Zaznamenals něco?" zajímal se kapitán. "Jsi v pořádku?" zeptal se nahlas.

"Řekl bych, že ano." "I když tímhle tempem mi brzy dojde energie. Někdo zřejmě využil toho, že jsou tady rozsáhlé jeskynní prostory, a nastražil pár nášlapných min tak, abychom se propadli."

"A pak nás tudy poslal. Takže v těch bednách opravdu měl výbušniny. Jestli se ale vyzná v pozemských technologiích, musel vědět, že máš antigrav."

Ray pomalu přikývl: "Takže tahle past má jen odpoutat naši pozornost a skutečný útok teprve přijde. Koneckonců, na tohle spotřeboval sotva kilo trhaviny. Co navrhuješ?"

"V takové chvíli by bylo normální vrátit se do tábora," zamyslel se Mark. "To od nás zřejmě nepřítel očekává. Což znamená, že zůstaneme tady."

"A počkáme si, kdo se přijde podívat, jak jeho dílo zkázy dopadlo."

Slunce už se klonilo k polednímu a výprava se zastavila k odpočinku, Mark s Rayem se však stále nevraceli. Nervózní Zila přešlapovala na okraji tábora, který rozbili v údolí se strmými stěnami, a vyhlížela své ochránce.

"Neboj se, chlapče, ti dva se o sebe jistě dovedou postarat," ozval se jí za zády Fairkův hlas. "Pojď mi raději pomoci s přípravou oběda, ať se stihnou najíst, až přijedou."

Dívka se neochotně otočila a vydala se k ohništi, na kterém už Fairkův sluha cosi míchal v kotlíku. Náhle se zarazila.

"Kde je Zakon?" zeptala se příškrčeným hlasem.

Fairko pokrčil rameny: "Odjel už před nějakou chvílí. Vzal s sebou jednu z těch beden a ostatní Šarlatové. Možná jel nastražit nějaké pasti na draky."

Žila zaklela a vyrazila k soumarovi. Spěšně mu dotáhla podpětku a vydrápala se do sedla.

"Počkej!" křikl na ni Fairko, ale to už dívka, divoce pobízející koně patami, vyrazila z údolí, v němž tábořili. Zoufale přitom proklínala skutečnost, že na koni příliš jezdit neumí. Věděla, že času má málo a že na to, aby své přátele varovala, jede pozdě. Vzdávat se však nebylo jejím zvykem.

Mladý rytíř se za ní chvíli díval, pak zavrtěl hlavou a vydal se k ohni. "Zvláštní kluk," zamumlal si pro sebe. Chvilí záměrně pozoroval svého sluhu, jak opéká maso, a z té vůně se mu sbíhaly sliny. Nakonec ale přece jen osedlal Sirda. "Ještě se mu něco stane, bláznovi jednomu," povzdychl si, vyhoupl se do sedla a vyrazil za Zilou.

Stezka z údolí vybíhala v sevření skal a pak se rozšiřovala v pohodlnou cestu, porostlou řídkou trávou a lemovanou pokroucenými keříky kosodřeviny. Ústilo do ní množství údolíček a klikatých odboček. Fairko jen s obtížemi sledoval otisky kopyt soumara, a musel proto postupovat pomaleji, než by si přál.

V duchu se proklínal, že mladého sluhu vůbec nechal odjet. Pak přitáhl Sirdovi otěže. Nebyl lovec, ale léta putování divočinou ho naučila stopařskému řemeslu, a tak si na rozdíl od Zily všiml pětice stop, oddělujících se z cesty a směřujících do úzké rokle. Chvilí váhal, zda má následovat mladou zlodějkou, kterou stále ještě považoval za chlapce, nebo neznámé muže, zřejmě Šarlatové rytíře. Nakonec dospěl k závěru, že se do soutěsky alespoň podívá. Zanechal Sirda u skalky, obrostlé několika trsy trávy, a vyrazil po stopách. Stezka byla stále užší a užší, skály se mu téměř zavíraly nad hlavou. Proužek modravé oblohy se brzy úplně vytratil a Fairko se ocitl ve svažující se skalní chodbě. Vzduch zde byl chladný a vlhký a šero stále houstlo. Sledovat stopy bylo na kamenitém podloží čím dál obtížnější, ale nebylo pochyb o tom, že jinudy než rovně Šarlatové jít nemohli. Po chvíli se Fairko zastavil. Neměl s sebou žádné světlo, a tak pokud chtěl pokračovat ve sledování, musel se vrátit na povrch a obstarat si pochodně. Obrátil se zpět k východu. Vtom zaslechl strašlivé zahřmění a země se mu vzepjala pod nohama.

17

Mark s Rayem uvázali valacha v nedalekém údolíčku, porostlém svěží trávou, sami se skryli za hromadu kamenů a čekali. Slunce se klonilo k poledni, když zaslechl klapot kopyt. Zpoza zatáčky se vynořila vraná klisna a na ní jezdec v šarlatovém plášti. V ruce svíral termopistoli a obezřetně se rozhlížel kolem. Když dojel ke kráteru, sesedl a začal zkoumat stopy.

"Odhoď tu zbraň, Zakone," vyzval ho Ray.

Šarlatové sebou trhl, pak se ale otočil a na tváři mu pohrával pobavený úsměv. "Nebo co?" zeptal se. "Řekl bych, že jsme v poněkud patové situaci. Vy nemůžete ublížit mně, rozhodně ne těmi směšnými replikami středověkých zbraní, a já nemůžu ublížit vám, pokud se téhle plechovce nevyčerpá generátor. Což ale může být brzy," dodal a pozvedl termopistoli.

"Můžeš ho zasáhnout?" otázal se Mark poněkud znepokojeně.

"Jeho ne. Na to, abych překonal jeho ochranný opasek, už asi nemám energii. Ale můžu ho zbavit té hračky, co s ní tak mává," odpověděl Ray.

"Tak to udělej."

"S radostí." Android pomalu pozvedl ruku. Z jeho ukazováčku vyšlehl tenký paprsek a zasáhl zbraň, kterou Zakon

svíral. Termopistole explodovala. Síla výbuchu odhodila velmistra stranou a i přes silové pole ochranného opasku vypadal značně otřeseně. Přesto okamžitě vyskočil a tasil meč.

"Začínám chápat, proč máte takové úspěchy," poznamenal s úšklebkem. "Vy se taky dodržováním předpisů zrovna nezatěžujete. Víte, že androidi SDPP nesmějí být vyzbrojeni moderními zbraněmi?"

"Jenže tohle je můj soukromý android," vysvětlil mu Mark.

Zakon se rozesmál: "Nechtěl byste se ke mně přidat?"

"A stát se dealerem drog? Ne, děkuju pěkně."

"Proč ta silná slova? Prostě si chci jen vybojovat své místo na slunci."

"Tak proč už jsi to neudělal dávno? Jsi na téhle planetě přece už pár let."

Zakon udiveně potřásl hlavou: "Takže vy to pořád ještě nevíte. No jistě, jak byste to mohli zjistit. Od toho mrtvého kluka těžko. Myslíte si, že jsem to nezkusil? Ale ano, jenže guiril v určité vzdálenosti od Akkany ztrácí své vlastnosti. Nepřišel jsem na to, čím to je, ale je to tak. Na to doplatil můj společník. Byl tak narvaný guirilem, že když jsme odlétali, zemřel po vnoření do subprostoru na šok. Já měl štěstí, že jsem tenkrát ještě bral guiril jen v malých dávkách. Bylo mi zle, ale dokázal jsem se dovléct do mediboxu a ten mě z toho dostal."

"Takže takhle jsi zabil Brigerse," řekl Mark a prsty na rukojeti meče mu zbělely.

"A proč bych to dělal? Dohodl jsem se s ním. Spolu jsme se zbavili jeho androida při té fingované lavině. Brigers měl odletět zpátky, podat normální zprávu a pak se po čase vrátit a pomoci mi. Jenže ten pitomec mi neřekl, že už je na guirilu závislý. Když odlétal, dal jsem mu dávku s sebou, aby ještě ověřil, jestli opravdu ztratí své vlastnosti, no a on to všechno spolykal. Když mi to řekl, varoval jsem ho, ale bylo už pozdě. Jeho tělo se s tím šokem nedokázalo vyrovnat."

"A proč bych ti měl věřit?"

Zakon pokrčil rameny: "Věř si, čemu chceš, ale mně jeho smrt k ničemu nebyla. Naopak, poslali mi sem další čmuchaly. Vás. Mimochodem, to nebylo moc chytrý, představovat se svým pravým jménem."

"Já se na rozdíl od tebe nemusím skrývat, Zakone," odsekl Mark. "Jaképak je tvoje pravé jméno, co?"

"Koneckonců, proč bych vám ho neřekl? Stejně se z téhle planety živí nedostanete," uchechtl se velmistr. "Říká ti něco jméno Lewes?"

"Soudce Lewes? Správce planety Gerva III?"

"Ach ano. Krásná, malá planetka. Jenže naneštěstí dost chudá, rozhodně pro potřeby mého drahého otce. A pro moje potřeby. Takže tatík se jaksi rozhodl trochu si přivydělat. Ale chytil ho ten mizera Neuman a zavřel pro obchod s nelegálními technologiemi. A mně nezbylo než popadnout astronef a zbylý prachy a hodně rychle se zdekovat, pokud jsem nechtěl taky jít za katr. A narazil jsem tady na ten malý zázrak." Velmistr přešel své okolí všeobjímajícím gestem.

"Takže co chceš dělat teď?" zeptal se Mark.

"Já?" zvedl Zakon v předstíraném údivu obočí. "Rozhodnutí je přece na vás. Přibližně za čtvrt hodiny vybuchnou nálože nad tábořištěm celý ty rytířský sebranky a oni umrou při docela normální lavině. Politováníhodné, ale nutné. Tolik umírajících, z nichž mnozí, a to jsem si ověřil, berou guiril ve vysokých dávkách, vyvolá silný mentální impuls, který přiláká draky. No a já si mezitím půjčím jedno jejich vejce a odletím s ním. Když se mi nepodaří odvézt mléko, odvezu si dojnou krávu."

"Může mluvit pravdu?" vyslal Mark vyděšený dotaz.

"Už jsme viděli, co dokáže s náložemi," odpověděl mu Ray. "A množství trhaviny by takovému plánu odpovídalo."

"Pak musíš honem letět varovat naše přátele!"

"A ty?"

"Já se ho pokusím zadržet."

"Buď opatrný!" rozloučil se Ray, zapnul antigrav a rozletěl se směrem k táboru.

"Nestihne to," ušklíbl se Zakon.

"Ty mizero," zavrčel Mark a vykročil k němu.

Šarlatový však couvl a vyhoupl se do sedla své klisny. "Snad jindy!" křikl a pobídl zvíře do cvalu. "Teď spěchám!" Mark zaklel a rozběhl se do údolíčka, kde nechal koně.

Ray nastavil antigrav na plný výkon. Aby ušetřil čas, vznesl se nad hřebeny hor a bez ohledu na to, kdo ho spatří, se hnál k táboru. Prioritou teď byla záchrana životů. Přese všechno úsilí si však stále jasněji uvědomoval děsivou skutečnost: nestihne to. Mohutné zahřmění mu dalo za pravdu. Jen několik stovek metrů před ním se k obloze vyvalil oblak prachu a skály se otřásly. Aniž by zpomalil, zapojil detektory a vletěl nad údolí. Nebo spíš nad to, co z něj zůstalo. Pod ním se rozprostřela krajina zkázy.

Zakon nenechal nic náhodě. Obložil trhavinou stěny údolí, a tak se teď mohutné bloky kamene zhroutily dolů a nezanechaly pod sebou nic živého. Ještě několik minut kroužil Ray nad hromadami sutí a zoufale namáhal své biodektory. Zdálo se, že ze šedesáti dvou mužů zůstali jen on, Mark a Zakon. Naposledy obkroužil postiženou oblast a vtom zachytil záblesk života. Okamžitě se vrhl dolů. Několik desítek metrů od údolí leželo tělo koně, napůl zavalené balvany. A pod ním... Ray neváhal a použil dezintegrátor. Pak odhodil nehybného soumaru, jako by nic nevážil, a opatrně se sklonil k dívčímu tělu. Zila, ležící na břiše, se rozkašlala a pokusila se nadzvednout na loktech.

"Jen lež," oslovil ji android. "Můžeš mít něco zlomeného."

"Rayi..." zamumlala. "Nic mi není," dodala pak a otočila se na záda.

"Musíš odpočívát," sklonil se k ní a pohladil ji po vlasech. Nenápadně přitom rozbil kapsli s uspávacím plynem. Sotva dívka zavřela oči, provedl zevrubnou prohlídku. Skutečně byla, až na pár oděrek a modřin, nezraněná. Popadl ji do náruče a vyrazil za Markem. Strach o přítele mu zahltil elektrické obvody a hnál ho vpřed. Spěchal. Nezáleželo na názoru Komise pro nevměšování. Kromě Markova života nezáleželo na ničem.

Fairka probral pleskavý zvuk kapek. Otevřel oči. Alespoň s.i myslel, že je otevřel, protože kolem se nic nezměnilo. Temnota se mu tlačila pod víčka a nepronikal jí ani jediný paprsek. Pokusil se pohnout a bolest jím projela jako tisíce rozžhavených jehel. Natáhl ruku v naději, že alespoň svaží rty. Ale to, co dopadalo do kalužinky na skalnatém povrchu, byla krev. Jeho krev. Opatrně se začal ohmatávat a zjišťovat rozsah škod. Měl roztržené obočí, tržnou ránu na pravém boku a zřejmě zlomeno několik žeber. A nohy mu tížil velký balvan. Zkusil se zpod něj vyprostit a vzápětí málem omdlel bolestí. Před očima mu zavířily barevné kruhy.

"Co se stalo?" zeptal se temnoty a jeho hlas se rozletěl podzemní prostorou a vrátil se v kaskádě ozvěn. Zachvěl se. Nebyl zbabělec a za svůj mladý život již mnohokrát stál tvář v tvář smrti, ale to neznámo kolem a vlastní bezmocnost ho děsila. Znovu napřel všechny své síly, aby se uvolnil. Už se nesnažil potlačovat bolestné steny. Stejně tam nebyl nikdo, kdo by mohl slyšet. Sdíral si kůži z nohou, skoro slyšel skřípání zlámaných kostí, a přesto se pomalu, centimetr po centimetru, vytahoval zpod balvanu, který ho věznil. Několikrát omdlel. Hlava mu třesla horečkou a bolest se stala jedinou realitou. Čas splynul ve věčnost a věčnost se roztříštila do tisíce malých okamžiků. A pak najednou... Chtěl vykřiknout radostí, ale z hrdla se mu vydralo jen přidušené zaupění. Byl volný!

Mark odvázel šimla od nízkého stromku, v běhu se vyhoupl do sedla a poněkud nešetrně koně pobídl. Šarlatový však zatím zmizel ve skalách. Za jiných okolností by valach možná Zakonovu klisnu dokázal dohnat, ale Mark musel neustále sesedat a hledat stopy a šance, že velmistra dostihne, se stále snižovala. Když za sebou zaslechl hluk, ohlédl se a tasil meč. Jeho obavy však byly zbytečné, za zatáčkou se vynořil android a v náruči svíral Zilu.

"Co ostatní?" vyslal Mark s chmurnou obavou.

"Je mi líto," odpověděl Ray. "Přišel jsem pozdě."

"Všichni?"

"Nezůstal tam nikdo živý."

Mark pevně sevřel čelisti a v duchu si slíbil, že Zakona dostane. "A ona?" pohlédl na Zilu.

"Jen jsem ji uspal, abych ji příliš nevydělil, když jsem letěl za tebou."

"Jak jsi na tom ty?" zeptal se Mark.

"Moc energie už nemám. Nemůžu si dovolit žádné větší výdaje, jinak ze mě zůstane jen nehybná hromada šrotu."

"Tak se šetři! Posad se na mého koně," přikázal Mark a znovu vykročil vpřed. Ray tentokrát svého přítele uposlechl a vyhoupl se na šimla. Bezvládnou Zilu stále svíral v náruči.

Postupovali pomalu, až příliš pomalu, alespoň pro Markovy rozjitřené nervy, když vtom před sebou zaslechl výkřiky a cinkot mečů. Kapitán se okamžitě rozběhl a Ray pobídl šimla. Na nerovném terénu byl člověk rychlejší než značně zatížený kůň, a tak to byl Mark, kdo jako první spatřil siluetu muže, opírajícího se o skálu u vstupu do obrovské jeskyně. U jeho nohou ležely dvě postavy v šarlatových pláštích. Kapitán tasil meč a vyrazil k neznámému. Když muž pozvedl hlavu, Mark ho poznal.

"Kairo!" vykřikl.

"Nedokázal jsem to," zachytili pozemšťané matnou myšlenku. "Byl bych ho porazil. Ale pak přišli další Šarlatové. Snad jsem se mýlil a božové opravdu stojí při něm. Mají dračí vejce a utíkají s ním. Se Zakonem jsou čtyři. Tam," ukázal rukou, a jak se přestal opírat o skálu, zhroutil se k zemi.

Mark k němu přiskočil, ale široce rozevřené zorničky ho zbavily veškerých nadějí. "Je mrtvý," řekl a vstal.

Ray mezitím sesedl a opatrně položil ještě stále spící Zilu na zem. "Musíme za Zakonem," vyslovil to, co oba věděli. "Ti dva už to mají za sebou," dodal při pohledu na nehybná těla rytířů.

Vtom se vzduch zachvěl vzdáleným hřměním a nebe protřela ohnivá střela směřující do hlubin vesmíru.

Mark divoce zaklel.

Zila cosi zamumlala a otevřela oči. "Co se děje?" zeptala se pak.

"Zůstaň tady," obrátil se k ní Mark spěšně. "Jestli se do příštího dne nevrátíme, pokus se nějak dostat k lidem. Koně ti necháváme. Tohle by ti mělo pomoci začít normální život," vrazil jí do ruky váček plný cinkajících mincí.

"Ale já nechci!" vykřikla a vydrápala se na nohy. Oči jí v bledé tváři divoce hořely. "Chci s vámi zůstat! Nemůžete mě přece pořád odkládat, kdykoli se vám nehodím!"

Ray k ní pomalu přistoupil a něžně ji objal. "Někdy nemůžeme mít to, co chceme," šeptl jí a pohladil ji po vlasech.

"Jdeme," pokynul pak Markovi a oba společně vyrazili do skal. Žila je němě sledovala pohledem a potom se zoufale, usedavě rozplakala.

Sotva se pozemšťané dostali z divčina dohledu, Mark se soustředil a pomocí telepatické komunikace s lodí přivolal modul.

"Využil vysokého obsahu železa ve zdejších horách, aby skryl - stejně jako my - svůj astronef," konstatoval rozzlobeně. Rozhlédl se po skalách, mezi kterými právě procházeli. Nad svahem pokrytým sutí se černal jakýsi otvor.

"Musíme ho dostihnout dřív, než opustí planetární systém," upozornil Ray. Vtom popadl Marka za rameno a prudce ho strhl k zemi.

"Co to..."

V místě, kde před chvílí měl kapitán hlavu, odštípl výboj z termopistole kus skály.

"Dostals ho?" ozvalo se čistou galakštinou.

"Vypadá to, že jo. Ale buď opatrný, šéf říkal, že má pěkně tuhej kořínek."

"Jsi v pořádku?" vyslal Ray zneklidněně.

"Až na ten naražený loket v naprostém. To vypadá na ty zbylé rytíře, o kterých mluvil" Kairo.

"Tihle jsou asi takoví rytíři jako jejich zaměstnavatel. Měli by být tři, ale zatím víme jen o dvou, tak si dávej pozor."

Proč je tady Zakon nechal? Že by kvůli nám?

"Tady jsou!" přerušil tok Markových myšlenek třetí hlas. "A vypadá to, že ještě žijou."

"Tak to naprav," poradil mu ten, který prve mluvil.

Ray se prudce vymrštil a výboj z termopistole mu prolétl kolem hlavy. Vtom se ozvalo tiché zasvištění a zpoza jedné ze skal se vynořil modul. Šarlatový na okamžik zaváhal a to se mu stalo osudným. Tenký paprsek laseru ukončil jeho život. Ray se obrátil k dalším nepřítelům, ale tentokrát ho výstřel zasáhl naplno a odhodil ho stranou.

"Rayi!" vyslal Mark zoufale. Na nic dalšího však neměl čas, protože nepřítelé teď mířili na něj. Skulil se za mohutný skalní výčnělek a další výstřel ho zasypal sprškou kamínků. Ocitl se v bezvýchodné situaci. Jeho ochranné pole by sice ještě jeden, možná dva zásahy vydrželo, ale než by se dostal dost blízko, aby mohl použít meč, byl by už mrtvý. A Ray na jeho volání neodpovídal.

18

Fairko brzy zjistil, že má obě nohy nejméně na jednom místě zlomené a že se na ně nepostaví. Nehodlal se však vzdát. Cestu zpět na povrch mu uzavřel zával, a tak se začal plazit dál, do podzemí. Život se mu proměnil v noční můru, plnou temnoty a bolesti, ale on stále postupoval a na zemi, která se změnila z hrbolaté skály v udusaný jíl, za sebou zanechával stezku z vlastní krve. Když už nemohl dál, na chvíli ulehl na chladnou zem. Chtělo se mu zavřít oči a usnout. Věděl však, že spánek by znamenal smrt. Popadl meč a zabodl ho před sebe do země, tak daleko, jak jen dokázal. Přitáhl se k němu. A znovu. Po čase, který mohl být několika minutami i dny, si uvědomil, že chodba stoupá. V dále zaslechl hlas, mluvící neznámou řečí. A zahlédl světlo.

Mark se rozhodl vsadit vše na jedinou kartu. Strach o Raye mu svíral hrdlo. Opatrně potěžkal dýku. V druhé ruce držel meč. Věděl, že když vyběhne z úkrytu, bude se čas počítat na setiny vteřin. Musí jediným hodem zabít jednoho z nepřátel a k druhému se dostat dřív, než se generátor v jeho ochranném opasku úplně vybije. Šance, že se mu to povede, byla minimální. Čekat ale nemohl. Už brzy si jeho nepřítelé uvědomí, že když vylezou na svah, tyčící se po jeho pravé ruce, budou ho mít jako na dlani. Nadechl se a...

Ozval se divoký výkřik a rachot kamenů. Po svahu se v malé lavině řítit člověk. Mark nezaváhal. Vyskočil zpoza výčnělku, jediným pohledem zhodnotil situaci a vrhl dýku. Neměl čas zkontrolovat, jestli zasáhl. Musel doufat, že ano. Rozběhl se k druhému z nepřátel. Ten stále ještě šokované zíral na muže, který se vykutálel z ústí chodby, kterou Šarlatovi unikli z údolí poté, co rozmístili nálože. Když za sebou zaslechl kroky a začal se otáčet, bylo už pozdě. Mark mu jediným úderem rozpoltil lebku.

Fairko žil. V jeho rozbitém, rozdrásaném těle mnoho života nezůstalo, ale jeho vědomí se stále ještě drželo života. Mark se k němu sklonil a uchopil ho do náruče. Věděl, že právě porušuje všechny možné i nemožné předpisy, ale bylo mu to jedno. Odnosl zraněného do modulu a s obrovskými obtížemi tam dovlekl i tělo androida. Pak usedl za řízení, a jak nejrychleji dokázal, vyrazil k Merkuru.

Jakmile se dostal na palubu, odnesl Fairka do mediboxu, připojil Raye ke zdroji a zahájil přípravy ke startu. V několika minutách se štihlá šipka kosmické lodi vzeplala proti obloze a odpoutala se od planety.

"Jak je ti?" zachytil Mark Rayovu myšlenku.

"Mně dobře. A co ty? Jsem rád, že jsi zase zpátky."

"Brzo budu zase schopný plného výkonu. Jak ses z toho dostal?"

"Později," zavrtěl hlavou Mark. "Nejdřív musíme dostat Zakona," dodal nahlas.

Jakmile mohl, převzal android řízení a zrychlení přibilo Marka do sedadla a málem mu rozdrtilo hrudník.

"Máš ho?" zeptal se Raye telepaticky, protože k mluvení mu scházel dech.

"Detektory nic nehlásí. Počkej... Táhle je, za druhou planetou!" Ray nastavil kurz a loď vyrazila.

"Leť k němu co nejrychleji," ozval se Mark netrpělivě.

"Co chceš dělat?" zajímal se android. "Když ho sestřelíme, nezachráníme to dračí vejce."

"Pokusím se ho přinutit, aby se vzdal," zavrčel kapitán. "Zkus mi najít jeho frekvenci."

"Nemusím. Vysílá sám. Řekl bych, že na nás čekal."

"Potom, co na nás poslal ty své zabijáky? Ne, to spíš čekal, až se mu ozvou oni, aby je mohl vyzvednout."

Na obrazovce se objevila zaprášená Zakonova tvář. Po spánku mu stékal krvavý pramínek a na bledé pokožce se perli pot. "Naposled vám dávám šanci," vyrazil ze sebe. "Přijďte se ke mně. Jinak vás vymažu z oblohy."

"Jménem Služby pro dohled nad primitivními planetami vás vyzývám, abyste se vzdal a vrátil dračí vejce zpět na planetu," odpověděl Mark formálně. Když mu Ray naznačil, že přestal nahrávat, dodal: "Jinak ti ten tvůj špinavý zadek rozstřím na kaši."

"A čím asi?" posmíval se Zakon. "Ty vaše směšné kocábky nejsou přece ozbrojený."

"Tohle je moje soukromá loď," odsekl Mark mrazivě.

Zakon poněkud znejistěl. "Soukromé výletní jachty taky zrovna výzbrojí neoplývají," zkusil to.

"Pošli mu tam čtyři torpéda," přikázal Mark Rayovi místo odpovědi.

Androidovy prsty se rozběhly po klávesnici palubního počítače. "Salva odpálena," oznámil během okamžiku.

Zakon prudce přerušil spojení a jeho loď divoce vyrazila vpřed.

"Pokouší se utéct do subprostoru," komentoval to Ray. "Ale nestihne to."

Zakon klel. Nic nevyšlo tak, jak si to naplánoval. Ten mizera měl ozbrojeného androida, pak se objevil ten hlupák Kairo, zabil dva jeho muže, zdržel ho a dokonce zranil, protože generátor jeho ochranného opasku se vyčerpal při

explozi termopistole, ke které taky nemělo dojít. Jeho lidé zřejmě selhali a nedokázali Marka s Rayem zabít a nakonec tohle. Nebýt Kaira... Myslel si, že ten mizera je už mrtvý, že se ho zbavil jednou provždy, ale ten blázen měl tuhou kořinek. Když ho uviděl před tou jeskyní, dost ho to vzalo. Na okamžik měl pocit, že jeho nepřítel vstal z mrtvých, aby se pomstil. Ale ne, byl z masa a krve a Zakon ho definitivně vyřídil. Jenže to zřejmě nestačilo. V poslední době nikdo neumíral, jak by měl! Třeba ten hloupý Stone a jeho android... Ale on se nenechá vydírat! Prostě jim uteče. Koneckonců to, co chtěl, má, usmál se při pomýšlení na dračí vejce, pečlivě uložené v přepravním kontejneru, připevněném magnetickými pásy v nákladovém prostoru. Že na planetě zanechá své komplice, snad mrtvé, ale možná jen zraněné, ho nezajímalo. Vtom se kontrolky palubního počítače varovně rozblikaly. Zakon s nenávistí pohlédl na čtyři torpéda a ušklíbl se. Tohle ještě jeho štít snese a pak už zmizí v subprostoru. Náhle divoce zaklel. Synchronizace střel byla neuvěřitelná. Společný náraz čtyř torpéd zahltl generátor a loď zpomalila. Rozblikala se kontrolka spojení. Vztekle zmáčkl tlačítko.

"Neprodleně přistaňte na povrchu planety, nebo budete zničen," vyzval ho Mark úředním tónem.

Velmistr se zachvěl. Provizorním obvazem na hrudníku mu prosakovala krev, potřeboval by pár hodin v mediboxu. Bylo zřejmé, že na únik už pomýšlet nemůže. Ledaže by... Ušklíbl se.

"Takže vy chcete to dračí vejce?" zeptal se s výrazem šilence. "Tak si ho chyt'te!"

"Co hodlá udělat?" zděsil se Mark.

"Bojím se, že chce to vejce vyhodit z lodi," odpověděl Ray.

"Dokážeme ho vyzvednout?"

"To ano, ale nemám tušení, jestli to bude dost rychle, aby se nepoškodilo."

"Tak honem k němu!" zavelel Mark.

"Manévrovat tak blízko nepřátelské lodi je nebezpečné!" varoval ho Ray, ale to už se Merkur řítil k Zakonovu astronefu.

Velmistr třesoucíma se rukama uvolnil magnetické pásy a vrátil se do kabiny. Pak uzavřel přechodové dveře a otevřel nákladový prostor. Se skoro bolestným pocitem sledoval kontejner, klouzající do prázdnoty vesmíru. Když se vrata nákladového prostoru opět zavřela, zadal kurz a astronef vyrazil vpřed.

Zážeh trysek jen o vlas minul bok Merkuru a loď se otřásla.

"Je v kontejneru," vydechl Mark s úlevou. Ray mezitím za použití manipulačního ramene kontejner s vejcem uchopil a vtáhl ho do nákladového prostoru. Pak se obrátil k obrazovce radaru, na které vzdalující se světlý bod prozrazoval unikajícího velmistra.

"Uteče nám?" zeptal se Mark.

"Uvidíme," odpověděl Ray a odpálil šestici torpéd. Nejnovější model střel přímo z Cosmos Jetu vyrazil a ukrajoval vzdálenost od Zakonovy lodi.

Velmistr nevěřícně vytřeštil oči.

"To nemůžou stihnout," zavrčel a ostrá bolest v prsou mu připomněla jeho zranění.

"Deset sekund do vstupu do subprostoru," hlásil počítač nezúčastněným hlasem. "Devět, osm, sedm, šest, pět..." Obrovské zrychlení přibilo Zakona do křesla. Bolesti přivřel oči a na rty mu vystoupila krvavá pěna.

"Čtyři, tři, dva..."

Strašlivý náraz trhl lodí a poplašná zařízení se rozběhla. Na boku astronefu se rozběhl černý had klikaté trhlíny. Vzduch v duhovém oblaku vytryskl do vesmíru. To však už Zakon neviděl. Sekundu před nárazem torpéd ztratil vědomí. Astronef se změnil ve žhavé klubko plynů.

"A je o dalšího darebáka méně," vydechl si Ray. "Co teď?"

"Teď musíme vrátit potomka jeho rodičům," usmál se Mark. "Jenom doufám, že bude v pořádku. A taky bychom měli informovat generála Khova, aby si o nás nedělal starosti," dodal s nádechem ironie. A v mediboxu leží Fairko. Toho taky musíme vrátit na Akkanu.

"Kdo že tam leží?" zděsil se Ray. "Ty ses úplně zbláznil!"

"Zachránil mi život," odpověděl Mark a vyličil androidovi, co všechno se stalo poté, co ho nedostatek energie vyřadil.

"Je v bezvědomí, a když ho udržíme pod sedativy, než se uzdraví, a vyložíme ho, nebude nic vědět."

"Takže abych zase cenzuroval nahrávky," povzdechl si android. "Koneckonců, už jsem si zvykl."

Přejel prsty po klávesnici počítače a zapnul videorádio. Na obrazovce se objevila tvář operátora, uhrovitého mladíčka s rozespálým výrazem.

"Víte, kolik je hodin?" zamumlal.

"V New Yorku něco po půlnoci," odpověděl Mark s úšklebkem. "Dejte mi generála Khova."

"Teď? Bude zuřit!"

"To už je moje starost."

Mladík pokrčil rameny a zmáčkl několik tlačítek. "Jak chcete," oznámil s povzdechem, který svědčil o tom, že v oblíbené hře operátorů, kdy tentokrát kapitán Stone generála vzbudí se svým hlášením, si on vsadil na jiný čas.

Na obrazovce se objevila tvář pohledné ženy, kterou jen drobné vějířky vrásek kolem očí usvědčovaly z vyššího věku.

"Zdravím vás, kapitáne," usmála se. "Ne, nebudíte nás," přerušila Markovy omluvy. "Právě jsme slavili jedno takové menší výročí," dodala se spikleneckým mrknutím. "Hned vám manžela zavolám."

Khovovi se na holé lebce leskly kapičky potu a pod očima měl kruhy. "Co chcete?" vyštěkl.

"Omlouvám se, pane, ale záležitost je poněkud naléhavá," odpověděl Mark. Ve stručnosti pak vyličil veškeré události

na Akkaně, vynechal jen Fairkův zásah a to, že mladého rytíře vzal na Merkur. Nakonec dodal: "Pokud vrátíme dračí vejce osobně, je velmi pravděpodobné, že draci jako telepatie snadno odhalí naši pravou totožnost a vývoj na planetě by mohl být narušen. Na druhou stranu jakýkoli jiný pokus o navrácení vejce by mohl být příčinou jeho poškození, pokud je samozřejmě dosud v pořádku."

"A co tedy navrhuje?" zavrčel generál, který ani v nejmenším nepochyboval o tom, že Mark už se rozhodl a od něho potřebuje jen oficiální souhlas k akci.

"Vrátíme vejce osobně, pane. Je naší povinností ho ochránit, vzhledem k tomu, že naše civilizace byla příčinou jeho ohrožení. Zároveň bych také doporučil, aby se někdo z Vesmírné policie podíval po všem, co ví o Lewesovi. Mohl by mít na Zemi nějaké kumpány."

"Schvaluje se. A ať mi Ray pošle své záznamy, než se do toho pustíte," uzavřel Khov a vypnul videorádio.

Na obrazovce se objevila tvář mladého operátora. "Jsem připraven zaznamenat nahrávku," oznámil úředně.

Ray se posadil k videorádiu, odvysílal své záznamy a poté ukončil spojení.

"Tentokrát necháme Merkur na orbitě a poletíme modulem," oznámil Mark, který už mířil do nákladového prostoru.

"Půjdeš k řízení, nebo mám přistát já?" zeptal se nevinně.

"Opovaž se!" zděsil se android, který v některých věcech přece jen postrádal smysl pro humor. "Hezky se posaď, zapni si magnetické pásy a relaxuj, za chvíli jsme tam," dodal a upevnil kontejner s dračím vejcem v modulu. Pak vzal stále ještě bezvládného, ale jinak už zdravého Fairka do náruče, posadil ho do křesla a připoutal magnetickými pásy. "S tímhle nákladem musíme letět opatrně," prohlásil.

19

Zapadající slunce zbarvilo hory do krvavá. Mark se zastavil před jeskyní, uložil na zem Fairka, kterého vynesl z modulu zabaleného ve svém plášti, a rozhlédl se. Žila tam nebyla, ani jeho kůň, ani Kairovo tělo. Ray opatrně položil na zem přepravní kontejner. Mladý rytíř se zavrtěl a zív. Sedativa už přestávala působit.

"Snad se jí něco nestalo," zamumlal kapitán, kterého Zilina nepřítomnost zneklidnila. Vtom jako by mu do hlavy vtrhla přílivová vlna. Zapotácel se a padl na kolena.

"Silný mentální impuls, mé neurony jsou zahlceny, nedokážu vzdorovat..." zachytil ještě Rayovo vysílání a pak ztratil vědomí.

"Už je ti líp?" ptal se Ray a vsunul Markovi do úst posilující tabletku.

"Co se stalo?" nadzvedl se kapitán na loktech a rozhlédl se kolem sebe. Překvapením se mu zatajil dech. Obrovskou podzemní prostorou křížovaly stezky světla, pronikajícího štěrbinami ve skále. V písčitém dně byl vyhrabán důlek, ve kterém leželo pět dračích vajec. Opodál seděla Zila a povídala si s Kairem, zatímco šiml přezvykoval trávu, které mu někdo natrhal celou hromadu. Nedaleko stál rozevěřený kontejner, o který se opíral Fairko. A na konci jeskyně se líně protahovala obrovská šupinatá bytost s dlouhou ladnou šíjí a očima v barvě rubínů. Dračice.

Marka zaplavil příval vděčnosti. Zmateně potřásl hlavou. "Oni nekomunikují ve slovech," vysvětlil mu Ray. "Když jsme přišli, přečetli si v naší mysli vše, co potřebovali vědět, a pochopili, že nejsme jejich nepřátelé. Teď je jim líto, že byli tak hrubí, ale báli se o svého potomka."

"Oni?"

"Ano. Tahle krasavice," usmál se android na dračici. "Je matka toho drobečka. Otec odešel na lov. A pak, našeho výsledku se prostřednictvím telepatie účastnili vlastně všichni draci."

"A co Kairo?" zajímal se překvapený Mark.

"Byl jsem už skoro mrtvý, ale jak jistě víš, guiril má i léčivou moc. Dali mi ho velkou dávku a vrátili tak mému tělu život. A pak přivedli mou mysl. Nu a Zila mě potom ošetřovala," odpověděl Kairo, který zaslechl kapitánovu otázku. Mladá zlodějka se k němu přitiskla a pohládala ho po paži.

"Vidím, že jste si se Zilou padli do oka," poznamenal Mark.

"Vlastně jsem Zilu znal už dřív," řekl Kairo. "Patří k mým Dětem noci. Ona sice nikdy neviděla mou tvář, ale já ji sledoval, tak jako každého z mých věrných. Musím říct, že patřila k těm nejnadanějším."

Dívka se pyšně usmála.

"Jenom jedno mi vrtá hlavou," ozval se Fairko.

Mark na něj vyčkávavě pohlédl.

"Kdo zachránil mě? Pokud vím, draci to nebyli."

"Ošetřili jsme tě, ale tvá zranění nebyla vážná," odpověděl kapitán.

"Nebyla vážná? Ale jak to..."

"Na některé věci je lepší se neptat," přerušil Fairka Kairo. "Ber to tak, že bozi si ještě nepřáli, abys odešel do říše Milosrdné."

Mladík chvíli mlčel a nakonec přikývl. "Zdá se, že svět je plný překvapení. Zil je holka, Zakon zrádce, Marquartův bratr žije, i když měl být už dvakrát mrtvý, já taky a kdoví, co všechno se ještě stane. Ale co budeme dělat teď?"

"Dobrá otázka," souhlasil Mark. "Především musíme zajet do kláštera Šarlatových. Zakon by tam mohl mít ještě nějaké komplice. Taky bychom se měli dohodnout, co z toho, co jsme zažili, řekneme králi."

"Proč?" nepochopil Fairko.

"Protože Marquart Zakona podporoval. Pravděpodobně mu dovolil, aby zavraždil Ilfora, pokud se na tom sám rovnou nepodílel. Touží po guirilu. Takže pokud chceme ochránit draky před dalšími podobnými pokusy, musíme být dostatečně přesvědčiví."

"Další překvapení," povzdychl si Fairko pro sebe.

"Jsou věci, o kterých je lépe pomlčet," poznamenal Kairo a Mark na něj vděčně pohlédl.

Dozvěděl jsem se hodně od draků, konstatoval bývalý Šarlatový rytíř. Nic konkrétního, ale dost na to, abych alespoň tušil, kdo jste, a abych pochopil, že si nepřejete, aby se to někdo dozvěděl.

Děkujeme, že uchováš naše tajemství, odpověděl mu Ray. Je to pro dobro celé této země.

Nakonec se pětice lidí rozloučila s draky a pod Kairovým vedením se vydali ke klášteru Šarlatových rytířů. Cesta jim trvala skoro čtyři dny, protože museli lovit, aby se uživil, a měli jen jediného koně, Markova šimla. Bylo však léto a v této oblasti hor nacházeli hojnost zvěře, vody i dřeva na otop. Čtvrtého dne k večeru stanuli nad širokým údolím, v jehož středu se tyčil klášter, obklopen políčky a pastvinami. Vysoké zdi z bílého kamene, postavené podle legend před dávnými lety samotnými bohy, vypadaly v paprscích zapadajícího slunce jako zbrocené krví. Jediná štíhlá věž zářila šarlatem, vzpínajíc se z náruče země k temnějící obloze. Poutníci se zastavili a v němém úžasu zírali na tu nádheru před sebou.

"Tak proto se jim říká Šarlatové," vydechl Mark.

Kairo přikývl: "Legendy praví, že když bozi vystavěli tento chrám, obloha se poranila o špičku věže a ztropila ho krví a tam, kde šarlatové kapky dopadly na zem, povstali první rytíři, strážci vůle bohů a ochránci draků."

"Nádhera," šeptla Zila. "Slyšela jsem o tomhle místě spoustu vyprávění, ale ty kecy se skutečnosti rozhodně nevyrovnaly."

Fairko jenom mlčky souhlasil. On už sice sídlo Šarlatových viděl, přesto ho ten pohled znovu uchvátil.

"Jak se dostaneme dovnitř?" obrátil nakonec myšlenky svých druhům zpět k realitě.

"Vím o tajné chodbě," řekl Kairo. "Vede přímo do síně mistrů a já pak všechny svolám. Přijdou, nebudou tušit, co se děje, a neodejdou z té místnosti, dokud se nedohodneme."

"To zní jako dobrý nápad," souhlasil Mark. "Mluvit budeš ty a my se postaráme, aby nikdo nedělal problémy."

"Kolik myslíš, že tam bude Zakonových věrných?" zajímalo Raye.

Kairo zamysleně svrtil čelo: "Pokud vím, tak poté, co se stal velmistrem, nebyl ještě zvolen nový mistr na jeho místo a ze zbylých jedenácti patřili k jeho nejvěrnějším tři. Dalších pět s ním v podstatě souhlasilo, ale když je teď mrtvý, nemělo by být těžké je přesvědčit. Ti ostatní stáli vždy spíš proti Zakonovi, ačkoli to neznamená, že nás podpoří."

"Takže můžeme vyrazit?" nemohla se dočkat Zila.

"Počkáme, až se setmí," navrhl Kairo. "Navíc si musíme dát velký pozor a nepoužívat řeč draků, protože většina mistra ji alespoň zčásti ovládá," dodal telepaticky.

"No to bude zážitek," povzdchl si Mark.

"Aspoň budu mít na chvíli pokoj od těch tvých poznámek," špičkoval Ray.

Tajnou chodbu, vlastně zpočátku pouhou rozsedinou ve skále zarostlou křovisky, našli bez problémů. První se protáhl dovnitř Kairo. Fairko se zarazil před vstupem a i v nastávající temnotě bylo vidět, jak je bledý.

"Nedokážu to," sykl rozechvěle. "Nedokážu znovu vlézt do podzemí."

"Nemusíš jít s námi," uklidňoval ho Mark.

Mladý rytíř ale zavrtěl hlavou. Několikrát se zhluboka nadechl a pak, jako by skákal do hluboké vody, vkročil do tmy za Kairem. Následovala ho Zila s Markem a skupinu uzavíral Ray. Krátký čas šli potmě, potom ale Kairo vytáhl z výklenku ve skále pochodeň a zapálil ji. Chodba se postupně rozšiřovala a hrubě otesanou skálu vystřídaly stěny z mohutných kamenných kvádrů. Po chvíli přišli k točitým schodům. Jak stoupali vzhůru, zdálo se, že schodiště nikdy neskončí, stupeň za stupněm vinoucí se do temnoty, až konečně znovu vyústilo do chodby. A náhle se před skupinou objevily masivní dubové dveře. Kairo se dotkl jakéhosi výstupku na stěně a dveře otevřel. Musel odhrnout zaprášený gobelín a pak vstoupili do kruhové místnosti, do níž klenutými okny dopadalo světlo měsíce. Uprostřed, zaplavený stříbřitou září, stál masivní kruhový stůl a kolem něj třináct židlí. Kairo zapálil svíce v tepaných svícnech. Mark a Ray se postavili každý po jedné straně dvoukřídlých dveří, kromě tajné chodby jediného vstupu do místnosti. Žila a Fairko zůstali u tajného vchodu, který za sebou zavřeli a znovu překryli gobelínem.

"Připraveni?" zeptal se Kairo.

Mark s Rayem přikývl.

Kairo uchopil provaz visící ze stropu místnosti a zatáhl. Ozval se čistý kovový zvuk zvonu, jediný úder pronikající stěnami a mrazící až do morku kostí.

"A teď musíme čekat," řekl tiše.

Mistr Ervon se právě ukládal ke spánku, když zaslechl zvon. Vztekla zaklel. "Který blázen," procedil skrz zuby, když se znovu oblékal. Představa čtyř set padesáti schodů, neboť přesně tolik jich do místnosti na vrcholu věže vedlo, ho ani v nejmenším netěšila. Na jeho staré kosti to už bylo trochu moc. Volání zvonu ale uposlechnout musel. Zřejmě se vrátil ten mizera Zakon, kéž ho bozi potrestají, pomyslel si. Nového velmistra neměl zrovna v lásce, i když se proti jeho volbě nepostavil. Neměl chuť skončit na stará kolena jako ten blázen Oril. Idealista. Myslel si, že se svými řečmi o morálce a povinnosti může postavit vidině zisku. Možná že doufal, že ho jeho bratr podpoří, ale Marquart ho nikdy neměl příliš v lásce. Kdyby Oril neodešel do kláštera, možná by ho i nechal zabít, alespoň Livila se toho, pokud věděl, obávala. Ervon potřásl hlavou a snažil se popadnout dech. Přijde poslední, jako vždy, a ti mladí se mu pak za zády budou posmívat. Jenže létům neporučíš. Unaveně se opřel o dveře dvoukřídlých dveří a vkročil do místnosti.

"Vítej, Ervone," pozdravil ho muž stojící naproti dveřím.

Starý mistr strnul. "Ale to je přece... Ty jsi..." zakoktal.

"Mrtvý? Ano, máš pravdu, svým způsobem. Mistr Oril je skutečně mrtvý. Teď jsem Kairo."

"Tak už nám konečně povíš, proč jsi se vrátil a svolal nás?" promluvil další z mistrů rezavým hlasem. "Jestli doufáš, že

se s tebou postavíme proti Zakonovi, tak rovnou říkám ne, ať už tě od smrti zachránily jakékoliv čáry. A nepřesvědčí nás o tom ani ti tví pochopové," kývl bradou směrem k Rayovi s Markem.

Kairo přejel pohledem mistry sedící kolem stolu. Byli tam všichni. Přišli jeden po druhém, neozbrojeni, jak bylo zvykem, a byli natolik překvapeni, že zpočátku ani nekladli odpor. Teď jim však trpělivost začala docházet. "Zakon je mrtvý," řekl tedy.

Místností přelétl šum udivených výdechů.

"Mrtvý?" vyhrkl jeden z velmistrových stoupenců.

"Ano. Mohl bych mluvit o vůli bohů, o pomstě draků nebo o osudu, ale nechci urážet vaši moudrost. Povím vám, co se stalo, a vy sami rozhodněte, zda v tom byly či nebyly nadpřirozené síly." Kairo se na okamžik odmlčel a pak pokračoval: "Jak jistě všichni víte, Zakon k nám přišel z daleké země za Dračími horami. Když nabídl králi Marquartovi, že pro něj získá dračí vejce, neřekl mu, jak toho chce dosáhnout. Přivedl do hor mnoho statečných rytířů a i s jejich panoši a sluhy je zanechal v jednom údolí. Pomocí temných praktik narušil skály a vyvolal tak lavinu, pod níž většina mužů zahynula. Chtěl tak přilákat draky, neboť mnoho z těch, kteří zemřeli, bralo guiril. A povedlo se mu to. Zatímco draci odletěli k údolí, pronikl do jejich jeskyně a ukradl jim vejce. Nechtěl ho ale přinést králi, chtěl s ním uprchnout do své země. Tam však již byl znám svými nečistými skutky, a tak tito dva stateční rytíři, sir Mark Stone a sir Ray, byli vysláni, aby ho potrestali. Dostihli ho v horách a v souboji ho i s jeho komplici zabili. Vejce pak vrátili drakům a získali tak jejich pozhnání."

Kairo dokončil své vyprávění a v místnosti se rozhostilo ticho.

"Lžeš!" zasyčel jeden ze Zakonových kompliců, a dřív než mohl kdokoli zareagovat, vytrhl zpod tuniky termopistoli a vystřelil po Markovi. Výboj však sklouzl po ochranném poli a ve stejný okamžik se útočník zřítíl mrtvý k zemi, zasažen Rayovým laserem. Zbylí dva velmistři stoupenci také vytáhli zbraně, do té doby skryté v šatech, a vyrazili ke dveřím, aby se prostříleli ven. Jedna z pistolí, zasažená nenápadně androidem, explodovala a hned po ní i druhá. Síla výbuchu srazila všechny k zemi.

"Jste všichni v pořádku?" pronikla do vědomí přítomných Kairova myšlenka.

Ozvalo se několikahasé ano.

"Kromě těch tří..." dodal Ray. "Omlouvám se, nevěděl jsem, že budou mít tyto... mocné magické hole," uzavřel po zaváhání.

Otřesení a značně potlučení mistři se zatím zvedali z podlahy. Mark probodl androida rozzlobeným pohledem a znovu si uvědomil, jak moc si zvykl s Rayem komunikovat telepaticky.

"Měl jsi pravdu, Orile," chopil se slova Ervon, nejstarší z přítomných. "Zakon se zjevně spojil s temnými silami, a nebyt tebe a těchto statečných rytířů, přivedl by naši zemi do zkázy. Odpustí nám draci, že jsme zradili jejich důvěru?"

"Už nám odpustili," odpověděl Kairo.

"A ty? Náš řád potřebuje nového velmistra." Ervonova slova doplnilo souhlasné mručení ostatních mistrů.

Kairo ale zavrtěl hlavou: "Ne, Ervone. Jak jsem již řekl, Oril je mrtev a tak to také zůstane. Je to tak lepší, už kvůli mému bratrovi. Já teď odejdu a vy si mezi sebou zvolte nového velmistra. Řád se musí vrátit k tomu, pro co byl vytvořen."

Když slunce pozlatilo svými paprsky věž kláštera, Mark s Rayem, Zilou, Kairem a Fairkem nasedli na koně, které jim Šarlatovi věnovali a vyrazili směrem ke Gible. Cestou vyzvedli valacha, který se poklidně popásal u stromu, kde ho večer před tím zanechal. Spolu s ostatními mistry se ještě v noci dohodli, že o skutečných událostech raději pomlčí. Oficiální verze příběhu pak byla, že výpravu zavalila kamenná lavina, v níž zahynul i Zakon, a že draci zachránili přeživší, Fairka, Marka a Raye. Boží tak dali jasně najevo, že si nepřejí, aby někdo bral dračí mláďata jejich rodičům. Šarlatovi rytíři vyslovili lítost nad svým selháním a Ervon, nově zvolený velmistr, ostře odsoudil veškeré Zakonovy činy. Marquart prohlásil, že byl podvodným velmistrem obelhán, a přijal jako omluvu Šarlatových rytířů další dávku guirilu. Kairo a Zila se o své účasti na výpravě raději vůbec nezmiňovali.

"Jsou věci, o kterých je lepší mlčet," řekl Kairo, když se s Markem a Rayem loučili.

"Jako o tvém původu?" usmál se android.

Bude pro mě jednodušší, když si můj bratr bude dál myslet, že jsem mrtvý. Marquart mě nikdy neměl příliš v lásce.

Domnívá se, že jsem mu ukradl Livilino srdce.

"A není tomu tak?" zeptal se Mark.

"Srdce nelze ukrást. Jen dát," odpověděl Kairo a pohlédl na Zilu.

Dívka přistoupila k androidovi. Chvilí rozpačitě přešlapovala a nakonec vyhrkla: "Ještě pořád mám ty peníze, co jste mi dali."

"Jsou přece tvoje," odpověděl jí s úsměvem Ray.

Sotva se Mark s Rayem dostatečně vzdálili od veškerého lidského osídlení, počkali do setmění a přivolali si modul.

Když Mark, umytý, převlečený a se skleničkou v ruce, vstoupil do kabiny, programoval právě Ray ponoření do subprostoru.

"Nechceš zavolat generálovi?" zeptal se.

"Kolik je teď v New Yorku?"

"Čtyři ráno."

Mark se uchechtl: "No, myslím, že tentokrát můžeme nechat generála vyspat. Koneckonců, všechno je vyřešeno a není kam spěchat, ne?"

"Běž si pro jistotu lehnout do mediboxu," upozornil přítele Ray. "Přece jen jsi pil alkohol s guirilem a nerad bych, aby se ti něco stalo. Podle Zakona došlo ke všem problémům při ponoření do subprostoru."

"Připadá mi to sice zbytečné, ale jak chceš," odpověděl Mark a šel se natáhnout. "Aspoň si trochu odpočinu. Navíc musím přiznat, že mi ten guiril opravdu trochu schází. Ta whisky už není, co bývala. No, vzbud' mě, až to budeš považovat za bezpečné."

"Že bych ho nechal spát napořád?" zamumlal Ray tiše.

"Říkals něco?"

"Vlastně nic."

20

Generál Khov si zapálil tlustý doutník a pohodlně se uvelebil v křesle. Malá očka mu svítila pobouřením. "Tak si to shrneme," zavrčel. "Obviníte Brigerse z toho, že se nechal uplatit a ještě navíc bral drogy, přitom ty drogy ztrácejí své vlastnosti po určité vzdálenosti od planety, takže nemáte žádné důkazy, vozíte si nějaká dračí vajíčka v astronefu, necháváte za sebou hromadu mrtvol a porušujete snad všechny Zákony o nevměšování, které existují!"

"A to ještě neví o Fairkovi," vyslal pobaveně Ray, který čekal ve vedlejší místnosti a jehož dokonalému sluchu nemohlo generálovo hromování uniknout ani přes zavřené dveře.

"A doufám, že se o něm ani nikdy nedozví," vyděsil se Mark. "Já Brigerse neobvinil, generále," bránil se nahlas. "To tvrdil Zakon, tedy Lewes, jak ostatně snadno zjistíte z Rayových záznamů. A co se týče porušování Zákona o nevměšování, pouze jsem eliminoval vnější technologie, které na planetu zavlékł Zakon."

"No, jenom doufejme, že to Komise bude vnímat stejně. Víte, jak nepřijemní dovedou být."

"Můžu něco navrhnout?"

"Ano?"

"Vzhledem k vlastnostem guirilu bych doporučoval nejen zakázat vstup na planetu, ale i prohlásit získané informace za tajné a kolem Akkany umístit satelity zabijáky."

"A vy byste se tak vyhnul kritice Komise pro nevměšování, protože veškeré záznamy by dostal admirál Neuman, který pro vás má slabost," poznamenal Khov pobaveně. "Nicméně váš návrh zvážím. Vesmírná policie totiž díky vašim informacím odhalila zbytky Lewesovy bandy a zatkla několik mužů. Ale teď už běžte, máte přece ještě týden dovolené." Mark křepče vyšel z generálovy kanceláře. Pohledem přelétl Raye, který se nenuceně opíral o zeď, a usmál se na Peggy, která ho pozorovala skrz tlustá skla brýlí.

"Tak co, půjdeme na tu večeři?" navrhl jí.